179

COLECȚIA ROMANTIC

Flora Kidd

CĂSĂTORIE ARANJATĂ

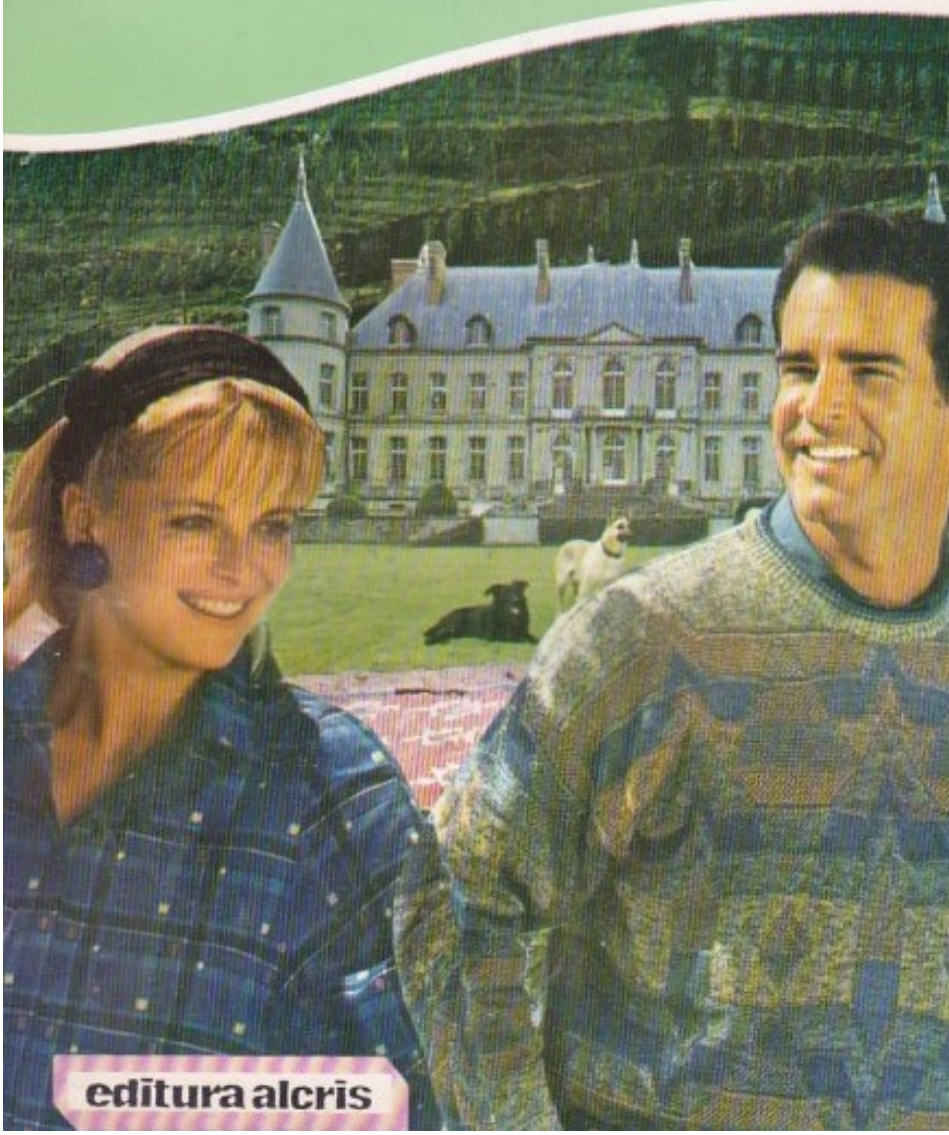

editura alcris

FLORA KIDD
CĂSĂTORIE ARANJATA

Titlu original: *MAKEBELIEVE MARRIAGE*

Traducător: Mihnea Columbeanu

AVEAU STRICT O RELAŢIE DE AFACERI

Poate că Daphne n-ar fi trebuit să plece din casa mătuşii ei – oricât de mult detesta viaţa acolo – căci unde ajunsese? În Mexic, fără un ban în buzunar!

La început, nu l-a considerat pe Carlos Reynolds cu adevărat atrăgător. Nu s-ar fi măritat cu un bărbat complet necunoscut numai fiindcă acesta, întâmplător, avea nevoie de o soţie temporară! Totuşi, când Carlos a riscat să intre în

puşcărie pentru ea, Daphne i s-a simţit îndatorată.

Dar să devină doamna Carlos Reynolds era una... Să se îndrăgostească de chipeşul şi nesimţitorul ei soţ era cu totul altceva...

Era nebunie curată!

FLORA KIDD a început să scrie pe vremea când ea şi soţul ei, inginer-designer, locuiau încă în Scoţia. Acum trăiesc în Canada şi au patru copii. Prozele ei îi reflectă pofta de viaţă.

Capitolul 1

Pe cerul albastru închis al nopţii, luminile din Acapulco scânteiau, întrecându-se cu sclipirile de diamant ale miriadelor de stele. Aerul era cald şi calm, iar în tufişuri, care creşteau dese în jurul unei frumoase case construite în stil spaniol, pe o colină care domina golful unde se reflectau luminile, greierii îşi cântau serenadele în acompaniamentul muzicii ce răsuna prin ferestrele prelungi deschise.

Elsa Thomas, actriţa ale cărei filme

dramatice, aventuri amoroase toride şi patru căsnicii furtunoase făcuseră deliciul publicului timp de peste douăzeci de ani, dădea o petrecere, iar spaţiosul salon al casei era plin de celebrităţi ale ecranului, producători, starlete tinere şi dornice de afirmare, băgători de seamă şi chiar câţiva fani care reuşiseră să forţeze intrarea.

Hainele erau neformale şi variate. Femeile purtau de toate, de la caftane viu colorate până la rochii de seară decoltate. Unele aveau pantaloni scurţi şi maiouri fără bretele. Altele purtau şalvari transparenţi de şifon şi tricouri. Peste tot se vedea multă piele bronzată şi mătăsoasă.

Majoritatea bărbaţilor purtau pantaloni marinăreşti subţiri şi cămăşi cu mâmecă lungă. Unele cămăşi erau tipic mexicane, largi şi fără guler, şi erau încinse cu centuri late, bătute în paiete. Alte cămăşi erau croite în talie, pensate sau brodate, cu guler înalt, în stil chinezesc, sau descheiate până la mijloc, dezvăluind medalioane şi pantantive agăţate pe lănţişoare.

Numai un singur bărbat purta cămaşă

convenţională, costum şi cravată. De statură medie, cu umeri foarte laţi, stătea rezemat de perete, lângă una dintre arcadele prelungi care dădeau pe terasă. Îşi ţinea mâinile în buzunarele pantalonilor costumului gri deschis de alpaca şi urmărea tot ceea ce se întâmpla în salon cu ochi negri şi duri şi o arcuire uşor cinică în colţul gurii.

În timp ce două femei îmbrăcate în uniforme negre cu alb circulau cu tăvile pline de băuturi şi antreuri gustoase din fructe de mare, Elsa awawas ţinea consiliu în mijlocul camerei. Vorbea vivace cu toţi cei care o abordau, gesticulând tot timpul cu mâinile ei albe, astfel încât inelele să scapere ostentativ în lumină. Părul ei blond era coafat cu o eleganţă dezinvoltă, ochii albaştri îi scânteiau între genele rimelate gros, şi râdea mult, dezvăluindu-şi printre buzele pline şi rujate dinţii mici, ca de pisică. Râsul ei era zgomotos şi aspru, îşi spuse bărbatul rezemat de perete, întrebându-se vag de ce nu i-o fi spus nimeni să nu râdă în public, pentru că atunci distrugea imediat imaginea pe care şi-o crease cu atâta chin de-a

lungul anilor, imaginera acelei frumuseţi senine şi misterioase.

Simţindu-se dintr-odată sufocat de atmosfera teatrală a încăperii, îngreţoşat de veselia falsă a invitaţilor, bărbatul se desprinse pe perete, întorcându-se brusc să iasă pe terasă. Se ciocni de una dintre servitoare, care tocmai intra cu o tavă plină de pahare pline, iar tava zbură din mâinile femeii. Paharele se sparseră pe jos, împrăştiindu-şi conţinutul peste mocheta groasă. Oamenii se întrerupseră din conversaţii, întorcându-se să vadă ce se întâmplase.

Servitoarea, o fată înaltă şi zveltă, cu păr auriu tuns scurt şi căzându-i într-un breton des şi bombat peste frunte, privi consternată dezastrul de pe covor, apoi înălţă capul, încruntându-se acuzator spre bărbatul care se ciocnise de ea.

— *Lo siento, señorita,* spuse el cu glas scăzut şi morocănos.

Fata, însă, nu-l înţelese şi continuă să-l privească, cu iritarea alungată de fascinaţia pe care i-o provoca profilul lui chipeş şi coloraţia

neobişnuită.

— Proasto! răsună ascuţit vocea enervată a Elsei, în timp ce venea spre servitoare. De ce nu te uiţi pe unde mergi?!

— M-am uitat pe unde mergeam, replică servitoarea, cu o strălfulgerare furioasă în ochii ei de aceeaşi culoare cu ai Elsei, dar mai îndepărtaţi. Dumnealui a fost de vină! arătă ea spre bărbatul în costum.

— Are dreptate, confirmă el în engleză, cu un accent uşor tărăgănat şi un zâmbet autoironic arcuindu-i gura lată, cu buze subţiri. Nu m-am uitat pe unde mergeam. Îmi veţi permite să achit pagubele, desigur.

— Vaaai, ce drăguţ eşti că te oferi, iubitule…!

Faţa Elsei se schimbă ca prin minune, zâmbindu-i, în timp ce-şi strecura braţul gol, uşor bronzat, pe sub al lui.

— Dar nu te pot lăsa să iei asupra ta boroboaţa pe care-a făcut-o curviştina asta tâmpită.

Se întoarse spre servitoare, cu expresia

înăsprindu-i-se din nou, şi se răsti veninos:

— Ei, şi-acum ce stai şi te uiţi la mizeria pe care-ai făcut-o? Strânge!

— Nu!

Răspunsul răsună sfidător, în timp ce servitoarea se întorcea spre actriţă, iar oamenii din jur, care tocmai îşi reluaseră conversaţiile, întoarseră iar capetele să se holbeze.

— Atunci, ieşi afară! scuipă dramatic cuvintele Elsa, ridicând graţios un braţ lung pentru a arăta spre uşa terasei. Auzi ce-ţi spun? întrebă ea fără niciun rost, pentru că vocea ei puternică şi clară se auzea, fără îndoială, până în grădină. Afară! Acum să pleci, m-am săturat de tine şi de insolenţele tale!

Se întoarse spre grupul de oameni care o priveau, admirând reprezentaţia dată de vedeta lor favorită de cinema.

— După tot ce-am făcut ca s-o ajut, se plânse ea, cu vocea frângându-i-se uşor şi frumoşii ochi umplându-i-se de lacrimi, luând-o în casa mea, dându-i o sluj, când am găsit-o, singurul copil al

fratelui meu. Era săracă şi n-avea de lucru, aşa că am primit-o sub acoperişul meu, iar ea, drept răsplată, a încercat să se amestece între Mitch şi mine, să ne strice casa. Aşa păţeşti când ţi se face milă de o rudă săracă…

— Mincinoaso! Ipocrito!

Vocea Daphnei Thomas tremura de furie, iar cei din jur scoaseră un murmur colectiv, savurând scena dramatică dintre mătuşă şi nepoată. Dar Daphne nu juca teatru. Vorbea cât se putea de serios, rostind fiecare cuvânt din adâncul inimii.

— Şi eu m-am săturat, de tine şi de… şi de aşa-zisa ta caritate şi prietenii tăi libidinoşi şi făţarnici!

Cu o lucire dispreţuitoare în ochi, măsură din privire auditoriul fascinat. Aruncând încă o privire acuzatoare spre bărbatul care cauzase accidentul, se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşa dinspre terasă.

Fugind prin întunericul catifelat şi cald al nopţii, Daphne traversă terasa până într-o altă aripă a casei. Urcă în goană o scară îngustă, intrând în camera ei, din apartamentele

servitorilor. Aprinse lumina, se duse la o debara şi, scoţând o valiză jerpelită, o aumcă pe pat, unde începu să-şi îndese în ea hainele.

Împachetă totul rapid şi metodic, fără a-şi lăsa gândurile să se abată de la hotărârea pe care o luase. De astă dată, avea să plece cu adevărat. Nu ştia unde se ducea, dar se săturase de Elsa. Nu mai suporta să locuiască la mătuşa ei şi să lucreze pentru ea. Nu-l mai suporta nici pe Mitchell Gardner, cel de-al patrulea soţ al Elsei, cu mâinile lui pipăitoare, ochii lascivi şi aluziile să-i devină amantă, chiar în acea casă, sub nasul Elsei.

Când valiza fu plină, îşi scoase uniforma de servitoare şi luă pe ea o pereche de pantaloni albi, o bluză verse fără mâneci şi un blezăr alb. Luându-şi valiza şi poşeta, ieşi din cameră, părăsind casa pe uşa prin care intrase şi pornind pe aleea care şerpuia spre şosea. În spatele ei, muzica şi vocile se pierdeau în noaptea neagră.

Daphne bănuia că Elsa ar fi preferat să joace puţin altfel scena din salon. Fără îndoială, i-ar fi convenit ca singura ei nepoată, cu care fusese

chipurile atât de „generoasă”, să se milogească, s-o roage să n-o dea afară. Iar atunci, Elsa le-ar fi arătat admiratorilor cât de iubitoare şi iertătoare putea fi. Şi-ar fi făcut un nou număr, prefăcându-se că o ierta pe tânăra acuzată de a fi încercat să-i răpească soţul. Buzele Daphnei se arcuiră într-o grimasă răutăcioasă. Cine l-ar mai fi vrut pe Mitchell Gardner, după ce Elsa termina cu el?

Ajunsese pe la jumătatea aleii, când din arbuştii de oleandru se desprinse o siluetă, venind spre ea.

— Daphne, doar nu pleci?

Glasul lui Mitchell Gardner era îngreunat de alcoolul băut. Se clătina uşor pe picioare, tăindu-i calea, cu mătasea albă a cămăşii lucindu-i slab în întuneric.

— Ba da, plec.

Daphne aşteptă prudentă, întrebându-se prin care parte să-l ocolească.

— Da nu te pot lăsa să pleci, bălmăji el, apucând-o de umeri. Trebuie să rămâi aici… am nevoie de tine… Elsa n-a vorbit serios, adineaori.

O ştii ce nervoasă e. O să-i treacă până dimineaţă şi-o să te-aştepte, ca s-o piepteni şi s-o serveşti…

Mâinile lui îi strânseră umerii, trăgând-o spre el.

— Daphne, iubito, nu pleca. Stai cu mine… Te doresc…

— Nici nu mă gândesc!

Daphne îşi lăsă valiza să cadă, împingându-l cu amândouă mâinile.

— Nu vreau să rămân aici. Of, lasă-mă să plec, dă-mi drumul…! strigă ea, lovindu-l în fluierele picioarelor, dezgustată de atingerea mâinilor lui care i se târau peste trup şi de duhoarea de alcool din răsuflare, când gura i se lăsă peste a ei. Senzaţia buzelor lui umede şi fleşcăite peste ale ei îi dezlănţui furia, iar Daphne începu să se zbată, sucindu-se şi zvârcolindu-se, lovindu-l cu ambele mâini şi zgâriindu-i faţa, convinsă că dacă nu reuşea să scape Mitchell ar fi posedat-o cu forţa, chiar acolo, în tufişurile de lângă alee.

Deodată, îi inundară lumina şi zgomotul.

Nişte cauciucuri scrâşniră pe asfalt, în timp ce o maşină se oprea brusc, dar Mitchell nu păru să observe, continuând s-o ţină strâns. În timp ce se zbătea mai departe să scape din îmbrăţişarea lui greţoasă, Daphne auzi o portieră trântindu-se. Apoi i se păru că Mitchell era ridicat în aer şi-l văzu împleticindu-se de-a-ndărătelea, pentru a cădea pe marginea aleii. La lumina farurilor, îl recunoscu pe şoferul maşinii. Era bărbatul cu costum care se ciocnise de ea în salon.

— E totul în regulă? întrebă el.

— Da, acum este… şopti Daphne, încercând să-şi şteargă de pe buze urmele gurii lui Mitchell. Vă mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

Necunoscuutl o privea cu ochi negri ca mangalul şi chipul cufundat în umbră.

— Cred că-ţi datorez ceva pentru problemele pe care ţi le-am cauzat. Pot să te duc undeva cu maşina?

Gemetele lui Mitchell le atraseră privirile spre marginea aleii, unde individul zăcea pe jos.

— Ce i-aţi făcut lui Mitchell? întrebă Daphne.

— L-am dezmeticit un pic, atâta tot.

— Sper că nu l-aţi rănit.

— Ascultă, domnişoară, replică tărăgănat necunoscutul, cu o undă de nervozitate, am avut impresia că nu erai prea încântată de atenţiile lui, când tocmai am apărut eu, altfel n-aş fi intervenit. Dar, dacă vrei să rămâi aici şi să-l consolezi, n-ai decât. Eu mă duc.

Şi se întoarsespre maşină.

Cu coada ochiului, Daphne văzu că Mitchell încerca să se ridice. Intră în panică.

— Nu, nu vreau să-l consolez, spuse ea grăbită, luându-şi valiza şi pornind spre maşină. Şi aş dori să ajung în oraş, dacă se poate.

— Atunci, urcă, îi ordonă scurt omul cu costum, deschizându-i portiera. Dă-mi valiza şi am s-o pun pe bancheta din spate.

— I-ascultă, Daphne, unde naiba ai luat-o la picior? întrebă răstit Mitchell, în timp ce Daphne se aşeza pe locul din dreapta.

Două portiere se trântiră. Omul în costum se

aşează la volan şi închise şi portiera de lângă el. Motorul porni. Pneurile scârţâiră din nou, iar maşina se repezi înainte, pe lângă Mitchell, care continua să strige.

— Eu sunt Carlos Reynolds, se prezentă omul de la volan. Iar dumneata eşti…?

— Daphne Thomas.

— Deci, eşti într-adevăr rudă cu Elsa.

— Da, deşi în ultima vreme am ajuns s-o regret.

Daphne făcu o pauză, trăgându-şi respiraţia adânc, tremurător, după care adăugă cu aprindere:

— Mai bine n-ar fi venit anul trecut în Wales, unde m-a găsit şi m-a convins să-i accept invitaţia de a veni la ea, pe post de cameristă personală!

— E adevărat ce-a spus? Erai şomeră când te-a găsit?

— Nu, nu-i adevărat. Sunt coafeză şi lucram într-un salon cosmetic din Swansea. Ea se întorsese în oraşul ei natal pentru un clip publicitar – celebritatea care revine la origini ca

să arate că nu şi-a uitat familia şi umilele începuturi. Eu sunt singura membră rămasă în viaţă a familiei. Tatăl meu, care era mult mai vârstnic decât Elsa, a murit într-un accident, cu ani în urmă, în minele de cărbuni, explică ea.

— Iar restul, aluzia că te-ai vârât între ea şi soţul ei? E adevărat?

— Nu, nici asta! negă vehement Daphne.

Ieşiseră pe şosea, iar în faţă se vedeau licărind luminile oraşului.

— V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi lăsa în *zócalo,* adăugă ea politicos.

— Ce-ai să faci acolo?

— Îmi voi găsi un loc unde să înnoptez.

— Şi mâine? Ce vei face?

— Am să-mi caut o slujbă.

— Vorbeşti spaniola?

— Nu putea. Şi nici n-o înţeleg prea bine. Nu sunt în ţară de mult timp.

— Dar crezi că-ţi vei putea găsi o slujbă vorbind numai engleza?

— Ei, n-ar trebui să-mi fie prea greu să

găsesc de lucru în salonul de coafură al unui hotel, unde majoritatea clienţilor vorbesc engleza.

— Nu plănuieşti să te întorci în ţara ta?

— Încă nu-mi pot permite. N-am destui bani pentru biletul de avion.

Carlos Reynolds nu mai comentă, în timp ce maşina gonea pe Costera Miguel Aléman, urmând curbura golfului. Apăru un şir de clădiri înalte şi sclipitoare, luxoasele hoteluri de pe faleză, unde veneau în fiecare an roiuri de sezonişti din alte regiuni ale ţării şi din Statele Unite. Curând, intrară în *zócalo,* piaţa din centrul oraşului, iar Daphne îi ceru lui Carlos Reynolds să oprească maşina, ca să coboare. Acesta, însă, nu păru s-o audă, iar maşina îşi continuă drumul prin traficul nocturn, pe lângă extraordinara catedrală, albă cu albastru şi auriu, cu turlele ei bizantine gemene şi cupola ca a unei moschei, apoi pe o stradă care ducea la super-autostrada rapidă, cel mai drept drum spre Mexico City.

— V-am cerut să opriţi în faţa catedralei, spuse Daphne, întorcându-se spre el, dar cred că

nu m-aţi auzit.

— Te-am auzit, replică rece Reynolds şi, cotind pe autostradă, apăsă pe accelerator. Motorul răspunse pe dată, iar maşina păru să-şi ia zborul.

— Încotro ne îndreptăm? Unde mă duceţi? exclamă Daphne, începând să se îngrijoreze.

— Drumul ăsta duce în capitală, cum sunt sigur că ştii, răspunse el netulburat.

— Dar nu vreau să ajung acolo! Vă rog, duceţi-mă înapoi la Acapulco.

Reynolds nu răspunse nici de astă dată, iar Daphne simţi că o cuprindea panica.

— A, ar fi trebuit să ghicesc, se plânse ea cu amărăciune. Sunteţi la fel ca toţi bărbaţii de la petrecerile Elsei. Nu sunteţi cu nimic mai presus de Mitchell, în fond. Vă rog, opriţi şi lăsaţi-mă să cobor. Nu vreau să merg mai departe cu dumneavoastră. Refuz să mă las răpită!

— Nu te răpesc, replică el. Încerc să te ajut. Din vina mea a trebuit să pleci în seara asta de la Elsa, din vina mea nu mai ai slujbă, aşa că mă

consider răspunzător pentru ceea ce ţi se întâmplă şi nu te pot lăsa să stai singură în cine ştie ce hotel ieftin, sau să bântui străzile, în căutarea unei slujbe. Cineva ar putea să profite de dumneata. Cu mine eşti în siguranţă.

— Dar nu aveţi de ce să vă simţiţi răspunzător de soarta mea, susţinu Daphne. De mai mult timp mă gândeam să plec de la Elsa. N-am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Îmi pot purta şi singură de grijă.

Reynolds nu-i răspunse, iar maşina îşi continuă drumul, urcând constant spre Sierra Madre del Sur. Insecte zburătoare, atrase de lumina farurilor, se repezeau spre parbriz şi izbeau plexiglasul – la fel cum se izbise şi ea de omul de alături, îşi spuse Daphne într-o doară. Privindu-le aripile frânte şi trupurile strivite pe parbriz, îşi muşcă buzele. Oare aşa urma să-şi sfârşească şi ea viaţa, doborâtă şi zdrobită de tratamentul dur şi nemilos al altora? aruncă o privire piezişă spre profilul întunecat al tovarăşului ei de drum.

— Cât durează drumul până la Mexico City? întrebă ea.

— Pe autostrada asta, între cinci şi şase ore. Dar nu vom erge toată noaptea. Nu peste mult, vom ajunge la Iguala. Cunosc un han în apropiere unde putem petrece noaptea.

— Dar nu vreau să petrec noaptea cu dumneavoastră, nici în Iguala şi nici în altă parte! exclamă disperată Daphne. O, vă rog, de ce nu vreţi să mă ascultaţi? Vreau să mă întorc la Acapulco. Nu vreau să merg cu dumneavoastră.

— N-ai de ales, replică rece Reynolds. N-am să opresc pentru a te lăsa să cobori. Şi dacă aş face-o, unde te-ai duce? Oraşul a rămas în urmă. Iar la Acapulco nu mă mai întorc – m-am săturat de el. Aşa că stai liniştită şi relaxează-te. Mi-am asumat responsabilitatea de a-ţi găsi un loc unde să înnoptezi, iar mâine te voi ajuta să-ţi găseşti o slujbă. Măcar atâta pot să fac pentru dumneata.

— Aşteptaţi cam mult de la mine, bombăni Daphne, relaxându-se totuşi în fotoliul-cupă, căci tocmai constatase că era epuizată. Tensiunea

ultimelor câteva săptămâni petrecute cu Elsa şi Mitchell, dramatismul scenei din salon, lupta cu Mitchell pe alee, păreau să-i fi secat toate puterile, aşa că nu mai avea resurse ca să-l înfrunte pe acest om care spunea că-şi asumase responsabilitatea de a-i găsi un loc unde să stea peste noapte.

— Serios? În ce sens aştept prea multe de la dumneata? întrebă el, părând surprins.

— Aşteptaţi să am încredere în dumneavoastră, deşi ne cunoaştem de mai puţin de o oră. De ce aş avea mai multă încredere în dumneavoastră decât în Mitchell Gardner?

— Mmm, am priceput aluzia, murmură el tărăgănat. Dar te-ai gândit cam târziu la asta, nu crezi? Tot ce pot spune, ca să te liniştesc şi ca să mă recomand, e că nu-s unul din lingăii Elsei Thomas. Nici nu sper să fiu următorul ei soţ. Şi nu-s nici actor, nici alte legături nu am cu lumea filmului.

— Atunci, ce căutaţi la petrecerea Elsei? Aţi venit nepoftit?

— Nu. Am fost invitat, chiar de Elsa. Am cunoscut-o ieri, şi m-a poftit să trec pe la ea în seara asta.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dacă nu-mi amânam plecarea ca să vin la petrecerea ei, acum aş fi fost departe.

Daphne îl privi din nou, dorindu-şi să-l fi putut vedea bine şi încercând să-şi aducă aminte cum arăta. Îşi aminti un chip dur, cu bărbia pătrată şi pielea argăsită, de culoare oacheşă, brun-aurie, nişte ochi negri de nepătruns şi, lucru surprinzător pentru fizionomia aceea creolă, un păr bogat, tuns destul de lung, doar puţin mai închis la culoare decât al ei.

— Unde locuiţi? îl întrebă ea curioasă.

— În momentul de faţă, pe Fontaine Ranch, lângă Micatepec, răspunse el.

— Sunt în Mexic doar de o lună, deci trebuie să mă scuzaţi dacă par neştiutoare, spuse mai destinsă Daphne, dar n-am idee unde este Mica… Mica… vedeţi, nici măcar nu pot să pronunţ numele, se plânse ea, cu un mic râs încurcat. Este

în Mexic?

— Da, în statul Veracruz, din vestul ţării.

— Ştiu că numele Carlos este varianta spaniolă a lui Charles, dar Reynolds nu mi se pare că sună ca un nume mexican. Are origine engleză, sau chiar velşă. Vreau să zic, majoritatea mexicanilor au nume de familie spaniole, nu?

— Mulţi da, îi dădu dreptate Reynolds. Dar unii au şi nume italiene, germane, japoneze, chineze, indiene, scoţiene, irlandeze, engleze şi galeze. Şi franceze. La fel ca majoritatea naţiunilor, şi cea mexicană e foarte amestecată. De exemplu, zona din jurul Micatepecului a fost colonizată de nişte imigranţi francezi, în secolul trecut, iar ferma unde locuiesc şi lucrez eu a fost de-atunci şi până acum proprietatea familiei Fontaine. Cu câţiva ani în urmă, proprietarul fermei i-a oferit slujba de administrator tatălui mei, John Reynolds, un cowboy din Texas. Când s-a angajat acolo, tatăl meu a cunoscut-o pe mama, care era mexicană, şi s-a însurat cu ea.

Făcu o pauză, apoi adăugă, cu o undă de

ironie.

— Sper că asta-i satisface curiozitatea cu privire la originea numelui meu hibrid.

— Într-adevăr, răspunse serioasă Daphne. Vă mulţumesc că mi-aţi spus. N-am mai cunoscut pe nimeni care să lucreze la o fermă.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Daphne îl întrebă:

— Câţi ani aveţi?

— Treizeci şi patru. De ce vrei să ştii?

— A, sunt doar curioasă din fire.

— Dar dumneata câţi ani ani? se interesă el, cu o undă de amuzament în glas.

— Aproape douăzeci şi trei.

Se lăsă din nou tăcerea. Ajunseseră mai aproape de munţi, iar Daphne putea să distingă contururile piscurilor ascuţite profilându-se pe cerul înstelat. În apropiere licăreau luminiţele unui oraş. Iguala? Muşchii stomacului i se strânseră cu nervozitate. Ce căuta în maşina aceea, la discreţia unui necunoscut? Nu cumva, repezindu-se să scape de Mitchell, nimerise din lac în puţ?

Dar ce i s-ar fi întâmplat dacă nu se urca în maşină? O străbătu un fior, imaginându-şi cum s-ar fi comportat Mitchell. Era rănit în amorul propriu fiindcă-l refuzase, iar apoi fusese lovit de un alt bărbat. Sigur ar fi făcut-o să sufere în vreun fel, nu încăpea nicio îndoială. Nu, îi era mai bine aici, lângă cantitatea necunoscută care era Carlos Reynolds, decât dacă ar fi rămas cu Mitchell, afemeiatul pe care-l cunoştea şi abia reuşise să-l evite o lună încheiată.

Oftă obosită şi închise ochii, revenind cu gândul la ziua când Elsa îşi făcuse apariţia în salonul de cosmetică din Swansea şi întrebase dacă acolo lucra o anumită Daphne Thomas. Daphne fusese entuziasmată să vadă că sora mai tânără a tatălui ei, cu celebritatea ei fabuloasă, o căutase. Abia acum îşi dădea seama că strălucirea Elsei îi luase ochii. Apărând ca naşa-zână din povestea Cenuşăresei, actriţa făcuse un semn cu bagheta magică şi-şi luase nepoata din portul galez marin, trecând-o Atlanticul până la Hollywood, pentru a o ţine acolo, în desfătare şi

lux. În schimb, Daphne nu trebuia decât să fie camerista personală a Elsei.

În primele câteva luni, totul mersese bine, Elsa fiind ocupată să turneze un nou film pe platourile din Hollywood. Abia la sfârşitul filmărilor, când se mutaseră în casa Elsei din Acapulco, unde venise şi Mitchell Gardner, viaţa lui Daphne începuse să se complice. Puţin mai tânăr decât Elsa şi chipeş într-un stil cam destrăbălat, Mitchell fusese cândva un bun actor, cu un viitor cinematografic strălucit. Apoi, fusese distribuit în tandem cu Elsa şi se îndrăgostise de ea. Vrăjit de frumuseţea ei, divorţase de nevastă şi-şi părăsise cei doi copii, ca să se însoare cu steaua de cinema.

Asta se întâmplase cu trei ani în urmă, iar Daphne nu ştia când anume începuse să se acrească relaţia dintre cei doi, dar la scurt timp după sosirea la Acapulco constatase că Elsa şi Mitchell se certau aproape zilnic, creând în casă o atmosferă tensionată pe care niciun servitor n-o suporta prea multă vreme. De asemenea, mai

descoperise că Mitchell bea prea mult şi, când era beat, îi veneau dracii, căutând-o pe Daphne ca să-i plângă pe umăr şi pe urmă lăudându-se în faţa Elsei că nepoata ei era mult mai înţelegătoare şi cooperantă decât ea, cu insinuări permanente că relaţia lui cu Daphne ar fi fost mult mai strânsă decât în realitate – probabil sperând s-o facă geloasă pe Elsa, despre care ştia că se plictisise de el.

Cât se bucura că scăpase! Indiferent ce-avea să iasă din această nouă aventură, Daphnei îi părea bine că dimineaţa n-avea să se mai trezească din somn îngrozită că iar trebuia să evite mângâierile sugestive ale lui Mitchell. Capul îi căzu pe un umăr şi aţipi, legănată de mişcarea maşinii.

Încetinirea motorului o trezi şi, când deschise ochii, văzu lumina unui felinar aşternând umbre de frunze pe un perete alb. Apoi motorul se opri, iar Daphne, masându-şi gâtul care-i înţepenise, se întoarse spre Carlos.

— Unde suntem?

— În curtea hanului de lângă Iguala despre care ţi-am vorbit.

Carlos deschise portiera, coborî din maşină şi ocoli pentru a-i deschide şi lui Daphne. Când portiera se deschise şi lampa interioară se aprinse din nou, Daphne ezită, simţind că încă nu avea încredere în el.

— *Que pasa?* Ce s-a întâmplat? întrebă rece Carlos.

— Nu… nu-s sigură…

— Ascultă, e târziu, trecut de miezul nopţii, şi vreau să mă culc, replică el scurt. Vino, hai să intrăm şi să vedem ce ne poate oferi hanul ăsta.

Daphne nu se mişcă, aşa că Reynolds se aplecă în dreptul portierei deschise, privind-o.

— Sau, poate, preferi să dormi în maşină, comentă el tărăgănat, caustic.

Daphne nu se mişcă nici acum, aşa că Reynolds, bodogănind ceva în spaniolă, se retrase şi trânti portiera.

Daphne rămase cu privirea spre umbrele frunzelor care se mişcau pe peretele din faţa

maşinii. Carlos Reynolds plecase, lăsând-o singură, liberă să doarmă în maşină, dacă voia. Liberă să iasă pe autostradă şi să facă autostopul înapoi, spre Acapulco.

Dar Daphne ştia că nu era prudent să facă autostopul în acea ţară, aşa că nici nu se gândea să încerce aşa ceva. Iar în maşină era cald, acum când instalaţia de aer condiţionat fusese oprită, atât de cald încât îi simţea sudoarea îmbrobonându-i pielea. Of, în ce hal ajunsese! N-avea nici măcar o batistă ca să se şteargă pe frunte şi-i era sete. Voia să bea ceva răcoritor şi să facă o baie sau un duş. Dacă intra în han, ar fi putut obţine şi una, şi alta.

Încet, deschise portiera maşinii şi coborî. Îşi luă valiza de pe bancheta din spate, apoi privi în jur. Sub o arcadă boltită ardea o lumină, aşa că porni într-acolo şi văzu intrarea în han. Prudentă, împinse uşa groasă de lemn şi intră în holul pătrat şi înalt, slab luminat, răcoros. În ciuda orei târzii, recepţionerul era politicos şi zâmbitor, când din cap la tot ce-i spunea Carlos Reynolds. Când o

auziră pe Daphne intrând, amândoi se întoarseră spre ea.

— S-a făcut, îi spuse Carlos. Avem o cameră pentru noaptea asta.

Într-o mână ţinea o geantă cu fermoar, iar în cealaltă, cheia cu brelocul camerei.

— O cameră? repetă nesigură Daphne.

— *Şi,* o cameră. Pentru două persoane – singura care mai era liberă. Pe-aici.

Mutându-şi geanta în mâna cu care ţinea şi cheia, Carlos îi luă valiza şo porni spre scara cu balustradă elegantă, din fier forjat, care urca spre o galerie ce înconjura holul pe toate cele patru laturi. Daphne îl urmă.

— Dar avem nevoie de două camere, şopti ea, aruncând o privire înapoi spre recepţioner. Acesta îi privea şi, când o văzu uitându-se la el, zâmbi şi dădu iar din cap.

— *Buenas nochas, señora,* îi ură el.

— Asta-i singura, răspunse imperturbabil Carlos, în timp ce urca scara. Şi se obişnuieşte ca oamenii căsătoriţi să stea în aceeaşi cameră.

— *Căsătoriţi?* I-aţi spus că suntem căsătoriţi? exclamă sonor Daphne, când ajunseră în capul scării.

Carlos se întoarse spre ea.

— Nu striga! o mustră el tăios, încruntându-se. Vorbeşte mai încet, oamenii dorm, după uşile astea. A trebuit să inventez o poveste ca să poţi locui în aceeaşi cameră cu mine şi-am scăpat şi de alte complicaţii în legătură cu identitatea ta.

— Dar nu vreau să locuiesc în aceeaşi cameră cu dumneata! şuieră Daphne.

— Atunci, du-te înapoi la maşină, i-o întoarse el şi, cu valiza ei în mână, îşi continuă drumul în lungul galeriei, spre o uşă din capăt. Uşa se deschise, iar Carlos dispăru în cameră.

Daphne privi în josul scării. Recepţionerul venise lângă trepte, de unde se uita la ea. Începu să urce. Îi spuse ceva în spaniolă, iar Daphne îi răspunse cu una dintre puţinele expresii pe care le cunoştea, clătinând din cap:

— *N-o entiendo, señor.*

Ochii lui negri se îngustară bănuitor, în timp

ce continua să urce scara. Lui Daphne nu-i plăcea felul cum o privea, aşa că se răsuci pe călcâie şi porni grăbită de-a lungul galeriei, spre uşa pe unde intrase Carlos. Era închisă. Întoarse capul şi-l văzu pe recepţioner privind-o din capătul scării. Bătu în uşă şi, spre uşurarea ei, aceasta se deschise imediat. Dar expresia lui Carlos, cu fălcile strânse, era cinică.

— Mă aşteptam să vii, mai devreme sau mai târziu, spuse el alene, răutăcios, făcându-i loc să intre, după care închise uşa în urma ei.

Camera era mobilată cu un pat mare, dublu, acoperit cu alb. Pe podea era întinsă o mochetă groasă, cu modele mozaicale în alb şi negru. Noptierele de lemn aurit luceau în lumina blândă a celor două lămpi de lângă pat. Într-un perete, o uşă cu oglindă stătea parţial deschisă, iar dincolo de ea lucea faianţa băii.

Daphne aruncă o privire spre Carlos. Acesta îşi scosese deja sacoul şi tocmai îşi descheia cămaşa. Muşchii i se unduiră pe sub pielea netedă şi bronzată a spatelui, când îşi aruncă nepăsător

cămaşa pe o ladă de pături, sub fereastră. Îşi scoase din geantă o trusă de toaletă şi o pereche de chiloţi de bumbac. Întorcându-se, o zări pe Daphne şi se opri.

— Scoate-ţi haina, simte-te ca acasă, îi spuse el. N-am să stau mult în baie, iar după aceea vei putea să intri şi tu.

— Camera asta e foarte luxoasă, comentă Daphne. Nu-mi pot permite să stau aici.

— Eu pot, replică el calm şi porni spre uşa băii.

— Niciodată n-am mai stat în aceeaşi cameră cu un bărbat, continuă grăbită Daphne. Poate… poate că ar fi mai bine să mă culc pe jos…

Din uşă, Carlos îi aruncă o privire sardonică.

— Cum doreşti, murmură el.

Şi intră în baie, închizând ferm uşa în urma lui.

Într-un fel, indiferenţa rece pe care i-o arăta era destul de liniştitoare. Daphne îşi scoase jacheta şi o agăţă în debara. Cu siguranţă, însemna că nu-i trezea interesul ca femeie, ci

numai ca o persoană pe care se hotărâse s-o ajute. Aşezându-se într-un mic fotroliu, se descălţă de sandale şi se rezemă de spătar, cu privirea spre pat. Era destul de mare ca să poată dormi comod în el patru persoane – sau ea şi Carlos Reynolds, fără ca măcar să se apropie unul de altul. O, cât de plăcut ar fi fost să se întindă între cearşafurile răcoroase şi să se lase pradă somnului şi uitării, pentru câteva ore…!

Uşa băii se deschise, iar Carlos intră în cameră, îmbrăcat numai cu chiloţii de bumbac pentru noapte. Se duse la debara, îşi agăţă pantaolnii pe un umeraş, apoi se întoarse spre pat şi dădu la o parte cuvertura, trăgând-o la picioarele patului. Ridicând şi cearşaful de deasupra, se culcă şi-şi rezemă capul pe pernă.

— *Buenas noches,* murmură el.

Şi întinse o mână, stingând lampa de pe noptiera din apropierea lui.

În baie, Daphne făcu repede un duş şi-şi şterse părul cât puteade bine. Îşi luă pe ea cămaşa de noapte şi se întoarse în dormitor. Carlos

Reynolds era ascuns în umbră şi, după ce-şi puse în debara pantalonii, Daphne se îndreptă spre cealaltă parte a patului. Se întinse încet sub cearşaf, acoperindu-se cu el până la talie, apoi stinse şi cealaltă lampă. O fură somnul aproape în acelaşi moment, risipindu-i toate neliniştite.

Capitolul 2

Daphne se trezi brusc şi simţi imediat că era într-un pat străin. Deschizând ochii, privi întrebător câteva momente spre fereastra îngustă. Prin geam se vedea albastrul intens al cerului mexican. Lumina soarelui intra pieziş în cameră, reflectându-se în oglinzi şi aurind lemnul poleit al mobilierului. Pe o ladă de pături masivă de sub fereastră stătea o geantă de voiaj cu fermoarul desfăcut. Lângă ea văzu o cămaşă bărbătască gri şi o cravată grena. Ambele fuseseră aruncate acolo de bărbatul care o adusese la han, iar prezenţa lor însemna că şi el se afla încă pe undeva prin apropiere.

Prudentă, Daphne întoarse capul şi aruncă o privire spre cealaltă parte a patului, simţindu-se cuprinsă de uşurare când văzu că acolo nu era nimeni. Singurele semne ale prezenţei lui erau urmele de pe pernă şi cearşaf. Ridicându-se în capul oaselor, Daphne se rezemă de tăblia patului. Se simţea minunat de odihnită. În chip ciudat, se simţea şi în siguranţă. De ce? Poate fiindcă acel Carlos Reynolds se ţinuse de cuvânt? îi găsise nu loc unde să stea peste noapte fără a-i cere nimic în schimb. Îndrăznea să spere că avea să-şi îndeplinească şi celelalte promisiuni, ajutând-o să-şi găsească o slujbă?

Se dădu jos din pat, intră în baie, apoi luă pe ea o rochie simplă de bumbac, fără mâneci, cu modele albastre şi albe. Puse în valiză hainele pe care le purtase în seara trecută şi o încuie. Apoi, scoţându-şi portofelul din poşetă, îşi numără banii.

Avea cam o sută de pesos, cash. Nu prea mult, şi n-aveau să-i ajungă cine ştie cât. Poate că se cam grăbise să plece din casa Elsei. Poate ar fi fost bine să se întoarcă şi să se scuze. *Nu.* O

străbătu un fior. În viaţa ei nu s-ar mai fi putut întoarce să trăiască în casa aceea nesuferită. Prefera să fie liberă şi să trăiască de pe o zi pe alta, decât s-o mai vadă la faţă pe Elsa.

Uşa camerei se deschise, iar Daphne se întoarse repede. Carlos Reynolds, îmbrăcat în acelaşi costum gri, dar cu o altă cămaşă, bleumarin şi descheiată la gât, intră în cameră şi închise uşa.

— *Buenos dias,* salută el politicos. Sper că ai dormit bine. Vrei să mănânci ceva la micul dejun? E aproape opt şi un sfert şi aş dori să pornim la drum în jurul orei nouă.

În sala de mese însorită şi plăcută, Daphne se aşeză în faţa lui Carlos la o masă acoperită cu o faţă de masă albă cu pătrăţele roşii, studiindu-l peste marginea listei de bucate. Coborî repede ochii spre cuvintele tipărite pe cartonul alb, când Carlos ridică privirea drept spre ea. În expresia acelor ochi opaci era ceva calculat, care-o făcu să stea mai ţeapănă. Daphne simţea că era evaluată şi i se căutau cusururi, ca şi cum ar fi fost un

taur… ba nu, o vacă de mare preţ, se corectă ea cu un mic zâmbet răutăcios.

— *Buenos dias, señora y señor.*

Ospătarul era tânăr şi chipeş, cu ochi căprui strălucitori şi o piele bronzată, şi purta o cingătoare roşie pe mijloc, peste cămaşa albă şi largă, de bumbac.

— *Que desean ustedes?*

Daphne aruncă o privire spre Carlos. O cam deconcerta faptul că era numită iar *señora*, şi nu înţelesese restul cuvintelor ospătarului.

— Ce-ai vrea să mănânci? o întrebă Carlos.

— Aş dori o omletă, suc de portocale şi o cafea, te rog, îi răspunse ea.

Carlos îi vorbi repede chelnerului în spaniolă, iar tânărul plecă.

— Ar trebui să încerci să-nveţi puţină spaniolă, cât timp mai stai în ţara asta, spuse Carlos, iar Daphne îl privi din nou.

O studia iar, cu ochii îngustaţi, dându-i sentimentul că nu era prea mulţumit de ceea ce vedea.

— N-ai reţinut nicio frază în timpul cât ai stat la Acapulco? Am observat că Elsa avea în slujba ei câţiva mexicani.

— Niciunul dintre ei n-a stat destul de mult ca să apuc să învăţ ceva.

— De ce? Nu-i plătea destul de bine?

— Nu de plată era vorba. Între ea şi Mitchell era un război continuu.

Observă expresia lui surprinsă şi se grăbi să adauge:

— A, nu vreau să spun că se loveau fizic. Nu se băteau… deşi, uneori, Elsa arunca în Mitchell cu diverse obiecte… Strigau unul la altul, tot timpul, se insultau şi se acuzau de tot felul de minciuni şi infidelităţi.

Se strâmbă dezgustată.

— Era foarte neplăcut, iar servitorilor nu le plăcea, aşa că plecau. Într-o săptămână, n-a avut niciunul şi a trebuit să le fac eu pe toate – gătitul, spălatul, ca şi servitul personal al Elsei.

Chelnerul le aduse paharele cu suc de portocale şi o cafetieră plină. În timp ce punea

pharul cu suc în faţa ei, Daphne spuse, destul de încurcată:

— *Muchas gracias.*

— *De nada, señora.* Pentru nimic, *señor,* răspunse zâmbitor ospătarul şi se retrase.

— E foarte deranjant să mi se spună *señora* când sunt nemăritată, se plânse Daphne, în timp ce-şi lua paharul cu suc.

— N-ai vrea să te măriţi? întrebă indiferent Carlos.

— Ba da, aş vrea. Majoritatea femeilor normale speră să se mărite într-o bună zi. Aştept doar să apară bărbatul potrivit şi să mă ceară.

Sorbi puţin suc şi-l privi din nou, studiindu-l pe furiş pe sub gene, în timp ce Carlos se uita prin sală spre un lucru pe care ea nu putea să-l vadă. Cu pielea lui aspră, arsă de soare, ochii negri şi duri, nasul vulturesc şi buzele strânse, controlate strict, nu părea să fi putut nutri vreodată un sentiment tandru pentru cineva, iar Daphne simţi dintr-odată că era curioasă să-l cunoască viaţa personală.

— Eşti căsătorit? îndrăzni ea să-l întrebe.

Privirea acelor ochi negri se abătu spre faţa ei. În adâncurile lor se zări o licărire.

— *Şi,* sunt căsătorit. Cu tine, adăugă el tărăgănat, batjocoritor. Ai uitat că am petrecut noaptea aici ca soţ şi soţie?

— Dar aia a fost doar o prefăcătorie, o joacă de-a căsătoria, îl contrazise ea. Şi, ce ştiu eu, ai putea să fii chiar căsătorit, căsătorit legal.

Lucirea din ochii lui păru să devină mai ameninţătoare, în timp ce o privea lung, cu buzele arcuindu-i-se în jos.

— Crezi că te-aş înscrie în registrul unui hotel, ca soţie a mea, dacă aş fi deja însurat cu altă femeie? întrebă el cu glas scăzut, onctuos.

— Unii bărbaţi fac tot timpul aşa ceva, replică Daphne, refuzând să se lase intimidată.

— Dar eu nu fac parte dintre ei, răspunse el rece.

— Şi de unde era să ştiu? îl provocă ea.

— Am încercat cumva să te violez azi-noapte, când am dormit în acelaşi pat? ripostă Carlos.

— Nu.

Spre nemulţumirea ei, Daphne simţi că i se înroşeau obrjii.

— Deci, iată răspunsul.

Carlos luă cafetiera şi turnă în cănile mari şi groase, de ceramică, pe care le dusese ospătarul.

— În momentul de faţă, nu am nicio soţie legitimă, spuse el încet.

Puse cafetiera la loc, cu privirea spre Daphne. Acum ochii îi erau opaci, misterioşi, complet lipsiţi de strălucire.

— Ce-ai spune dacă ţi-aş propune să te măriţi cu mine, ca să transpunem în realitate jocul ăsta de-a căsătoria?

Şocată de întrebare, Daphne privi peste masă, spre chipul lui parcă dăltuit în piatră. Chelnerul le aduse omletele, un coş cu chifle proaspete şi o farfurie cu unt, le puse pe masă şi plecă.

— Nu cumva slujba asta te gândeai să mi-o oferi? întrebă într-un târziu Daphne.

Deşi vocea îi era cam răguşită, reuşi să pară

calmă şi stăpânită, ca şi cum în fiecare zi i s-ar fi întâmplat că fie cerută în căsătorie de bărbaţi necunoscuţi.

— Poţi s-o iei şi aşa, dacă vrei, replică el calm, luându-şi furculiţ şi începând să mănânce de parcă n-ar fi spus nimic neobişnuit.

— Dar de ce ai cere în căsătorie o femeie pe care abia ai cunoscut-o? întrebă Daphne. Cu siguranţă, în ţara asta există destule femei pe care le cunoşti mult mai bine decât pe mine şi care ar accepta bucuroase cereea. Pari să ai o situaţie financiară solidă şi nici… mă rog, nici nu arăţi prea rău.

— *Muchas gracias,* mulţumi el alene, cu o uşoară plecăciune şi o privire ironică. E adevărat că există multe femei pe care le cunosc mai bine decât pe tine, dar niciuna dintre ele nu e potrivită ca să-mi fie soţie.

— Şi ce te face să crezi că eu aş fi potrivită, când ne cunoaştem de atât de puţin timp?

Carlos îşi termină omleta, puse furculiţa jos şi bău o gură de cafea, înainte de a răspunde,

aplecându-se spre ea cu mâinile împreunate pe masă:

— Nu ai destui bani ca să-ţi plăteşti biletul de avion înapoi spre Anglia. Nici pe departe destui ca să-ţi ajungă mai mult de două zile, dacă trebuie să-ţi plăteşti cazarea şi masa. Corect?

— Da, aşa e, dar…

Se întrerupse, privindu-l atentă.

— De unde ştii câţi bani am la mine? întrebă ea, bănuitoare.

— Mi-ai spus chiar tu că nu-ţi ajung pentru biletul de avion, replică el netulburat. Iar azi-dimineaţă, în timp ce dormeai, ţi-am examinat conţinutul portofelului.

— Auzi acolo, ce tupeu! exclamă furioasă Daphne, privindu-l încruntată.

— Şşt! mai încet! o admonestă Carlos. Toată lumea se uită la tine.

Daphne aruncă o privire prin jur. Mai multe capete se întorseseră spre ea. Reveni cu ochii către Carlos. Acesta o privea nepăsător.

— N-ai avut niciun drept să-mi umbli în

poşetă! şopti ea insistent.

— Cum spuneam, continuă el, neluându-i în seamă cuvintele, nu ai prea mulţi bani. Eşti o străină în ţara asta, nu vorbeşti şi nu înţelegi limba oficială, şi totuşi crezi că-ţi poţi găsi o slujbă. Nu ai niciun prieten sau rudă la care să apelezi, cu excepţia Elsei.

Făcu o pauză, privind-o tăios, întrebător.

— Vrei să te întorci la ea?

— Nu! Niciodată! strigă Daphne. Dar dacă am nevoie de ajutor, pot oricând să mă duc la Ambasada Britanică din Mexico City, sau…

— Încerc să-ţi explic de ce consider că eşti potrivită ca să-mi fii soţie, o întrerupse el sever. Ai putea să fii politicoasă şi să asculţi ceea ce am de spus, înainte de a începe cu comentariile. Să continuăm. Reiese că eşti necăsătorită şi, din câte ştiu, nu plănuieşti să te măriţi cu nimeni, dar ai dori totuşi să fii măritată şi nu aştepţi decât să apară alesul inimii tale.

— Acum pot să spun şi eu ceva? întrebă Daphne, privindu-l încruntată.

— *Şi,* poţi.

— Ştiu că am spus că aş dori să fiu măritată şi că-l aştept pe omul potrivit, dar asta nu înseamnă că sunt gata să accept prima cerere în căsătorie pe care o primesc. Când am spus asta, am… mă rog, am glumit, într-un fel. Trebuie să am un motiv serios ca să mă căsătoresc.

— Ce motiv?

— Trebuie să-l cunosc pe acel bărbat şi să-l plac, înainte de a începe măcar să mă gândesc la propunerea lui şi să…

— Termină cu aiurelile astea romantice, replică aspru Carlos. Dacă te-aş plăti îndeajuns ca să-ţi cumperi biletul de avion până la Londra şi să-ţi mai rămână şi ceva bani pe deasupra, eventual cât să-ţi deschizi propriul salon de coafură… ai accepta să te prezinţi împreună cu mine în faţa ofiţerului stării civile, în zilele următoare, apoi să mă însoţeşti la ferma unde lucrez şi să locuieşti câtva timp cu mine acolo?

— Cred că eşti nebun, dacă-ţi închipui că-ţi poţi cumpăra aşa o soţie! exclamă Daphne.

— Nu vreau să te cumpăr, replică el exasperat, vreau doar să te angajez ca să joci rolul de soţie a mea, pentru un timp. Ai nevoie de o slujbă, iar eu am nevoie de o soţie, nimic mai simplu. Dacă accepţi, vei locui într-o casă foarte confortabilă şi nu vei mai avea de făcut nicio treabă. Ţi-ar fi mult mai bine decât în slujba Elsei, sau dacă ai reuşi să-ţi găseşti un post într-un salon de coafură.

— Să joc un rol? repetă ea. Asta-nseamnă că nu-mi vei cere să-ţi fiu cu adevărat soţie? Nu vei aştepta din partea mea să… să… să fac dragoste cu tine? încheie ea repede, înroşindu-se în obraji.

— Nu voi aştepta nimic altceva decât să fii prezentă în casa mea şi să am dreptul de a te prezenta mamei şi rudelor mele ca fiind soţia me, răspunse Carlos. Va fi o funcţie temporară şi va dura doar câteva săptămâni, cel mult o lună. Apoi, te-aş plăti, iar tu ai putea să te întorci în Anglia şi să uiţi tot ce s-a întâmplat. Te interesează?

Daphne termină de mâncat, înainte de a răspunde.

— Sunt intrigată, recunoscu ea în cele din urmă. De ce ai nevoie de o soţie temporară?

— Dacă îmi accepţi oferta, vei afla destul de curând, când ajungem la fermă, răspunse el cam posomorât.

— Ei, nu mai spune! exclamă iritată Daphne. Cum crezi că-ţi pot accepta propunerea, dacă nu-mi spui de ce ai nevoie de o soţie atât de repede?

— Am să-ţi explic mai târziu, numai după ce vei accepta să te măriţi cu mine, nu înainte, răspunse el neînduplecat.

— N-ai putea să mă angajezi doar să mă dau drept soţie, fără a mai oficia şi ceremonia civilă? întrebă ea.

— Am nevoie de documente legale care să ateste legitimitatea căsătoriei.

— Şi ce vei face dacă refuz?

Carlos privi pe lângă ea, cu ochii îngustându-i-se.

— Voi căuta în continuare, până găsesc altă femeie dispusă să joace rolul, contra cost, spuse el încordat. N-ar fi prea greu să găsesc în Mexico

City o persoană dispusă să-şi vândă serviciile.

Ochii i se îndreptară din nou spre ea.

— Dar aş prefera să te angajez pe tine. Prospeţimea şi tinereţea ta ar face căsnicia mea să pară şi mai credibilă decât orice legătură cu o femeie mai vârstnică şi mai versată.

Daphne îşi înghiţi restul de cafea din cană.

— Cred că-ţi închipui c-am să-ţi primesc oferta numai fiindcă m-ai ajutat aseară, spuse ea.

— Mi-a trecut prin minte că ai putea fi genul de persoană care să răspundă la o favoare cu alta, răspunse el ironic.

— Dar nu pot accepta până nu aflu mai multe despre tine şi despre familia ta! replică încăpăţânată Daphne.

Aruncându-i o privire care scânteia de nervozitate, Carlos îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Dacă vrei să ştii mai mult, va trebui să vii cu mine, răspunse el rece. Dacă nu te interesează, poţi să rămâi aici şi să-ţi încerci în continuare şansele de a-ţi găsi singură o slujbă. Acum mă duc să predau camera. Îţi propun să vii să-ţi iei valiza,

altfel recepţionerul va crede că ai să mai stai o noapte şi sunt sigur că nu ţi-o poţi permite.

Se întoarse şi ieşi din sala de mese. Daphne se uită la ceas. Era nouă fără cinci. Mai avea cinci minute ca să se hotărască. Ce să facă? Să se ducă cu el, sau să rămână pe loc, sperând să prindă un autobuz înapoi spre Acapulco? Pradă unui impuls, scoase o monedă din poşetă şi o aruncă în sus. Dacă avea să cadă cap, se ducea cu enigmaticul Carlos Reynolds. Dacă ieşea pajură, urma să afle orarul autobuzelor şi să-l ia pe primul, spre capitală sau spre Acapulco. Moneda căzu pe pode, lângă scaunul ei, iar Daphne se aplecă s-o ridice.

Căzuse cap.

Puse banul la loc în poşetă şi se ridică de la masă, pornind grăbită spre scară. Când ajunse la uşa camerei, Carlos tocmai ieşea.

— Aş… aş vrea să vin cu tine, te rog… murmură Daphne, cu sufletul la gură. Dar mai întâi trebuie… trebuie…

Carlos o privi cu un interes rece şi politicos.

— Trebuie să mă spăl pe dinţi…

— Nu întârzia prea mult, o preveni el indiferent. N-am timp să te-aştept.

* * *

Când Daphne ieşi din clădire, cu valiza în mână, Carlos tocmai scotea maşina din parcare. Soarele ardea fierbinte, iar aerul era umed şi greu. Fruntea Daphnei era îmbrobonată de sudoare, care-i îmbiba şi rochia de bumbac, făcând-o să atârne pleoştită ca o cârpă. Văzând-o, Carlos opri maşina. Daphne deschise portiera din spate, îşi puse valiza pe banchetă şi trânti portiera la loc. Apoi o deschise pe cea din faţă şi se aşeză pe locul din dreapta. Pneurile scrâşniră, când Carlos demară, iar maşina se repezi înainte, pe sub o arcadă a zidului alb, spre un drum care părea să plutească în aer, deasupra unei văi adânci, pline de copaci. Când maşina coti, Daphne scose un uşor strigăt de admiraţie la vederea panoramei montane din faţa ei, lanţuri-lanţuri de stânci golaşe lucind aurii în locurile luminte de

soare şi străbătute de umbre vinete. Drumul, orbitor de alb în lumina soarelui, şerpuia în sus spre creasta unei coline, după care părea să dispară brusc.

— Nu ne întoarcem la autostradă? întrebă Daphne, după câteva minute de mers pe serpentinele periculoase, suspendate deasupra prăpastiei.

— Nu. Ăsta e drumul spre Taxco, răspunse scurt Carlos.

Daphne îi aruncă o privire. Nu era doar un om zgârcit la vorbă, de genul taciturn şi puternic, ci avea şi nişte nervi de oţel, căci părea complet netulburat de serpentinele strânse ale drumului şi nu încetinea niciun moment.

Deodată, cauciucurile scârţâiră, iar maşina se opri brusc, aruncând-o pe Daphne înainte în centura de siguranţă. Carlos slobozi câteva înjurături suculente în engleză. Trecând de o cotitură ajunsese în spatele a doi boi care mergeau agale pe drum. Când auziră frânele maşinii, animalele se opriră, întorcând capetele.

De o culoare gri-albicioasă, aveau boturi negre, ochi negri oblici şi blânzi şi coarne ascuţite, întoarse în sus.

Carlos claxonă şi, deschizând portiera, se aplecă în afară şi strigă spre animale ceva în spaniolă. Boii nu se clintiră, continuând doar să privească prosteşte maşina. Încet, Carlos porni din nou înainte, până când ajunse aproape să atingă cu botul maşinii flancul greu al celui mai apropiat animal. Imediat, acesta porni fără grabă spre marginea drumului, dând din coadă. Celălalt îl urmă, iar maşina acceleră din nou.

— Ai spus să lucrezi la o fermă, spuse Daphne. Cu ce te ocupi?

— Sunt administrator. Proprietarul e Claude Fontaine.

— La fel cum a fost şi tatăl tău?

— *Şi.*

— Cu tatăl tău ce s-a întâmplat?

— A murit, la fel ca al tău, într-un accident, acum vreo cincisprezece ani. Tocmai îmblânzea un cal. Calul l-a aruncat la pământ, şi şi-a rupt gâtul.

Mai târziu, mama s-a recăsătorit. Cu Claude Fontaine.

— Şi mama mea s-a recăsătorit, spuse Daphne, hotărâtă să mai smulgă de la el câteva informaţii. Am două surori vitrege, de la tatăl de-al doilea. Amândouă sunt mai vârstnice decât mine şi căsătorite. Tu ai fraţi sau surori?

— Claude Fontaine avea şi el o fiică. Cred că aş putea-o numi sora mea vitregă.

— Mai mare sau mai mică decât tine?

— Mai mică.

— Măritată?

— Măritată, dar în curs de divorţ, replică scurt Carlos.

— Mama ta se aşteaptă să te întorci la fermă cu o soţie? insistă ea, refuzând să se lase descurajată de răspunsurile lui laconice.

— Poate.

— Poate, îl îngână ea. Ce fel de răspuns e ăsta? întrebă iritată. Cine te crezi, Clint Castwood?

Surprins, Carlos îi aruncă o privire piezişă.

— Cine e Clint Castwood?

— Hai că eşti culmea! gemu Daphne. E un actor de cinema care a jucat în câteva filme despre Vestul Sălbatic şi niciodată nu avea prea multe de spus… la fel ca tine. Nu te duci niciodată la cinema?

— Am fost de câteva ori, dar nu la westernuri, şi nu mă prea pricep la vedetele de cinema.

— Atunci ce căutai la petrecerea Elsei?

— Îmi căutam o soţie, răspunse el tărăgănat, aruncând spre ea o privire ironică.

— Pe Elsa unde ai cunoscut-o?

— Într-un bar de noapte din Acapulco. Stătea la masa alăturată şi a venit să mă invite la dans.

Daphne întoarse capul spre el. Da, şi-o putea imagina pe mătuşa ei fiind atrasă de profilul lui sever, de şoim, de contrastul paradoxal între pielea bronzată intens, ochii negri şi părul blond închis. Elsa ar fi vrut să afle mai multe despre el şi, luând iniţiativa în obişnuitul ei mod ostentativ, era firesc să-l invite la dans, în loc de a aştepta, cu

speranţa că avea s-o invite el.

— Erai singur în br? întrebă ea, imaginându-şi scena.

— Da.

— Şi de ce te duseseşi acolo?

— Din acelaşi motiv pentru care am venit şi la petrecere Elsei – îmi căutam o soţie. Cineva îmi spusese că, dacă mă duceam la acel bar, aveam şanse să agăţ vreo actriţă pe liber care s-ar fi bucurat să câştige un ban jucând rolul soţiei mele.

— Trebuia s-o întrebi pe Elsa, replică acid Daphne. Sunt sigură că s-ar fi repezit să nu piardă ocazia de a-ţi fi soţie.

— E prea bătrână şi, întâmplător, mai e şi măritată, răspunse el rece. Şi nici nu-mi place râsul ei.

Îi aruncă o privire piezişă.

— Cum spuneam, pe tine te găsesc mult mai potrivită pentru acest rol.

— Aş vrea să-mi spui de ce ai nevoie de o soţie temporară, mormăi ea. Mi-ar fi mult mai uşor să accept rolul, dacă aş şti motivul.

— Mărită-te cu mine, şi vei afla şi motivul, ripostă el scurt.

Învinsă de răspunsurile lui scurte şi sărace în informaţii, Daphne se rezemă de spătar, cu privirea înainte. Pe marginea drumului creşteau cactuşi uriaşi şi ţepoşi, iar dincolo de ei terenul cobora de-a lungul unor creste pietroase aspre într-o vale largă, unde un râu şerpuia printre pâlcuri verzi de vegetaţie tropicală deasă.

— E o asemenea sălbăticie aici, şi pare atât de departe de civilizaţie… comentă ea.

— Nu-i chiar atât de departe pe cât crezi, răspunse Carlos. În curând vom ajunge în Taxco.

— De ce ai luat-o pe-aici? De ce n-ai intrat pe autostrada cu plată, spre Mexico City?

— Am fi ajuns în capitală prea repede, şi vreau să-ţi las mai mult timp ca să te hotărăşti. De asemenea, sunt încă în vacanţă şi n-am fost niciodată la Taxco. De-asta venisem la Acapulco – în vacanţă.

— A… Credeam că te-ai dus acolo ca să-ţi găseşti o soţie, îl tachină Daphne, întorcând capul

ca să-i observe reacţia. Un zâmbet îi încreţi încet obrazul – arătând deosebit de atrăgător.

— Şi asta, confirmă el scurt.

Daphne se rezemă iar de spătar. Acum drumul şerpuia spre un oraş întins pe panta unei coline, o adunătură de acoperişuri roşii dominate de o biserică mare, construită din piatră trandafirie. Dar priveliştea n-o interesa. Era prea frământată de propriile ei gânduri.

Conflictul ei interior încă mai continua, când maşina coti pe lângă o staţie de benzină, înscriindu-se pe o stradă îngustă şi pietruită, cu cădiri albe şi porţi din fier forjat, care la capăt dădea într-un *zocalo* – un scuar central. În mijlocul pieţei se afla o veche estradă de orchestră, înconjurată cu bănci instalate la umbra copacilor. Carlos parcă maşina alături de altele, lângă biserica trandafirie cu ornamentaţii, opri motorul şi se întoarse spre Daphne.

— Iată-ne în Oraşul de Argint.

— De ce se numeşte aşa? întrebă ea.

— În secolul al XVIII-lea, un francez numit

José de la Boda a descoperit unul dintre cele mai bogate filoane de argint găsite vreodată în ţara asta. Se spune că a produs argint în valoare de patruzeci de milioane de pesos. Acum Taxco e renumit pentru argintarii lui care creează multe ornamente frumoase şi bijuterii de argint şi le vând. Ai vrea să facem un tur pe jos? Putem lua masa aici. În fond, s-ar putea să nu mai venim niciodată încoace, aşa că n-ar strica să profităm de ocazie.

Îi zâmbi, arcuindu-şi buzele puţin cam asimetric, dar atrăgător.

Daphne avu senzaţia că-i creştea inima în piept şi dintr-odată se simţi cam ameţită. Din cine ştie ce motiv, nu-şi mai putea lua privirea dinspre ochii aceia negri care acum erau îmblânziţi de apropierea pleoapelor cu gene scurte şi dese, datorată zâmbetului.

— *Que pasa?* Ce s-a întâmplat? Ţi-e rău?

Mâna lui, cu palma tare, uscată şi puţin cam aspră, îi acoperi o mână, strângându-i-o cu putere. Carlos se aplecă spre ea, atât de aproape încât

Daphne îşi putu vedea imaginea reflectată în ochii lui.

— Nu… adică… am puţină ameţeală, atâta tot… şopti ea, ridicându-şi cealaltă mână şi adându-şi la o parte părul de pe frunte.

— Din cauza schimbării de altitudine, cred, remarcă pe un ton practic Carlos, continuând s-o ţină de mână şi privind-o în ochi ca şi cum şi el ar fi fost vrăjit. Oraşul ăsta de află la cinci mii de picioare deasupra nivelului mării, iar atmosfera e mult mai rarefiată decât în Acapulco sau Iguala, deşi nu la fel de rarefiată ca în capitală. Poate că am urcat puţin cam prea repede pentru tine. Uitasem că nu eşti obişnuită cu schimbările. Vom sta aici un timp, până-ţi mai revii.

— Mulţumesc. Sunt… sunt sigură c-am să-mi revin în câteva minute, murmură Daphne, coborându-şi privirea spre mâna lui care o acoperea pe a ei – piele bronzată auriu-închis, degete lungi şi viguroase, mâna unui om care muncise aproape toată viaţa. Îi plăcea şi nu avea nicio obiecţie că o atingea pe a ei. De fapt, n-ar fi

avut obiecţii oriunde ar fi atins-o…

Daphne îşi înfrână brusc gândurile care o luaseră razna. Şocată de direcţia în care se abătuseră, îşi trase mâna de sub a lui şi, luându-şi poşeta de pe podeaua maşinii, şi-o agăţă pe umăr.

— Acum mi-e mai bine, spuse ea cu falsă veselie. Crezi că putem intra în biserică? Pare foarte interesantă.

— Putem merge oriunde vrei.

În următoarea oră, se plimbară ca orice turişti, stăruind câteva momente în biserica luminată auriu, vizitând muzeul din spatele ei pentru a vedea colecţia Spratling de ornamente de argint precolumbiene, străbătând străzi abrupte, prea înguste şi denivelate pentru maşini, pietruite cu bolovani cenuşii şi trandafirii, intrând prin micile ateliere ca să admire munca argintarilor moderni. Luară prânzul într-un mic restaurant, mâncând *tacos de pollo,* care erau nişte *tortillas* făcute sul şi umplute cu carne de pui fărâmiţată şi smântână, fasole prăjită şi ceapă, şi băură *café con leche.* După masă, se întoarseră în *zócalo.*

Carlos tocmai descuia portiera maşinii, când un poliţist se apropie de el. Îmbrăcat în uniformă albastră, cu pantaloni închişi la culoare şi cămaşă mai deschisă, omul ţinea în mână un carneţel pe care şi-l consultă în timp ce-i puse lui Carlos o întrebare. Carlos dădu din cap şi-şi scoase portofelul, arătându-i ceva poliţistului. Daphne bănui că era un act de identitate.

Poliţistul întoarse capul spre ea şi-i puse o întrebare. Neînţelegându-l, Daphne se uită rugător la Carlos.

— Vrea să-ţi vadă actele, spuse acesta. Arată-i paşaportul.

Daphne îşi scoase paşaportul din poşetă şi i-l dădu poliţistului. Agentul îl deschise, îl studie un moment, apoi îl întrebă ceva pe Carlos. I-l înapoie lui Daphne şi-i spuse ceva lui Carlos, care se încruntă şi răspunse pe un ton tăios. Poliţistul se enervă şi începu să gesticuleze.

— Ce s-a întâmplat? Ce spune? întrebă Daphne, simţind că ceva nu era în ordine.

— Insistă să-l însoţim la secţia de poliţie, ca

să fim chestionaţi de superiorul lui care vorbeşte engleza, răspunse Carlos.

— De ce? E ceva în neregulă cu paşaportul meu? întrebă neliniştită Daphne.

Carlos îi traduse poliţistului întrebarea, care dădu negativ din cap, începând să explice în spaniolă de ce le cerea să-l însoţească.

— Tot ce spune e că superiorul lui vrea să discute cu noi, deci cred că e mai bine să-l urmăm, spuse Carlos ridicând din umeri. Vino. Nu e departe de-aici, şi cred că interogatoriul nu va dura prea mult. Nu avem nimic de ascuns şi, după ce se lămureşte, ne va lăsa să plecăm.

Secţia de poliţie se afla într-o clădire joasă şi albă, pe o stradă de lângă *zócalo*, iar poliţistul îi introduse într-o cameră mobilată simplu, cu un birou şi câteva scaune. În spatele biroului stătea un bărbat negricios şi slab, a cărui uniformă era puţin diferită de cea a agentawui. Se ridică politicos în picioare la vederea lor şi le făcu semn să se aşeze.

— Sunt căpitanul Delaguerra, se prezentă el

în engleză, după ce se aşezară. Sergentul Sotomayor v-a examinat actele de identitate şi este convins că sunteţi cele două persoane pe care ni s-a cerut să le reţinem.

— Să ne reţineţi? exclamă Daphne. Dar de ce…? Ce-am făcut?

Căpitanul îi aruncă o privire, încruntându-se uşor, apoi îi răspunse:

— Sergentul Sotomayor m-a asigurat că sunteţi domnişoara Daphne Thomas, nepoata doamnei Elsa Thomas, actriţa ce cinema, care în prezent la Acapulco.

— Aşa e, sunt rudă cu Elsa Thomas. I s-a întâmplat ceva? De aceea mă căutaţi?

— Nu, nu, spuse grăbit căpitanul. Doamnei Elsa Thomas nu i s-a întâmplat nimic. Dar ea crede că dumneavoastră vi s-a întâmplat ceva neplăcut şi a cerut ca pe numele acestui om să fie emis un mandat de arestare.

— Vrea să fiu arestat? exclamă Carlos, apoi izbucni în râs. Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? N-am făcut nimic!

— Doamna Elsa Thomas crede că aţi răpit-o pe singura ei nepoată, domnişoara Daphne Thomas, şi aţi luat-o cu dumneavoastră împotriva propriei ei voinţe. Ştia că, la plecarea din Acapulco, aţi pornit spre Mexico City, fiindcă aşa i-aţi spus când aţi ieşit din casă, şi a cerut ca poliţia din oraşele de pe parcurs să vă caute. Mesajul a fost transmis de poliţie şi proprietariul de hanuri şi moteluri. Aseară, la un han de lângă Iguala, recepţionerul de noapte a intrat la bănuieli şi azi-dimineaţă, când a ieşit din schimb, a informat poliţia din Iguala în legătură cu dumneavoastră. Când cei ce-acolo au ajuns la han, dumneavoastră plecaseră ţi, spunând că intenţionaţi să veniţi în Taxco. Aşa că am fost informaţi şi noi. Sergentul Sotomayor v-a recunoscut maşina în scuar şi v-a aşteptat să vă întoarceţi, după care v-a adus aici.

Căpitanul Delaguerra făcu o pauză, afişând o expresie foarte severă.

— Iar acum, sunt dator să vă pun sub acuzare pentru răpirea domnişoarei Daphne Thomas şi să vă reţin în arest până când veţi fi

judecat.

Carlos spuse ceva în spaniolă, încet dar cu o ferocitate inconfundabilă. Daphne ghici că înjurase, după reacţia căpitanului de poliţie, care deveni rigid şi se răsti în aceeaşi limbă. Sergentul înaintă, desprinzându-şi de la centură o pereche de cătuşe.

— A, nu! strigă Daphne, sărind în picioare. Ce vreţi să faceţi? exclamă ea. E o nedreptate! N-a făcut nimic, n-a încălcat nicio lege!

Se întoarse agitată spre căpitanul de poliţie, observând că sergentul îl silise pe Carlos să se ridice în picioare şi-i punea cătuşele, cu mâinile la spate.

— O, vă rog, ascultaţi-mă! strigă ea. Carlos nu m-a răpit… călătoresc cu el de bunăvoie… Mergem la Mexico City. Doar ar fi cazul să ştiu dacă m-a răpit sau nu, nu-i aşa? Nu m-aş bucura că-l închideţi, dacă m-ar fi luat cu el împotriva propriei mele voinţe?

Căpitanul Delaguerra o privi lung peste birou, cu chipul nepăsător, fără să clipească.

— Mătuşa dumneavoastră, doamna Elsa Thomas, a informat aseară poliţia din Acapulco că soţul ei, domnul Mitchell Gardner, l-a văzut pe acest om împingându-vă în maşina lui şi pornind cu toată viteza. Domnul Gardner a spus că a încercat să împiedice răpirea, dar că Reynolds l-a apucat de braţe şi l-a îmbrâncit pe marginea aleii.

— O, ce înşiruire de minciuni! strigă Daphne, pierzându-şi complet calmul. Domnul Gardner nici vorbă să fi făcut aşa ceva! Mă agresa şi sunt convinsă că m-ar fi violat, dacă domnul Reynolds n-ar fi venit şi nu m-ar fi salvat. M-am urcat bucuros în maşină, n-am fost împinsă cu forţa.

Căpitanul Delaguerra se rezemă de spătar, studiind-o cu ochii îngustaţi.

— Şi azi-noapte ce s-a întâmplat? întrebă el încet. Aţi locuit cu dumnealui, la hanul de lângă Iguala, dându-vă drept soţ şi soţie, tot de bunăvoie? Recepţionerul de noapte a raportat că păreaţi tulburată – de aceea a intrat la bănuieli.

— Da, am stat cu domnul Reynolds, ca soţie a lui, de bunăvoie, replică Daphne cu îndărătnicie,

fără să clipească.

Urmă o scurtă tăcere încordată, în timpul căreia Daphne şi căpitanul Delaguerra îşi înfruntară privirile. Pentru Daphne, acelea fură cele mai grele momente din viaţa ei. Simţea că obrajii îi ardeau ca focul şi inima-i bătea cu putere. Fruntea începu să-i transpire. Deodată, privirea căpitanului Delaguerra se îndreptă spre Carlos.

— De ce vă duceţi la Mexico City? întrebă el răstit.

— Ca să mă însor cu Daphne, răspunse calm Carlos. Apoi, vom merge la ferma unde locuiesc şi lucrez eu, în statul Veracruz.

— E adevărat ce spune? se întoarse din nou căpitanul spre Daphne. Vă veţi mărita cu el?

Daphne îi aruncă o privire lui Carlos, cu gândurile în plin tumult. Vedea clar că era nervos, fierbând de furie, în ciuda calmului aparent. Dacă nu-i confirma spusele, avea să fie închis, pentru a fi judecat sub o acuzaţie nedreaptă. Nu putea lăsa să i se întâmple una ca asta. Nu-i putea lăsa pe

Elsa şi Mitchell să-i facă aşa ceva.

— Da, e adevărat, spuse ea, întorcându-se spre căpitan, cu o privire rugătoare. Mătuşa mea… Elsa Thomas nu e de acord, continuă ea, uimită de propria-i pricepere de a inventa la libera inspiraţie, aşa că ne-am hotărât să mergem împreună în capitală şi să ne căsătorim. Mătuşa Elsa a aflat că plecam şi l-a trimis pe soţul ei să ne oprească, şi…

— Deci, e o escapadă? se răsti căpitanul.

— Nu, nu! Mă rog, puteţi să-i spuneţi şi aşa, dacă vreţi, dar nu fug nicăieri. Am douăzeci şi doi de ani şi n-am nevoie de consimţământul nimănui ca să mă mărit. Mătuşa Elsa nu are niciun drept să se amestece în viaţa mea, absolut niciun drept. Nu mi-e ocrotitoare legală. Sunt o femeie liberă – liberă să-mi aleg singură soţul. Şi acum, vă rog să-i scoateţi lui Carlos de la mâini grozăviile alea şi să ne lăsaţi să plecăm. Am dori să ne căsătorim cât mai curând posibil – şi-aşa am aşteptat prea mult. Şi acum, încă mai credeţi că am fost răpită de Carlos?

Chipul oacheş şi slab al căpitanului Delaguerra nu se îmblânzi. Ochii lui căprui continuau s-o privească încruntaţi.

— Ar putea fi o şmecherie, comentă el.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Daphne, înfuriindu-se din nou.

— S-ar putea să minţiţi în legătură cu căsătoria asta.

Buzele lui subţiri se arcuiră într-un rânjet crud.

— De ce v-aş crede? Ce dovadă aveţi că vă veţi căsători?

În spatele ei, Daphne îl auzi pe Carlos înjurând în spaniolă. Imediat, căpitanul îl puse la punct în aceeaşi limbă. Carlos îi răspunse din nou şi avură un scurt schimb de replici pe care Daphne nu le putu înţelege. În sfârşit, Carlos se întoarse spre ea şi-i spuse:

— Nu ne va crede că vrem să ne căsătorim decât dacă oficiem ceremonia acum şi aici.

— Şi dacă n-o facem?

— Atunci ne va închide pe amândoi, ca să

aşteptăm până vine mătuşa ta.

— A, nu, eu la închisoare nu mă duc, şi nici pe mătuşa Elsa n-am de gând s-o aştept! declară Daphne cu însufleţire.

— Deci…?

Ochii lui Carlos o priveau provocator. Era prinsă în capcană, încolţită într-un loc de unde nu-i mai rămânea decât o singură scăpare – şi ezită doar o clipă înainte de a alege acea cale.

— Atunci, ne vom căsători azi, aici, dacă se poate, replică ea.

— Şi vei merge până la capăt? întrebă încet Carlos.

— Da, voi merge până la capăt!

— *Muchas gracias, querida!* exclamă el triumfător. Dacă n-aveam cătuşele astea afurisite, ţi-aş fi arătat cât de recunoscător îţi sunt pentru că ai acceptat să te măriţi cu mine aici, în după-amiaza asta.

Întorcându-se spre căpitan, spuse:

— Acum v-aţi convins că spunem adevărul, că n-am răpit-o şi că vrem să ne căsătorim?

— M-am convins, răspunse căpitanul Delaguerra, ridicându-se în picioare.

Îi dădu ordin sergentului să-i scoată lui Carlos cătuşele. Imediat, Carlos păşi spre Daphne şi, luând-o de umeri, o trase spre el. Aplecându-şi capul, o sărută pe buze.

În mod uluitor, buzele ei reacţionară imediat la atingere, despărţindu-se uşor sub apăsare. Îi simţi gura mişcându-se lipită de a ei, şi simţi un val straniu de emoţie, o dorinţă de a prelungi sărutul, pentru a afla unde avea s-o ducă. Dar efuziunea îi era destinată numai poliţistului care-i privea. Făcea parte din mascarada nebunească în care se implicase şi luă sfârşit la fel de repede pe cât începuse. Carlos îşi retrase capul, o privi un moment cu ochi reci şi calculaţi, apoi îi dădu drumul şi se întoarse să-i spună ceva căpitanului de poliţie.

Peste câteva minute, ieşiră din birou şi, escortaţi de căpitanul Delaguerra şi de sergentul Sotomayor, se duseră spre o altă clădire, în alt birou, unde depuseră oficial cererea de căsătorie.

Scurta ceremonie civilă avu loc peste două ore, în acelaşi birou, cu cei doi poliţişti pe post de martori. Abia atunci li se permise să plece din Taxco, spre Cuernavaca, unde aveau să înnopteze. În buzunarul hainei lui Carlos se afla documentul care dovedea că erau soţ şi soţie.

Capitolul 3

Păşunea, netedă şi aparent nemărginită, se întindea de o parte şi de alta a şoselei, cu monotonia întreruptă doar ici şi colo de pâlcurile plantaţiilor de bananieri. În depărtare, lui Daphne i se părea că distingea contururile colinelor, iar dincolo de ele, piscurile unţilor, ca nişte forme albăstrii ceţoase profilate pe cerul vârstat cu culorile asfinţitului.

Se foi pe scaun. Era transpirată şi încinsă, deşi soarele apunea. Călătoriseră toată ziua, făcând doar două popasuri, unul în Mexico City şi celălalt în Tuxpan, un port mic dar curat şi plăcut de pe malul Golfului Mexic. De acolo cotiseră spre

sud şi în interiorul continentului, pe această şosea care urma cursul unui râu. Singurul loc interesant de după Tuxpan fusese micul târg de vite din orăşelul Micatepec, unde clădirile mai vechi prezentau o influenţă mai degrabă franceză decât spaniolă.

În Cuernavaca, unde petrecuseră noaptea, împărţiseră din nou acelaşi dormitor, dar nu şi patul, căci camera conţinea două, iar Carlos păstrase distanţa. Cu excepţia sărutului din biroul secţiei de poliţie de la Taxco, respectase strict învoiala. Nu o atinsese, nu încercase să facă dragoste cu ea. Şi nu-i spusese nici de ce avea nevoie de o soţie provizorie.

Daphne oftă involuntar, iar Carlos întoarse capul spre ea.

— Eşti obosită? o întrebă.

— Puţin. A făcut cale lungă. Mai avem mult de mers?

— Nu. Cam într-un sfert de oră vom intra pe pământurile fermei Fontaine.

— Aş vrea să ştiu mai multe despre fermă şi

despre rudele tale, spuse Daphne. Nici măcar nu ştiu cum se numesc.

Carlos îi aruncă încă o privire piezişă, încruntat.

— Bine, se învoi el. Imediat ce părăsim drumul, am să-ţi dau câteva informaţii.

— Îţi mulţumesc.

Peste alte câteva mile, ajunseră la o poartă, iar Carlos coti într-acolo. Lăsând motorul pornit, coborî din maşină, deschise poarta, iar după ce introduse maşina pe proprietate o închise la loc în urma lor.

Când reveni la maşină, opri şi motorul. Îi învălui tăcerea. Nu se vedea nicio clădire, numai câteva vite păscând, cu păr cenuşiu-albicios şi boturi negre, ca boii din apropiere de Taxco.

— N-am mai văzut asemenea vite, spuse Daphne.

— Sunt *zebu,* animale de import din Asia. Asta-i o cireadă de mare preţ.

În tonul lui Carlos se simţea o anumită mândrie.

— Pământul, cât vezi cu ochii, aparţine fermei Fontaine. Cu ani în urmă, era o *hacienda* mult mai mare. Tatăl meu vitreg a moştenit proprietatea de la tatăl lui, care la rândul lui a moştenit-o de la tatăl lui, şi aşa mai departe, începând de prin anii 1830, când primul Fontaine a venit din Franţa, împreună cu alţi emigranţi. Au făcut parte din vechea clasă de latifundiari care deţineau toată puterea politică din Mexic înainte de Revoluţie.

— Când a avut loc Revoluţia? întrebă Daphne.

— La începutul secolului nostru. După Revoluţie, pământurile au fost redistribuite, iar moşierii şi-au pierdut puterea. Familia Fontaine a rămas cu vreo opt sute de acri din *hacienda* iniţială.

— Şi cu restul pământurilor ce s-a întâmplat?

— Le-au fost date mexicanilor care au locuit pe ele şi le-au lucrat dintotdeauna. Înţelegi, sub vechiul sistem, nouă mexicani din zece trăiau aproape ca nişte sclavi, pe marile moşii. Pentru

proprietarii moşiilor, viaţa era numai lux şi belşug, şi în cea mai mare parte a timpului nici măcar nu erau acasă. Locuiau în capitalele şi staţiunile din Europa. Dar ţăranii trăiau într-o mizerie cumplită. Tatăl mamei mele a fost unul dintre sclavi, până s-a alăturat zapatiştilor.

— Cine au fost zapatiştii?

— Partizanii lui Emiliano Zapata, care a condus revolta. Zapatiştii, spre deosebire de alţi revoluţionari, voiau numai să ia înapoi pământurile care considerau că li se cuveneau lor. Dădeau foc clădirilor de la ferme, revendicau pământul, apoi îl împărţeau între ei şi deveneau din soldaţi fermieri.

— Bunicul tău a dat foc clădirilor de la *hacienda* Fontaine? întrebă ea, fascinată de scurta istorie a ţării pe care i-o prezenta Carlos.

— Nu. Fermierul Fontaine din acea epocă a fost destul de inspirat să le doneze o parte din pământuri, dacă-i cruţau casa şi vitele. Acele pământuri au fost împărţite în *ejidos,* ferme comunale aflate în proprietatea satelor. Mama

mea a crescut într-unul dintre satele din apropiere. A lucrat ca servitoare în casa Fontaine. Aşa l-a cunoscut pe tatăl meu, când a venit aici ca administrator al fermei.

— Şi tot aşa l-a cunoscut şi pe tatăl tău vitreg, cred. Când s-a măritat cu Claude Fontaine?

— Cam la cinci ani după moartea tatălui meu.

— Ai avut vreo obiecţie?

— Nu. De ce-aş fi avut? Pe-atunci nici nu eram aici. La scurt timp după ce a murit tata, am plecat din Mexic, în Statele Unite, ca să lucrez pe fermele din Texas şi New Mexico, să-mi învăţ meseria.

— Cât timp ai fost plecat?

— M-am întors acum şase ani. Claude se îmbolnăvise, iar ferma se deteriorase din cauza proastei administrări. La propunerea mamei mele, Claude mi-a cerut să i-o administrez eu. A murit acum câteva luni.

— Cred că sora ta vitregă a moştenit ferma, comentă Daphne.

— Termenii testamentului încă nu s-au pus în

aplicare, răspunse rece Carlos şi, pornind motorul maşinii, demară din nou. Sora mea vitregă se numeşte Ana-Maria, iar pe mama mea o cheamă Teresa, adăugă el cu nepăsare. Mai vrei să ştii şi altceva?

— Da. Mamei tale nu i se va părea ciudat că vei veni însoţit de o femeie despre care n-ai pomenit nimic niciodată, prezentând-o ca fiind soţia ta?

— Ce te face să crezi că niciodată nu i-am pomenit mamei mele nimic despre tine?

— Cum ai fi putut să-i spui despre mine, când până acum două zile nici nu mă cunoşteai?

— Mama mea ştie că am cunoscut o femeie în Acapulco, anul trecut. Tu eşti acea femeie, răspunse el sec.

— Cum să fiu eu acea femeie? Cu siguranţă, mă numesc altfel decât ea! exclamă Daphne, întorcând capul spre el.

— Într-adevăr, răspunse liniştit Carlos. Dar nu i-am spus niciodată mamei mele numele acelei femei – cea cu care urma să mă însor după ce

ajungeam la Acapulco.

— Şi de ce nu te-ai însurat cu ea?

— N-am mai găsit-o, aşa că a trebuit să-mi caut altă viitoare soţie.

— Of, nu te înţeleg deloc! se înfurie Daphne, iritată de stilul lui misterios.

— Nici nu e nevoie. Înţelegerea şi implicarea emoţională nu fac parte din târgul pe care l-am încheiat, replică el rece. Nu trebuie să intervină nimic romantic. Ai de făcut numai ceea ce-ţi cer eu, un timp, iar peste câteva săptămâni vei fi plătită şi eliberată de orice obligaţii.

— Dar dacă mama ta mă întreabă diverse lucruri despre mine, de unde vin şi aşa mai departe… Ce-am să-i spun?

— Ei vei spune adevărul – că ai lucrat pentru Elsa. Singura minciună pe care trebuie să i-o spui se referă la timp. Eşti femeia pe care am cunoscut-o la Acapulco anul trecut şi cu care urma să mă însor anul ăsta.

— Of, bine, mormăi ea. Dar îmi ceri îngrozitor de mult.

— Am să te şi plătesc pentru asta, îi reaminti caustic Carlos.

Muşcându-şi buzele, Daphne se uită afară pe fereastră. Preisajul plat şi pustiu, peste care se aşternea întunericul, îi era complet străin, şi dintr-odată i se făcu dor de munţii din Ţara Galilor. Spiritul de aventură care o însoţise pe parcursul ceremoniei de căsătorie şi o adusese atâta drum se evaporase şi deodată îşi dori să fi fugit de lângă Carlos în Cuernavaco. Avusese destule ocazii. Carlos n-o încuiase, nici nu-i îngrădise libertatea de mişcare. Sau ar fi putut să scape în aglomeratul, poluatul şi magnificul Mexico City, pierzându-se în mulţime.

Soarele apusese dincolo de colinele din zare, iar lumina de pe cer pălea repede, când Daphne văzu în sfârşit clădirile fermei, ţiglele franţuzeşti de modă veche de pe acoperişurile casei, hambarelor şi grajdurilor lucind cenuşiu în scurtul crepuscul tropical. Alte două clădiri erau dispuse la mică distanţă de grupul principal, joase şi cu design modern, una prelungă, cu mai multe

ferestre, cealaltă de formă pătrată, cu o verandă umbroasă în faţa ferestrelor şi a uşii de la intrare. Spre această clădire conduse Carlos maşina şi opri în faţa ei.

Daphne deschise portiera şi coborî. O durea capul şi nu-şi dorea nimic mai mult decât o baie şi un pat comod unde să doarmă, să doarmă şi iar să doarmă. În timp ce ocolea maşina pentru a-şi lua valiza pe care Carlos tocmai o scotea din portbagaj, uşa clădirii prelungi se deschise şi o rază de lumină se aşternu peste pământul bătătorit al curţii. Un bărbat strigă ceva în spaniolă, iar Carlos îi răspunse în aceeaşi limbă. Omul răspunse, pe un ton de surprindere plăcută. Sări peste cele câteva trepte care duceau la uşă şi porni prin curte.

— El e José Valdez, un văr al meu, şeful de echipă al fermei, îi explică încet Carlos lui Daphne, în timp ce închidea portbagajul. Ştie puţină engleză. Am să-i spun cine eşti. Încearcă să-i spui ceva în limba lui, dacă poţi.

Omul era scund şi lat în umeri. Avea trăsături

lătăreţe şi o fizionomie indiană distinctă. Părul îi era negru şi aspru, şi purta o cămaşă albă şi largă fără guler, pantaloni gri strânşi pe picior cu dungă închisă în partea laterală şi cizme de călărie, din piele. Carlos făcu prezentările, iar dinţii lui José luciră într-un zâmbet, contrastând cu pielea smeadă. Îl bătu pe Carlos pe spate şi-i vorbi într-o engleză cu accent spaniol:

— Deci ai făcut asta în sfârşit, *amigo.* Eu mă bucur.

Apoi se întoarse spre Daphne.

— Sunteţi bine venită, *señora*.

— *Muchas gracias, señor,* răspunse Daphne şi adăugă puţin cam jenată, poticnindu-se în pronunţie: *mucho gusto en conocerle.* Foarte încântată de cunoştinţă.

— *El gusto es mi-o.* Plăcerea e de partea mea, replică galant José, făcând o uşoară reverenţă din şolduri.

Îi luă valiza şi îl urmară împreună pe Carlos, urcând treptele verandei, până în casă.

Obişnuită cu ambianţele luxoase din ultimele

şase luni, Daphne găsi interiorul casei simplu şi cam sărăcăcios. Pe podelele livingului unde o conduse Carlos nu era aşternut niciun covor, pereţii erau aspri şi zugrăviţi în alb, iar mobila era foarte simplă. Văzu câteva fotolii de bambus cu perne pe tăblii, o masă joasă în dreptul ferestrei, un birou cu capac articulat lângă un perete şi un gheridon vechi lângă altul.

După ce-i puse valiza jos, José ieşi din cameră. Carlos îl însoţi până la uşa din faţă, iar Daphne îi putu auzi vorbind încet. Apoi uşa se închise, iar Carlos reveni în cameră.

— O să ne spălăm şi schimbăm, iar apoi mergem în casa mare. Aş dori să le cunoşti pe mama şi sora mea vitregă cât mai curând posibil.

— Nu s-ar putea să le cunosc mâine? întrebă Daphne, cu o mână la cap. Nu pot să apar în faţa lor astă seară, nu mă simt bine… Mă doare capul…

Carlos se întorsese să-i ia valiza dar, auzind-o, se răsuci din nou spre ea, cu gura arcuită sardonic.

— Asta-i plângerea obişnuită a nevestelor? o ironiză el tărăgănat. Atunci, ia ceva pentru cap. Presupun că ai la tine nişte aspirine.

— Ba nu am. Oricum, aspirinele n-ar rezolva nimic. Trebuie să mă culc. Drumul a fost prea lung, şi nu-s obişnuită să merg cu maşina pe distanţe atât de mari. Le voi cunoaşte pe mama şi sora ta vitregă mâine dimineaţă.

— Nu, nu mâine. Acum, în seara asta, declară el ferm, oprindu-se în faţa ei, cu mâinile în şolduri.

Cămaşa albastră îi era descheiată aproape până la talie, lăsând să i se vadă părul negru de pe piept. Daphne deveni dintr-odată conştientă de masculinitatea lui într-un fel cum până atunci nu i se mai întâmplase. Dintr-odată îi veni să se apropie, să se rezeme de el, să-şi rezeme capul îndurerat la pieptul lui, să-i simtă cu palma bătăile inimii, să fie cuprinsă de braţele lui şi sărutată de buzele lui, dornic.

Făcu un pas brusc înapoi, alarmată de ceea ce i se întâmpla. Cu o mână, îşi împinse înapoi părul de pe fruntea înfierbântată. Sângele îi

clocotea sub pielea subţire a încheieturilor şi tâmplelor.

— Sunt prea obosită ca să apar în faţa familiei tale astă seară, şopti ea. Dacă… dacă ai fi un soţ propriu-zis, ai înţelege şi ai avea mai multă consideraţie faţă de felul cum mă simt.

— Vreau să fiu de faţă când faci cunoştinţă cu ele, spuse sec Carlos, cu buzele subţiindu-i-se. Mâine dimineaţă n-am să fiu aici, fiindcă mă voi scula devreme, cu mult timp înaintea ta, ca să mă duc pe fermă şi să văd ce s-a mai întâmplat în lipsa mea.

Ochii i se îngustară.

— Cât despre a fi sau a nu fi un soţ propriu-zis, trebuie să-ţi reamintesc că te-am angajat numai ca să joci rolul soţiei mele şi nu am intenţia să fac din asta o relaţie reală sau de durată. Iar acum, am să-ţi arăt unde e dormitorul. Lângă el e şi o baie. Poţi să te speli şi să te schimbi, cu o rochie decentă.

Privirea lui dură o măsură critic, din creştet până-n tălpi.

— Sunt sigur că poţi arăta mult mai prezentabil decât în momentul de faţă.

— Nu! aruncă sfidător Daphne, înroşindu-se în obraji ca reacţie la critica lui. Nu văd de ce ar trebui să fac ceea ce spui tu. Nu mă poţi obliga să mă spăl şi să mă schimb, dacă nu vreau.

— Ba pot… foarte uşor, o ameninţă el încet, apropiindu-se.

— Ce-ai să faci? întrebă Daphne, retrăgându-se nervoasă.

Carlos o urmă, neînduplecat.

— Te poţi ca un copil, aşa c-am să te tratez tot ca pe un copil. Te voi spăla eu pe faţă, am să te pieptăn, am să-ţi schimb îmbrăcămintea, iar apoi te voi lua cu mine ca s-o cunoşti pe mama mea.

— Să nu-ndrăzneşti să mă atingi! mormăi ea printre dinţi, uitând că în urmă cu doar câteva secunde tânjise să fie îmbrăţişată şi sărutată de el.

În ochii lui negri luci dintr-odată un haz răutăcios. Clătină din cap, ţistuind din limbă batjocoritor.

— Să nu-mi mai spui niciodată asta, o sfătui

el alene, pentru că aş îndrăzni să fac orice.

Dintr-un pas, se apropie de ea şi o prinse în braţe.

— Dă-mi drumul! se revoltă Daphne, lovindu-l cu pumnii.

— Numai după ce ajungem în baie.

Carlos o puse pe duşumeaua micii încăperi, închise uşa cu piciorul şi deschise robinetele căzii.

— Şi-acum, îţi scoţi singură hainele, sau ţi le scot eu? o ameninţă el cu glas mătăsos, apropiindu-se din nou, cu mâna întinsă spre bluză.

— Nu! Of, bine, am să fac cum spui… cedă ea dintr-odată, încruntându-se, cu ochii plini de lacrimi, în timp ce-şi acopere protector cu o mână deschizătura bluzei. Dacă… dacă… dacă ştiam că poţi fi atât… atât de… atât de crud, n-aş fi acceptat să mă mărit cu tine în Taxco. I-aş fi lăsat să te închidă şi n-aveai decât să putrezeşti în puşcărie!

Chipul lui deveni rigid şi, o clipă, în ochi îi scăpără o intenţie criminală, dar nu spuse nimic şi, deschizând uşa, ieşi din baie.

Uşa se închise în urma lui. Apăsându-şi cu mâinile tâmplele care-i pulsau dureros, Daphne privi încruntată spre uşa închisă, în timp ce lacrimile-i şiroiau pe obraji – lacrimi de furie şi frustrare; furie pe sine pentru că acceptase atât de prosteşte să se mărite cu un străin; frustrare fiindcă pierduse prima luptă cu Carlos, de când primise să-i fie soţie.

Apoi se dezbrăcă şi intră în cadă. Apa călduţă îi învălui trupul înfierbântat şi cleios de transpiraţie, începând să-i risipească întrucâtva tensiunea.

Cada era lungă şi îngustă, cu mrgini înalte. Daphne privi în jur. Tavanul şi pereţii băii erau zugrăviţi în alb şi începuseră să se coşcovească pe alocuri. Strâmbă din nas, dezgustată. Nu era o casă foarte atrăgătoare. Aşteptase altceva de la administratorul unei mari ferme. Întotdeauna presupusese că fermierii nu puteau fi decât foarte bogaţi. Mă rog, n-avea să stea prea mult timp pe-acolo. Cam o lună, din câte spusese Carlos.

Uşa băii se deschise din nou, iar Carlos intră.

Se opri privind-o, cu mâinile în şolduri.

— Ai stat destul. Ieşi, îi ordonă el. E doar o singură baie şi aş vrea să mă spăl şi eu.

Ridicându-se brusc în şezut, Daphne îşi acoperi sânii cu braţele şi îl privi furioasă.

— Am să ies din cadă numai după ce ieşi tu din baie! se răsti ea. N-ai niciun drept să intri când sunt eu aici!

Carlos îi aruncă o privire sardonică, apoi se întoarse şi luă de pe bară un prosop mare şi aspru, aruncându-i-l. Daphne reuşi să-l prindă înainte de a cădea în apă.

— Dormitorul e următorul pe culoar, spuse el, pornind spre uşă. Îţi vei găsi valiza acolo.

Uşa se închise din nou. Încă furioasă, Daphne ieşi din apă, se înfăşură în prosop ca într-un sarong şi, adunându-şi hainele, porni grăbită pe un culoar întunecos, spre o uşă întredeschisă pe unde ieşea o rază de lumină.

Dormitorul era pătrat şi mobilat cu un pat larg, acoperit cu un pled indian ţesut în culori vii. Lângă un perete se afla un scrin mare, din lemn

lucios de mahon. Deasupra lui era agăţată o oglindă ovală. Pe scrin se găseau o perie de păr bărbătească, un pieptene, o casetă de lemn prelungă şi o fotografie înrămată.

Cu trupul şiroind de apă, Daphne se aplecă să vadă mai bine fotografia. Reprezenta trei persoane – un bărbat, o femeie şi un băiat. Bărbatul era înalt şi slab, şi avea păr bogat, blond-pai. Chipul îi era aspru, cu bărbie lungă şi nas coroiat. Purta o cămaşă cadrilată, levişi de doc strânşi pe picior şi cizme scurte de călărie, din piele. Îşi ţinea braţul drept pe după umerii femeii. Braţul stâng îi stătea pe lângă trup, ţinând în mână o pălărie Stetson albă.

Femeia era scundă şi destul de durdulie. Părul negru îi era pipetănat înapoi din jurul feţei rotunde şi zâmitoare, şi strâns într-un coc la ceafă. Avea o piele bronzată, iar dinţii-i erau foarte mari şi albi. Purta o bluză albă simplă şi o fustă bogată, de culoare închisă.

Lui Daphne îi fu uşor să-l recunoască pe Carlos la vârsta de zece ani, îmbrăcat la fel ca

tatăl lui, în cămaşă cadrilată, blugi şi cizme de călărie, cu părul mai deschis la culoare decât acum. Şi el zâmbea, vizibil bucuros că era fotografiat. Era un portret de familie simplu, cum se găseşte în orice casă, asemănător unei fotografii a lui Daphne, cu ea şi părinţii ei. Un cuplu fericit, cu copilul. Din cine ştie ce motiv, Daphne simţi că i se punea un nod în gât.

— *Dios mi-o,* încă nu te-ai îmbrăcat?!

Auzind glasul lui Carlos chiar din spatele ei, Daphne tresări, speriată.

Carlos intrase în cameră şi, la fel ca ea, avea pe trup numai un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor. Umerii laţi îi luceau în lumina electrică. Lui Daphne îi fu greu să asocieze vigoarea aceea adultă cu făptura băieţelului din fotografie. Nici pe chipul lui slab şi sardonic nu se mai regăsea nicio urmă a obrajilor rotunzi şi zâmbetului copilăresc de odinioară.

— Nu pot să mă îmbrac cu tine în cameră, replică ea, privindu-l cum deschidea un sertar, ca să scoată nişte lenjerie. Nu credeam că vom folosi

acelaşi dormitor aici, continuă, în timp ce-şi desfăcea cataramele valizei. Altul nu mai e?

— Nu.

— Părinţii tăi au locuit în casa asta când tatăl tău era administratorul fermei?

— *Şi.* Claude le-a construit-o.

— Şi atunci unde dormeai?

— La început, tot aici, într-un pat pentru copii. Mai târziu, când am mai crescut, în pod, sub acoperiş.

— Bine, şi n-ai putea să te culci tot în pod, cât timp sunt eu aici?

Îşi găsise o rochie. Făcută din material mătăsos subţire, cu modele înflorate, avea mâneci lungi şi talie strâmtă, şi nu era încreţită.

— Ba aş putea, cred, răspunse indiferent Carlos, dar podul e plin de lucruri. Dacă vrei cu adevărat să dormi aici singură, puţi face ordine mâine în pod, aşa o să ai şi tu o activitate… Ei, da unde te duci?

— În baie, să mă îmbrac! şuieră furioasă Daphne, cu rochia şi lenjeria de corp în braţe, şi

trânti uşa.

* * *

Când intră în living, Carlos o aştepta. Zvelt şi mlădios, în nişte pantaloni gri că ai lui José Valdez, şi o cămaşă albă şi largă de bumbac, veni spre ea, aruncându-i din nou o privire critică.

— Acum eşti gata? o întrebă.

— Sunt gata, răspunse înţepată Daphne.

— Ţi-a mai trecut durerea de cap?

Oare i se părea ei, numai, sau în tonul lui se simţea o ironie răutăcioasă, sugerând că nici nu moment nu crezuse că o durea capul.

— Aproape, replică ea scurt.

— Îmi place rochia, comentă Carlos, privind-o în ochi. Albastrul îţi face ochii să pară şi mai albaştri.

Ridică o mână şi-i mângâie obrazul cu dosurile degetelor.

— Cred că ştii că eşti drăguţă, cu tenul tău ca piersica, părul auriu şi ochii albaştri – o frumuseţe

tipic englezească.

— Galeză, îl corectă el cu vocea frântă, coborându-şi genele peste ochi pentru a-şi ascunde tulburarea provocată de noua lui atitudine.

— Atunci, galeză să fie. *N-o importa,* ridică el din umeri. Mama mea nu cunoaşte diferenţa. Pentru ea, nu eşti decât o *gringa.*

— Ce înseamnă?

— *Gringo* un termen pe care mexicanii îl folosesc cu referire la oricine nu e mexican. Unii străini au făcut greşeala de a-l lua drept insultă, dar nici vorbă de aşa ceva. Provine din spaniolul *griego,* care înseamnă grec.

— Şi nu se va supăra că te-ai însurat cu o *gringa?* îl întrebă Daphne.

— Şi ea s-a măritat cu un *gringo,* aşa că de ce să se supere? Hai, să mergem.

Afară era foarte întuneric, în pofida stelelor care străluceau pe cer, iar Carlos o conduse prin curte, pe lângă moara de vânt şi grajd, spre casa principală a fermei. Văzduhul era puţin mai

răcoros, iar ierburile înalte fremătau în vânt. Fâşii de lumină gălbuie luceau printre şipcile obloanelor de lemn ale ferestrelor de la parterul vechii case, iar două lămpi în formă de felinare ardeau de o parte şi de alta a uşii înalte, din lemn cu încrustaţii complicate, care stătea deschisă, lăsând să se vadă o verandă lată, cu dale de piatră pe jos.

Carlos deschise uşa interioară, care avea un geam decorat cu frunze de viţă şi ciorchini de struguri, iar Daphne intră pe lângă el, într-un hol răcoros, slab luminat. Parcă ar fi păşit într-o altă lume – eleganţa patinată din secolul al XIX-lea. Pe o uşă din dreapta apăru o femeie. Era femeia din fotografie, mult mai vârstnică acum, cu multe fire albe în părul negru, faţa arămie mai slabă şi mai ridată, şi cu zbârcituri încreţite în jurul ochilor negri zâmbitori. Se apropie de Carlos, cu braţele deschise afectuos.

Îl sărută pe amândoi obrajii, apoi îi vorbi repede în spaniolă. Carlos îi răspunse şi, luând-o de braţ, o întoarse spre Daphne.

— Mamă, ea e soţia mea, Daphne. Ne-am căsătorit ieri, la Taxco. Încă nu înţelege limba noastră, aşa că te rog să-i vorbeşti în engleză. Daphne, ea e mama mea, Teresa Fontaine.

Făcea prezentările politicos, dar fără a înşira toate numele de familie ale mamei sale, conform tradiţiei mexicane, lucru pentru care Daphne îi fu recunoscătoare, căci n-ar fi făcut decât s-o zăpăcească şi mai rău.

Teresa Fontaine o privea cu ochii ei negri şi rotunzi dilataţi de surprindere, părând să fie năucită de anunţul lui Carlos. Făcând un superm efort, Daphne afişă un zâmbet forţat şi îi întinse mâna.

— *Buenas noches, señora,* salută ea. Îmi pare bine că vă cunosc.

— Bine ai venit, răspunse Teresa cu voce răguşită, luându-i mâna într-ale ei; vorbea engleza cu un accent asemănător cu al lui Carlos. Sper că vei avea o căsnicie fericită cu fiul meu.

Se întoarse să-i spună ceva lui Carlos, dar se întrerupse când pe scară se auziră paşi. O tânără

femeie cobora treptele în fugă, cu părul castaniu-roşcat, lungă până la umeri, fluturându-i în urmă. Alergă spre Carlos, cu braţele întinse.

— *Carlos, mucho gusto en verle!* exclamă ea.

Se duse drept la el, iar Carlos îi luă ambele mâini într-ale lui şi i le ţinu pe loc, când tânăra vru să-l cuprindă cu braţele pe după gât.

— Când te-ai întors? o întrebă el în engleză.

— Acum două zile. Am venit tocmai la timp, înţelegi, dar nu te-am găsit aici. Dar acum ai sosit în sfârşit şi putem face în fine ceea ce a dorit tatăl meu.

Tânăra, care era scundă şi slabă, vorbea engleza cu un accent străin apăsat, foarte sâsâit.

— Dar de ce vorbin în engleză? întrebă ea.

— Ca să înţeleagă şi soţia mea, Daphne.

Carlos îi eliberă mâinile şi, trecând lângă Daphne, o cuprinse cu un braţ pe după umeri, zâmbindu-i.

— Daphne, *querida*, ea este sora mea vitregă, Ana-Maria.

Ochii căprui ai tinerei se deschiseră atât de

larg, încât albul se arătă de jur-împrejurul irişilor cu irizări aurii, holbându-se la Daphne, care făcu un efort să zâmbească din nou.

— *Buenas noches, Ana-Maria,* salută ea, spunându-şi că începea să sune ca un papagal, repetând aceleaşi fraze la nesfârşit.

— Se… soţia ta?! exclamă Ana-Maria, răsucindu-se spre Carlos, fără s-o ia deloc în seamă pe Daphne. *N-o entiendo…* nu înţeleg. De ce te-ai însurat cu ea?

Din gură începură deodată să-i şiroiască fraze în spaniolă, turuind atât de repede încât parcă n-ar fi avut niciun sens. Apoi, aproape înecată de furie, ridică mâna ca pentru a-l lovi pe Carlos peste faţă. Dar el fu mult mai rapid, apucând-o cu uşurinţă de încheietură şi răsucindu-i braţul înapoi. Smulgându-şi mâna din strânsoare, Ana-Maria se întoarse spre Daphne, încruntată, apoi, cu un suspin, se răsuci în loc şi urcă în fugă scara. Peste câteva secunde, o uşă se trânti.

Imediat, Teresa îi vorbi repede în spaniolă lui Carlos, pe un ton dojenitor. Carlos îi răspunse în

aceeaşi limbă, rece, ridicând din umeri. Tulburată, Teresa clătină din cap, apoi se întoarse spre Daphne.

— Te rog să ierţi ieşirea necontrolată a Anei, spuse ea. E foarte nervoasă şi întotdeauna a ţinut mult la Carlos. A fost un şoc pentru ea să afle că s-a însurat. Tot timpul a sperat…

— De ajuns, *Madre,* o întrerupse brutal Carlos. Nu e nevoie ca Daphne să ştie toate detaliile. Azi am făcut un drum lung şi ne e foame. Ai ceva de mâncare pentru noi?

Sufrageria unde luară cina afişa aceeaşi eleganţă de modă veche ca holul. Draperii lungi, de brocart verde cu argintiu, atârnau la cele două ferestre cu obloane, iar pe jos eraântins un cobor subţire, verde cu gri. Masa ovală, lustruită ca oglinda, era aşternută cu şervete de dantelă, argintărie, sticlărie fină şi porţelanuri delicate. Scaunele aveau picioare şi braţe sculptate şi spătare ovale, capitonate. Toate arătau că, într-o vreme, familia Fontaine fusese foarte bogată.

Dar mâncarea servită de Teresa Fontaine era

exclusiv mexicană, cu *chili* iute şi condimentat, fasole şi felii de carne de vită. Carlos şi mama lui discutau despre problemele fermei, iar Daphne u vorbea decât atunci când Teresa îi punea câte o întrebare. Răspundea cu sinceritate, aşa cum o învăţase Carlos, iar Teresa o asculta politicoasă, fără să facă niciun comentariu.

Ana-Maria nu mai apăru şi, înainte ca Daphne şi Carlos să plece înapoi în casa din curte, Thomas se scuză din nou pentru comportamentul fiicei sale vitrege.

— Dar vă veţi vedea mâine, spuse ea, şi vă veţi împrieteni.

Deşi mintea îi forfotea de întrebări despre Ana-Maria, Daphne îşi ţinu gura, hotărâtă să nu se amestece.

După eleganţa fermei franceze, interiorul casei părea golaş şi practic, având mare nevoie de contribuţia unei femei, îşi spuse Daphne, aruncând o privire prin living. Dar asta nu era treaba ei. Se afla acolo, ca soţie a lui Carlos, numai de ochii lumii.

— Mă duc să vorbesc cu José, anunţă rece Carlos. Noapte bună.

— Noapte bună, răspunse la fel de rece Daphne.

Şi porni spre dormitor, uşurată că pentru un timp avea să fie singură. Oare urma să vină şi el în patul cel lat, mai târziu? se întrebă în timp ce se vâra în aşternut. Până atunci avea să adoarmă, cu siguranţă.

În minte îi apăru imaginea Anei-Maria. Fata purtase o rochie neagră, care nu putuse fi creată decât la Paris. Frumoasă, elegantă şi moştenitoare bogată a fermei Fontaine – oare de ce se înfuriase aşa de tare când Carlos îi spusese că se căsătorise?

Termină, Daphne, se temperă ea. *Nu-ţi mai tot face atâtea gânduri. Ai venit aici să joci un rol, nu să pui întrebări. Nu te amesteca. Lasă-i în pace pe oamenii ăştia. Peste o lună vei pleca de-ici, şi ai să te întorci în Wales, unde vei uita complet de ei.*

Capitolul 4

— Daphne, acum eu plec.

Glasul nu era cel la care se aşteptase. Nu era al Elsei, mieros şi prefăcut. Era un glas masculin, puţin cam morocănos, dar totuşi cu o asprime subtilă care avertiza că vorbea serios şi nu admitea nicio replică.

Ieşind dintre umbrele visului pe care-l avusese, Daphne deschise ochii. Carlos stătea aşezat pe marginea patului, în cămaşa albă şi pantalonii gri din ajun, cu un Sombrero alb în mână.

— Pleci? întrebă ea somnoroasă, ridicându-se în capul oaselor. Unde pleci?

— Mă duc să văd vitele. Voi lipsi toată ziua, şi la noapte.

Pleca lăsând-o singură cu cele două femei, la fermă. Fusese cu ea timp de trei zile şi trei nopţi, spunându-i ce să facă şi se să vorbească apărând-o, iar acum pleca. Încă buimacă şi vulnerabilă, Daphne nu voia să se despartă de el atât de repede.

— N-aş putea veni şi eu cu tine? întrebă ea, surprinsă de propria-i cerere.

— Ştii să călăreşti?

Se vedea clar că şi el era surprins de întrebare, după felul cum ridicase sprâncenele.

— Nu…

— Atunci nu poţi veni cu mine, pentru că aşa voi merge – călare, replică el.

— Unde vei sta la noapte?

— Într-o tabără.

— Cu cine?

— Cu José şi câţiva oameni de la fermă.

— Şi eu ce-am să fac aici, singură, toată ziua? întrebă Daphne, cuprinsă de panică la gândul că trebuia să aibă de-a face cu Teresa şi Ana-Maria.

— Orice vrei. Fă şi tu ce fac nevestele toată ziua, răspunse el ironic.

Începu să se ridice – iar Daphne, în urma unui impuls incontrolabil, îi puse o mână pe braţ.

— Que pasa? întrebă el tăios.

Daphne descoperise că, ori de câte ori era

tulburat, vorbea în limba lui maternă. Acum o privea cu ochi îngustaţi, susţinându-privirea rugătoare.

— Ai… ai să-mi lipseşti, Carlos şopti ea.

Nu asta intenţionase să spună, dar nu găsea niciun alt mod de a-şi exprima teama bruscă de a rămâne singură în locul acela necunoscut, sau de a-i arăta că-i preţuise protecţia şi puterea în ultimele câteva zile.

— Credeam că te bucuri să rămâi singură în pat pentru o noapte, spuse el alene.

— Te rog, nu-ţi râde de mine. Vo… vorbesc serios. Ai să-mi lipseşti.

Genele i se lăsară din nou peste ochi, în timp ce privirea lui Carlos cobora dinspre ochii către gura ei. Daphne avu dintr-odată impresia că spaţiul care-i despărţea începuse să pulseze de nevoi primitive neexprimate. Inima i se poticni în piept şi o cuprinse o senzaţie de ameţeală. Se clătină spre el, cu buzele întredeschizându-i-se ademenitor. Observă şi buzele lui despărţindu-se, cu asprimea îmblânzită într-un tremur senzual.

Apoi, Carlos răsuflă scurt, zgomotos, iar gura i se prăvăli peste a ei într-un sărut violent, care nu-i mai lăsă nicio şansă de a reacţiona.

Daphne căzu la loc pe pernă, împinsă acolo de greutatea lui Carlos, deşi se lăsase de bunăvoie, cu mâinile petrecute pe după gâtul lui şi degetele răsfirându-i părul de la ceafă. Simţi furnicături într-un sân şi-şi dădu seama că degetele lui ajunseseră acolo, mângâindu-i-l şi ciupindu-l. Capul i se învârtea, trupul i se zbuciuma neputincios sub al lui. Timpul încetase să mai existe, mistuit de o dorinţă disperat de arzătoare care păre să-i contopească laolaltă.

Cămaşa de noapte i se sfârşie cu un scrâşnet subţire, când deodată nişte bătăi în uşa de la intrare îi întrerupseră. Fură urmate de un glas bărbătesc, strigând ceva în spaniolă. Carlos înălţă capul. Un moment, rămase cu privirea spre ea, două scântei mici arzându-i mocnit în adâncurile ochilor, iar Daphne nu ştiu dacă bufniturile ritmice pe care le auzea erau bătăile inimii ei suresdcitate, sau cele ale omului de la uşă.

Deodată, Carlos se retrase, coborându-şi zgomotos pe podea picioarele încălţate în cizme.

— Asta voiai? o întrebă el cu glas aspru, fără s-o privească, în timp ce-şi vâra cămaşa în pantaloni şi începea să-şi încheie cureaua.

Gâfâind sufocată, cu un braţ peste faţă, ca să se ascundă parcă, Daphne gemu.

— Nu… nu… ştiu… şopti ea. Nu ştiu…

— Atunci, dacă nu ştii ce vrei, te sfătuiesc să nu mai încerci figuri din astea, o admonestă el rece.

Înţelegându-i treptat sensul cuvintelor, Daphne se îndreptă de spate, înlăturându-şi bretonul des de pe fruntea înfierbântată. Carlos pornise spre uşă, cu Sombrero-ul alb pe cap şi o geacă de doc beumarin aruncată pe un umăr. Ieşi pe uşă, iar cizmele i se auziră bocănind pe cotridor.

Sărind din pat, cu marginile cămăşii de noapte sfâşiate adunate într-o mână, Daphne o luă la fugă desculţă după el.

— Stai… o, te rog, aşteptă-mă! strigă ea,

alergând în living.

Gata să deschidă uşa din faţă, Carlos se întoarse privind-o lung. În umbra de sub borul pălăriei, ochii îi erau enigmatici ca întotdeauna, negri şi de nepătruns.

— Ce mai e? întrebă el tărăgănat, cu o undă de nerăbdare.

— Trebuie… trebuie să-ţi spun… şopti Daphne, oprindu-se lângă unul dintre fotoliile de bambus, al cărui spătar îl apucă strâns în mâna liberă. N-a fost un… o… o „figură”…

Ochii lui Carlos se îngustară ca două fante, gura i se înăspri, şi ridică o mână ca să-şi şteargă cu dosul ei buzele, ca pentru a înlătura de-acolo gustul buzelor ei. Apoi, ridicând din umeri, se întoarse să deschidă uşa.

— *Hasta la vista, amiga,* aruncă el indiferent şi, ieşind pe verandă, trânti uşa după el.

Un moment, Daphne stătu nemişcată, surprinsă de durerea care o străpungea ca reacţie la răceala cu care Carlos îi respinsese explicaţia, apoi se duse la fereastră, ascunsă după perdea, şi

îl văzu pe Carlos încălecând un superb cal roib, cu şaua împodobită cu ţinte de argint. În apropiere, José, arătând la lumina zilei şi mai smead şi lat în umeri, stătea pe un alt cal, mai deschis la culoare. Scurta lui José era decorată şi ea cu capse argintii, iar la gât purta o eşarfă multicoloră. Imediat ce Carlos încălecă, José dădu pinteni calului, ţinând strâns frâul într-o mână. Carlos îl urmă, cu umeri laţi legănându-i-se uşor, şi dispărură amândoi după colţul unui hambar.

Oftând, Daphne se întoarse în dormitor. Îşi luă ceasul de pe scrin. Era şase şi jumătate – prea devreme ca să se scoale. Se hotărî să mai stea culcată încă o jumătate de oră. Dar, apropiindu-se de pat, văzu aşternutul răvăşit, iar cele întâmplate acolo adineaori îi reveniră năvalnic în minte. Îşi privi cămaşa de noapte ruptă şi gemu adânc.

O, Doamne, ce i se întâmplase? De ce se purtase ca o nevastă adevărată, invitându-şi soţul s-o sărute înainte de a pleca la muncă? Aşezându-se pe marginea patului, îşi luă capul între mâini, doborâtă de ruşine.

Nu, nu trebuia să se îndrăgostească de Carlos. Nici prin minte nu trebuia să-i treacă. Ridicându-se de pe pat, îşi scoase cămaşa de noapte sfâşiată şi se îmbrăcă repede cu o fustă-şal de bumbac şi un tricou en-coeur. Majoritate hainelor ei trebuia să fie spălate şi bănuia că şi ale lui Carlos. Exista oare o maşină de spălat la fermă. Şi mâncarea, cum o găteau? Era timpul să afle.

Cu braţele pline de rufe murdare, Daphne porni spre living, surprinzând o tânără brunetă care tocmai intrase în casă cu o găleată şi un teu.

— *Buenos dias,* o slută Daphne zâmbitoare, bănuind că era indianca despre care Carlos îi spusese că venea în fiecare zi la curăţenie.

Cu ochii negriţi căscaţi de spaimă, tânăra lăsă să-i scape găleata şi teul pe podea şi, boscorodind într-o limbă neînţeleasă, îşi făcu câteva cruci înainte de a se răsuci pe călcâie şi fugi afară din casă, lăsând uşa larg deschisă.

Aruncând rufele murdare pe cel mai apropiat scaun, Daphne porni grăbită după ea, coborând treptele verandei.

— Vino înapoi! o strigă, dar femeia fugi mai departe, cu coada împletită gros săltându-i pe spate, pentru a dispărea după hambar. Daphne o urmă, oprindu-se brusc când ajunse la ocolul din faţa hmbarului. Câţiva băieţi, toţi îmbrăcaţi cu blugi decoloraţi, tricouri albe şi pălării Sombrero, stăteau aşezaţi pe stinghia de sus a ţarcului. Ochii lor negri o priviră pe Daphne cu uimire, apoi toţi săriră de pe gard şi o luară la fugă după indiancă, ţipând cât îi ţinea gura.

Când Daphne ajunse la treptele verandei din faţa casei vechi, Teresa Fontaine tocmai ieşea pe uşă, să vadă ce era cu toată acea agitaţie.

— *Que pasa?* întrebă ea sever, încruntată, cu o expresie care-i amintea lui Daphne că era mama lui Carlos

— A fugit… răspunse Daphne cu răsuflarea tăiată, arătând spre tânăra cu părul împletit care se oprise, înconjurată de băieţi. O singură privire mi-a aruncat, şi a luat-o la fugă.

— Cine? Bonita? Fata care-i face curat în casă lui Carlos? întrebă Teresa, punându-şi mâna

streaşină la ochi pentru a privi în direcţia indicată de Daphne. Carlos nu ţi-a vorbit despre ea?

— Mi-a spus de ea, dar cred că ei nu i-a spus nimic despre mine, răspunse Daphne.

Teresa izbucni în râs.

— Atunci nici nu mă mir că a fugit, gâfâi ea printre hohote. Era firesc să se sperie văzându-te, cu părul tău galben şi ochii albaştri. Te-a luat drept un duh tău venit de pe lumea cealaltă, ca s-o hărţuiască. Totonacii – trib din care face şi ea parte – sunt foarte superstiţioşi.

Întorcându-se dinspre Daphne, Teresa îşi puse mâinile pâlnie lgură şi strigă ceva. Bonita şi băieţii ridicară privirile. Teresa făcu un semn, chemându-i, astfel că porniră încet spre ea, târşâindu-şi picioarele prin praf. Când ajunseră la scara verandei, se opriră, cu ochii holbaţi spre Daphne.

Teresa le spuse ceva în limba aceea stranie în care vorbise indianca, arătând spre Daphne. Apoi, sfioşi, ascultându-i ordinele, toţi urcară treptele late de lemn ale vemdei şi îi dădură pe rând mâna

lui Daphne urându-i bună dimineaţa şi bun venit. Teresa levorbi din nou, iar tinerii se împrăştiară ca frunzele în vânt, dispărând după hambar. Daphne i-ar fi urmat, dar Teresa se grăbi s-o oprească:

— Nu, stai aici. Las-o pe Bonita să se ducă şi să-şi vadă de treabă. Tu rămâi aici. Ana-Maria se va întoarce în curând. A plecat din zorii zilei să călărească.

— Voiam să spăl hainele, ale lui Carlos şi ale mele – cele pe care le-am purtat pe drum… începu să explice vag Daphne, temându-se că, dacă stătea acolo, în curând aveau să se pornească şi întrebările.

— O să le spele Bonita. Ea face toate treburile pentru Carlos, zâmbi Teresa. Şi eu am făcut la fel pentru tatăl lui, Juan, când a venit aici.

Zâmbetul îi deveni nostalgic, amintindu-şi.

— Aveam doar optsprezece ani. Îmi părea un zeu, cu părul lui blond şi ochii cenuşii. Avea un spirit liber, puternic dar şi blând. Ştia atât de multe despre pământ şi despre animale! Nimeni nu se compara cu el, nimeni, şi l-am iubit foarte

mult.

Ochii negri ai Teresei se umplu de lacrimi, iar Daphne îşi simţi şi ea ochii usturând-o, în semn de simpatie.

— Când a murit, am crezut că aveam să mor şi eu. Dar nu mi-a fost scris.

Încercă să zâmbească din nou, cu buzele tremurându-i.

— Ai mâncat de micul dejun? o întrebă ea pe Daphne.

— Nu, nu în.

— Atunci, vino la bucătărie să iei ceva, şi să ne cunoaştem mai bine.

— Aş prefera să mă întorc în casa mică, murmură Daphne. Am unele treburi de făcut.

— Nu, nu, las-o pe Bonita să le facă pe toate. Încă nu te-ai acomodat. N-ar fi bine pentru tine să lucrezi de la început prea mult, pe căldura asta.

O luă de braţ şi o conduse spre uşă.

— Mă bucur că în sfârşit s-a însurat şi Carlos al meu. Mult timp m-am rugat la Sfânta Fecioară pentru căsătoria lui, fiindcă nu e bine ca un bărbat

să rămână burlac atât de multă vreme ca el. E timpul să aibă un fiu şi o fiică, şi de mult trebuia să fiu şi eu bunică. Ai vrea să ai copii, Daphne?

— Păi… ăă… da, mi-ar plăcea… murmură Daphne, simţind o mustrare de cuget. Teresa părea atât de sincer bucuroasă de căsătoria lui Carlos cu ea, încât începea să aibă remuşcări pentru toată prefăcătoria.

Bucătăria era o încăpere mare, echipată, spre surprinderea lui Daphne, cu tot felul de instalaţii şi dispozitive moderne. Într-un capăt, lângă o fereastră, se afla o masă rotundă, cu faţă de masă cadrilată şi un tacâm deja pus pentru cineva. După ce o pofti să se aşeze, Teresa începu să pună cafea râşnită într-un filtru şi, curând, încăperea se umplu de mirosul îmbietor.

— Uite şi suc de fructe, îi spuse ea, aducând o carafă mare de sticlă. Serveşte-te cu cereale şi lapte. Ai vrea să-ţi fac nişte ouă?

— Nu, mulţumesc. Cerealele îmi sunt de ajuns, răspunse crispată Daphne. De mult timp nimeni nu se mai purtase atât de binevoitor cu ea.

— Cafeaua e gata imediat, o asigură Teresa, aşezându-se pe scaunul din faţa ei. La început, am crezut că eşti *nortamericană,* continuă ea, dar vorbeşti altfel. Ai vocea mai blândă şi mai melodioasă. De unde eşti?

— Din Ţara Galilor, în Marea Britanie.

— Aşaaa…! murmură prelung Teresa, făcând ochii mari. E departe de-aici. Şi eşti o lady, ca nora Reginei voastre?

— A, nu, se grăbit Daphne să răspundă, râzând puţin. Nu, sunt o femeie de rând.

Văzu pe faţa Teresei nedumerirea şi îi explică:

— Părinţii mei aparţin clasei muncitoare. Tata a fost miner la cărbune. Lucra într-o mină de cărbuni.

— *Şi,* înţeleg, dădu din cap Teresa. Şi ai mei sunt muncitori. Tatăl meu a fost fermier şi a luptat în Revoluţie ca să-şi capete pământurile.

— Dar de unde ştii despre nora Reginei? întrebă Daphne.

— Am citit despre ea în ziar şi am văzut o

parte din nunta ei la ştiri.

— Aveţi televizor aici?! exclamă Daphne.

— Sigur că da. Aici avem de toate, spuse pe un ton îngăduitor Teresa. Claude Fontaine a fost cândva un om foarte bogat. A murit acum câteva luni, dar testamentul lui încă nu s-a executat. Până atunci, nu ştim a cui va fi ferma. Înţelegi, nu avem moştenitori direcţi.

— Dar credeam că Ana-Maria… începu Daphne, întrerupându-se când o văzu pe Teresa clătinând din cap.

— Ana-Maria e fiica primei lui soţii, nu a lui Claude. Îi este fiică vitregă, la fel cum şi Carlos îi e fiu vitreg. Înţelegi?

— Cred că da.

— Dar Carlos nu ţi-a explicat toate astea? o întrebă surprinsă Teresa.

— Nu. Mi-a spus numai că Ana-Maria divorţează.

— Aşa e. Iar acum divorţul s-a terminat, aşa că a venit aici ca să-şi afle alinarea.

Teresa părea iritată.

— Spera…

Apoi se întrerupse, ridicând din umeri.

— Dar Carlos mi-a spus să nu te plictisesc cu amănuntele, adăugă ea şi, întinzând mâna peste masă, atinse bretonul bogat al lui Daphne. Ai un păr foarte drăguţ, ca aurul. Cred că de-asta te-a ales Carlos ca să-i fii soţie – îi place cum arăţi. Ţie îţi place felul cum arată el?

— Ăă… da, îmi place, murmură Daphne. E chipeş… într-un fel aparte.

— E un amestec, hmm? Puţin mexican ca mine, şi foarte *gringo* ca Juan, pe din afară. Dar pe dinăuntru cred că seamănă cel mai mult cu tatăl meu, Luis Valdez. La fel ca tatăl meu, Carlos luptă întotdeauna pentru ceea ce consideră că i se cuvine, cum şi tata a luptat pentru libertate şi pământ, în Revoluţie. Carlos e în stare de orice ca să obţină ceea ce vrea – absolut de orice. De-asta s-a şi însurat, în cele din urmă.

În ochii negri ai Teresei ardea o lumină învăpăiată.

— Ce vrei să spui? întrebă Daphne, simţind

că ajunsese la un pas de a afla motivul pentru care Carlos avusese nevoie de o soţie temporară. Ce lucru pe care-l doreşte va obţine, acum că s-a însurat?

— Va deveni proprietarul fermei Fontaine, şopti triumfător Teresa. Şi, în sfârşit, pământul ne va aparţine nouă.

Aruncă o privire spre uşă şi începi să se ridice în picioare.

— Dar cred că o aud pe Ana-Maria venind de la călărie. Ar fi în interesul tău să fii prietenoasă cu ea şi să n-o jigneşti în niciun fel – e o duşmancă foarte ranchiunoasă. Uite că e gata şi cafeaua.

Thomas tocmai turna cafeaua în ceşti, când Ana-Maria intră în cameră. Îmbrăcată în nişte blugi închişi la culoare, strânşi pe şolduri, o bluză albă de mătase şi cizme de călărie, ţinea în mână cravaşă. Părul des şi castaniu îi era legat la spate, iar pe umeri îi atârna o pălărie cu calotă plată şi boruri largi, legată cu un şnur la gât. Îi dădu rece bună dimineaţa Teresei şi se întoarse spre masa cu micul dejun, iar la vederea lui Daphne se

crispă. Dar ezitarea nu dură mult. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet care-i dezvăluia dinţii mici şi regulaţi, în timp ce-şi trăgea un scaun de la masă, întinzându-i lui Daphne o mână cu degete lungi.

— Comportamentul meu de aseară a fost foarte *gauche,* spuse ea. Sper să mă ierţi.

— Ai fost surprinsă şi supărată, comentă Daphne, strângându-i politicoasă mâna îngustă.

— Am fost mai mult decât atât, replică Ana-Maria, arcuindu-şi sprâncenele pensate fin. Am fost furioasă. Înţelegi…

Se întrerupse, prinzându-şi buza de jos între dinţi, cu genele lungi acoperindu-i ochii.

— *N-o importa,* murmură ea. Carlos a fost dintotdeauna şi mi-a rămas foarte drag. De când ţin minte, e aici, la fermă. El m-a învăţat să călăresc. Tot el m-a învăţat şi să vorbesc englezeşte. M-a învăţat multe lucruri. El şi cu mine am fost foarte apropiaţi… uite-aşa!

Ridică două degete ale mâinii drepte, încrucişate, cu o privire provocatoare spre

Daphne.

— În trecut, am fost mai apropiaţi decât un frate şi o soră – şi totuşi, nu mi-a spus despre tine acum câteva luni, când a venit aici la înmormântarea tatălui meu vitreg. N-a spus nicio vorbă despre tine. Unde v-aţi cunoscut?

— La Acapulco.

— Când?

— Anul trecut.

— Carlos a fost acolo în vacanţă anul trecut, şi anul ăsta din nou, interveni, Teresa. Ştii, Ana-Maria, cum îi place să facă uneori câte o schimbare completă faţă de viaţa de la fermă, îi plac luminile strălucitoare, dansul, muzica şi…

— Şi femeile frumoase, sugeră sec Ana-Maria, vorbind uşor tărăgănat. Da, ştiu. Dar tu ce făceai în Acapulco, Daphne? Şi tu erai acolo tot în vacanţă?

— Nu, lucram. Eram… sunt coafeză, şi am fost camerista personală a unei vedete de cinema, timp de peste un an. Are o casă în Acapulco. Poate ai auzit despre ea… Elsa Thomas.

Daphne spera că suna convingător. Se hotărâse să păstreze pentru ea amănuntele despre relaţia ei cu Elsa.

— *Şi,* am auzit de ea, răspunse Acapulco, luând o ceaşcă de cafea şi privind-o pe Daphne peste buza acesteia, cu ochii ei căprui-aurii foarte duri şi pătrunzători.

— Coafeză? exclamă Teresa, bătând din palme încântată. Ţi-ai adus şi instrumentele? Foarfecele şi uscătorul de păr?

— Da, le am la mine.

— Atunci, ai putea să mă coafezi! se entuziasmă ea. Să mă speli pe cap, să mă tunzi şi să-mi aranjezi părul. În lipsa lui Carlos, n-am avut timp să mă duc în oraş şi să vizitez *la salla de belleza.* Cum se spune la asta în englezeşte? întrebă ea, întorcându-se spre Ana-Maria.

— Salon de frumuseţe, răspunse Ana-Maria, punând ceaşca jos, fără ca privirea să i se abată dinspre faţa lui Daphne. Vei fi foarte populară aici, Daphne, cu siguranţă, continuă ea. Femeilor mexicane nu le place să-şi facă singure părul, iar

în ţara asta există mai multe saloane de frumuseţe pe milă pătrată decât în oricare altă ţară. Poate că mă coafezi şi pe mine.

— Cu mare plăcere, răspunse Daphne, amintindu-şi că Teresa o sfătuise să n-o supere pe Ana-Maria.

— Iar eu, în schimb, te voi învăţa să călăreşti, replică Ana-Maria cu un zâmbet. În dimineaţa asta am călărit cu Carlos şi José până la râul, iar Carlos mi-a spus că azi nu te-ai dus cu el fiindcă nu ştii să călăreşti, aşa că i-am promis să te învăţ în lipsa lui, iar data viitoare când se mai duce călare pe fermă vei putea merge şi tu cu el. Ţi-ar plăcea?

Oferta părea sinceră. Cum i-ar fi putut răspunde? Cum ar fi răspuns adevărata soţie a lui Carlos? Daphne ştia cum voia ea să răspundă. Dorea să înveţe să călărească. Încă din copilărie îşi dorise să ia lecţii de călărie, la o şcoală de echitaţie din apropiere, dar nu şi le putuse permite.

— Da, aş dori să învăţ, spuse ea, dar nu am haine potrivite. N-am pantaloni de călărie, nici

pălărie.

— A, te gândeşti să înveţi călăria în stil englezesc, spuse Ana-Maria. Dar noi nu călărim aşa aici, la fermă. Noi călărim în stil mexican, care se mai numeşte şi Western. *Charro*-ul, sau cowboyul mexican, i-a învăţat pe cowboyii americani tot ceea ce ştiu despre călărie şi le-a împrumutat mulţi din termenii noştri… *rodeo, lasso, corral, lariat, stampede…* ca să amintesc doar câţiva. *Charro*-ul e un model de eleganţă şi farmec pe jos, dar un demon în şa. Şi mai sunt şi *charras,* fete care călăresc şi muncesc din greu, şi dau spectacole regilate numite *charreadas.* Ar trebui să vezi şi tu unul. Dar, până atunci, ca să călăreşti n-ai nevoie decât de o pereche de jeanşi rezistenţi şi de nişte cizme.

— Blugi am, dar nu şi cizme, spuse Daphne.

— Ce număr porţi?

— Opt, după măsura americană.

— Nicio problemă, zâmbi din nou Ana-Maria. Poţi împrumuta o pereche de-ale mele. Şi eu am aceeaşi mărime. Deci, începem chiar acum, dacă

ai terminat micul dejun? întrebă ea, ridicându-se în picioare.

— Mi-ar plăcea, răspunse Daphne. Dar poate ar fi mai bine să…

Lăsă fraza în aer, fiindcă nu avea idee ce-ar fi făcut dacă refuza oferta Anei-Maria.

— Poate că ţi-e frică de cai, spuse aceasta pe un ton provocator.

Daphne nu avu nevoie de mai mult. Nici nu se gândea s-o lase pe femeia aceea franco-mexicană cam snoabă să creadă că-i era frică de ceva.

— Nu, nu mi-e frică. De fapt, dintotdeauna mi-am dorit să călăresc…

— Atunci du-te şi ia-ţi blugii, iar eu mă duc să iar cizmele. Ţi le aduc la casa din curte.

Şi, răsucindu-se în loc, Ana-Maria porni hotărâtă spre uşa bucătăriei.

— Să ai grijă, Ana-Maria! strigă Teresa în urma ei. N-aş vrea ca Daphne să păţească ceva în lipsa lui Carlos. S-ar supăra foarte tare pe mine.

Din uşă, Ana-Maria se întoarse să mai arunce

o privire spre ele, cu sprâncenele ridicate dispreţuitor.

— Ce-ar putea să i se întâmple? întrebă ea alene. Azi va exersa aici, în corral, unde poţi s-o supraveghezi, dacă vrei. Carlos mi-a spus cu care cal să înveţe să călărească. E vorba de iapa numită Black Velvet. Este blândă şi răbdătoare. Îţi convine aşa?

— Cred că da, murmură Teresa, încruntându-se, în timp ce începea să strângă vasele de pe masă.

— Atunci, eu aduc cizmele şi ne vedem în zece minute, Daphne, mai spuse Ana-Maria cu hotărâre şi ieşi din bucătărie.

— Să iei seama, Daphne, o preveni Teresa. Ştiu că ţi-am spus să n-o jigneşti pe Ana-Maria, dar poţi refuza să înveţi să călăreşti. Poţi să spui că ani prefera să aştepţi până se întoarce Carlos, ca să te înveţe el.

Gura Teresei tremura necontrolat, iar ochii negri i se umpluseră de lacrimi.

— Nu pot să sufăr caii, mormăi ea. Din ziua

când a murit Juan al meu, urăsc brutele astea.

— Înţeleg, spuse Daphne cu compasiune. Dar aş dori să învăţ să călăresc, atâta timp cât stau aici.

— Nu rămâi permanent? întrebă imediat Teresa, iar Daphne îşi dădu seama că făcuse o gafă.

— A, da, ba da, sigur că rămân. Voiam să zic, mi-ar plăcea să învăţ cât timp e aici Ana-Maria, ca să mă înveţe, fiindcă s-ar putea ca, la întoarcere, Carlos să fie prea ocupat ca să-mi dea lecţii, şi aş dori să merg cu el data viitoare când se duce călare pe fermă. Cred că soţia unui fermier trebuie să ştie să călărească, nu?

Spre uşurarea ei, Thomas dădu din cap, zâmbind, deşi în ochi continua să i se citească o expresie de nelinişte.

— Văd că-l iubeşti pe fiul meu şi vrei să-i fii o soţie bună, spuse ea. Mă bucur că te-a găsit, Daphne, dar trebuie să recunosc că eşti cu totul altfel decât m-am aşteptat.

— Aşa… Şi al ce te-ai aşteptat?

— La o femeie mai vârtnică, mai matură, mai cu experienţă. Pari foarte tânără şi inocentă. N-aş vrea să te văd rănită de nimeni, şi cu atât mai puţin de Carlos. Sper să-i poţi face faţă. El este ceea ce noi numim un *hombre* aspru. Şi-acum, du-te şi schimbă-te cu blugii, altfel Ana-Maria va veni să-ţi aducă cizmele şi nu te va găsi acolo.

„Până aici, toate bune", îşi spuse Daphne, în timp ce mergea spre casă. Probabil că era o actriţă mai talentată decât crezuse, din moment ce o convinsese deja pe Teresa că-l iubea pe Carlos şi nu voia decât să-i fie o soţie bună. Şi nu avusese decât o singură scăpare în timpul conversaţiei.

Cizmele Anei-Maria erau puţin cam strâmte, căci Daphne avea piciorul mai lat, dar i se potriveau, şi din moment ce tot nu urma să meargă prea mult cu ele, Daphne conchise că putea să le poarte fără probleme. În următoarele două ore, practică încălecatul, descălecatul şi călăritul prin ocol, învăţând cum să pornească şi cum să oprească, din căpăstru şi genunchi. Ana-Maria era o profesoară bună, dându-i

instrucţiunile clar dar ferm, aşezată pe gardul ocolului, iar Daphne învăţa repede, astfel că pe la ora prânzului o putea călări pe Black Velvet la trap în jurul ţarcului.

— După-amiază, când e mai răcoare, vom ieşi împreună la o partidă scurtă de călărie, spuse Ana-Maria după ce-i ordonă unui grăjdar să ducă iapa şi s-o dezechipeze. Iar mâine, poate călărim mai departe, ca să-i ieşim în întâmpinare lui Carlos la întoarcere, şi să-i face, o surpriză. Ţi-ar plăcea.

— Mi-ar plăcea foarte mult, râse Daphne. Va fi atât de surprins!

— Va fi *foarte* surprins, replică Ana-Maria râzând şi ea, în timp ce o lua pe Daphne cu braţul pe după umeri, prieteneşte. Şi acum, hai în casă, să mâncăm.

După masă, Teresa insistă ca Daphne să se odihnească.

— În mod normal, noi nu ne facem siesta la fermă, fiindcă oamenii care lucrează pământul trebuie să profite de lumina zilei. Dar tu încă nu

eşti obişnuită cu căldura asta.

Spre marea ei surprindere, Daphne dormi aproape două ore, şi se trezi simţindu-se complet odihnită, deşi muşchii pe care şi-i folosise la călărie îi erau cam înţepeniţi. Amintindu-şi promisiunea de a o tunde pe Teresa, îşi luă foarfecele, pieptenii şi foehnul, şi se duse spre casa principală.

O oră mai târziu, după ce părul Teresei fu lucios şi neted, strâns într-o pieptănătură atrăgătoare, Daphne încălţă cizmele Anei-Maria şi plecă din nou să călărească, de astă dată afară din corral. Călare pe un frumos cal rotat, Ana-Maria o însoţi pe o cărare ce se arcuia spre un şir de salcâmi ruginii de pe marginea unui râu lat, unde iarba era înaltă şi bogată, iar câteva vite se adăpostiseră la umbră.

— Mâine vom călări pe malul râului, spre munţi, căci cred că dintr-acolo se va întoarce Carlos, spuse Ana-Maria, în timp ce-şi struneau caii; arătă cu cravaşa. Acolo o locul unei excavaţii. Arheologii de la Institutul Naţional de

Antropologie şi Istorie din Mexico City dezgroapă dovezi ale celor mai vechi aşezări omeneşti din zonă. Până acum, au găsit rămăşiţe pământeşti şi artifacte datând din anul 2900 înainte de Christos. Mâine am putea merge până acolo, ca să vezi situl. Acum, însă, ne întoarcem acasă şi mă coafezi.

Ana-Maria îşi întoarse calul şi porni înapoi, spre clădirile fermei. Ţinând frâul la fel ca ea, Daphne încercă s-o întoarcă pe Black Velvet, dar iapa refuză cu încăpăţânare să se mişte, oricât o strângea între genunchi şi-i vorbea. În sfârşit, dându-şi seama că Daphne nu era cu ea, Ana-Maria se împaoie şi, apucând căpăstrul iepei, o întoarse în loc, trăgând-o după ea, spre fermă.

— Asta-i puţin cam încăpăţânată, când oboseşte, spuse ea, şi, râzând, adăugă: şi, la fel ca orice femeie, face numai ce vrea ea. Şi mie îmi place să iasă totul cum vreau eu – ţie nu, Daphne?

— În limitele raţiunii, răspunse evaziv Daphne.

— Hmm… Ce calmă eşti, o nordică tipică,

rezonbilă… N-ai în tine focul latin, nici hotărârea aprigă de a obţine ceea ce vrei. Dacă o femeie ar încerca să ţi-l ia pe Carlos, ce-ai face? Ai lupta ca să-l păstrezi?

— Ar depinde de ce anume ar dori şi el, ocoli Daphne un răspuns direct, bucuroasă că era în spatele Anei-Maria, astfel că femeia cealaltă nu-i putea vedea incertitudinea de pe faţă.

Ana-Maria îşi struni calul şi-l întoarse astfel încât s-o poată privi. În lumina trandafirie a asfinţitului, faţa ei în formă de inimă, cu sprâncene arcuite, avea o expresie batjocoritore.

— Ceea ce înseamnă, cred, că dacă el ar dori-o pe cealaltă femeie mai mult decât pe tine, l-ai lăsa să se ducă la ea. Te-ai da bătută. N-ai lupta, continuă ea, sâcâitor. Ha, exact aşa cum am crezut – nu-l iubeşti. Atunci, de ce te-ai mai măritat cu el? Cum l-ai prins în plasă? Ai să-i faci şi un copil?

— Nu, n-am să-i fac, replică Daphne. M-am măritat cu el fiindcă aşa mi-a cerut.

— Când? Când ţi-a cerut-o? întrebă Ana-Maria, apropiindu-şi calul ca să vadă mai clar faţa

lui Daphne.

— Când… când a venit la Acapulco… acum… acum două săptămâni, se bâlbâi Daphne, deconcertată de întrebare.

— Şi n-ai fost surprinsă că te-a cerut în căsătorie? insistă Ana-Maria.

— Ba da, recunoscu Daphne cu sinceritate; Ana-Maria n-avea decât să înţeleagă ce voi.

— Ar fi trebuit să aştepte, meditä cesta, privind în gol, dincolo de Daphne cu ochii strânşi. Ar fi trebuit să aştepte şi să se-nsoare cu mine. Aşa a dorit tata, aşa am plănuit noi doi.

Strânse cu furie din dinţi, trăgând de frâu pentru a-şi întoarce calul.

— Dar nătărăul ăla bătrân a făcut o greşeală când şi-a scris testamentul. Sau asta, sau Carlos…

Se întrerupse, clătinând din cap.

— *N-o importa,* spuse ea, întorcându-se spre Daphne, cu zâmbetul pe buze. Nu lua seama la ce spun. Vino, să mergem acasă, ca să-mi faci părul. Crezi c-ar trebui să mi-l mai scurtez mm? Într-un stil din astea noi, ca al tău?

Capitolul 5

Singură, în mijlocul patului lat, Daphne zăcea în adâncitura lăsată de trupul lui Carlos de-a lungul timpului, ascultând sunetele nopţii care se auzeau prin obloane: cântecul greierilor, foşnetul ierbii în vânt, glasul câte unei păsări. Deşi toţi muşchii o dureau după călărie, nu putea dormi, pentru că se tot gândea la ceea ce spusese Ana-Maria despre Carlos.

Ar fi trebuit să aştepte şi să se-nsoare cu mine. Aşa a dorit tata, aşa am plănuit noi doi. Dar nătărăul ăla bătrân a făcut o greşeală când şi-a scris testamentul.

Ce greşelă făcuse Claude Fontaine? Daphne se răsucea în aşternut, dorindu-şi să-şi poată alunga toate acele nedumeriri tulburătoare. Doar îi era de ajuns să ştie că motivul căsătoriei fusese dorinţa lui Carlos de a deveni proprietarul fermei. Nu avea nevoie să ştie mai mult, iar Carlos nu voise să-i spună nici măcar atâta lucru. De ce nu

voise ca ea să ştie? Poate crezuse că ar fi refuzat să se mărite cu el dacă afla că-şi dorise o soţie provizorie numai pentru a-şi realiza ambiţiile?

Într-un târziu adormi, şi se trezi în zorii zilei, la auzul fluierului de deşteptare care-i scula pe toţi muncitorii fermei în fiecare dimineaţă la răsăritul soarelui. Imediat, în minte îi reveni Carlos. În ziua aceea avea să se întoarcă, şi abia aştepta să-l revadă.

Sosirea Bonitei la curăţenie şi spălat îi aminti lui Daphne că nu făcuse ordine în pod, aşa că, folosind un dicţionar frazeologic englez-spaniol şi limbajul gesturilor, reuşi să-i comunice indiencei că voia să se urce în pod şi avea nevoie de o scară. Înţelegând în cele din urmă, fata chemă un muncitor, care aduse o scară extensibilă, de aluminiu.

După ce omul potrivi scara, Daphne şi Bonita se urcară în pod, pentru a vedea ce trebuia să dea la o parte înainte de a face patul. Se aflau amândouă acolo, mutând nişte lăzi, când din bucătărie o voce strigă:

— Daphne? Daphne? Unde eşti?

Era vocea Anei-Maria.

— În pod! răspunse Daphne, simţind cum i se încordau muşchii stomacului.

Ana-Maria venise, probabil, pentru a o chema la călărie, şi nu era sigură dacă să se ducă sau nu. Poate ar fi fost mai bine să-l aştepte pe Carlos acasă, decât să-i iasă în întâmpinare. S-ar fi putut să nu se bucure dacă vedea că se comportase prea ca o soţie adevărată.

Ţinându-şi capul aplecat, ca să nu şi-l lovească de acoperişul oblic, Daphne se duse la gura podului şi privi în jos. Cu faţa văzându-i-se întoarsă, Ana-Maria ridică privirea de la baza scării.

— Ce făceai? excimă ea.

— Carlos mi-a spus că fac ordine în pod, răspunse Daphne.

— Şi faci mereu ce-ţi spune Carlos? pufni Ana-Maria. Eşti una dintre nevestele alea supuse, mereu la discreţia bărbatului? Vino jos, ca să putem vorbi cum se cade. Mi se suceşte gâtul

uitându-mă aşa la tine.

Fără tragere de inimă, Daphne coborî scara, scuturându-şi hainele de praf când ajunse jos.

— De ce n-o laşi pe Bonita să facă ordine în pod? întrebă Ana-Maria, în timp ce treceau din bucătărie în living.

— Nu ştiu cum să i-o cer, răspunse Daphne cu o undă de nervozitate. A trecut o jumătate de oră până a înţeles că aveam nevoie de o scară – nu ştiu destulă spaniolă.

— Atunci am să-i spun eu, dacă vrei. Ce doreşti să facă?

— Aş vrea să fie totul aranjat acolo, ca să putem folosi patul. Şi aş mai dori să pună pe pat cearşafuri curate şi o pătură.

— De ce? întrebă Ana-Maria. Aşteptaţi vreun vizitator?

— Nu. Carlos şi cu mine... mă rog, ne-am gândit că ar fi bine să avem un dormitor de rezervă, răspunse crispată Daphne, ştergându-şi de sudoare fruntea cu braţul. În micul pod era cald şi sufocant. N-ar fi fost deloc plăcut să

doarmă acolo.

— Atunci, am să-i spun Bonitei că asta vrei, iar tu te poţi pregăti pentru lecţia de călărie, replică rece Ana-Maria. Unde e?

— În pod.

Lecţia de călărie dură o oră, timp în care Daphne învăţă s-o poarte pe Black Velvet în galop mărunt. După ce dădu ocol de câteva ori ţarcului, Ana-Maria propuse să intre în casă pentru a bea ceva răcoritor.

— Faci într-adevăr progrese, comentă ea încurajator. Carlos ar trebui să apară în curând. Mergem să-i ieşim în întâmpinare?

— Acum?! exclamă Daphne. Dar nu e prea cald ca să ieşim la călărie?

— Nu neapărat. Putem merge pe malul râului, la umbra copacilor. Vom ajunge la locul excavaţiei despre care ţi-am vorbit cam într-o jumătate de oră. Haide, vino cu mine. Altfel, am să-i spun lui Carlos că eşti fricoasă.

— Bine, acceptă Daphne.

Din cine ştie ce motiv, nu dorea ca Ana-Maria

să-l întâmpine singură pe Carlos. În suflet i se înfiripa o stranie neîncredere la adresa celeilalte femei, bazată pe o anumită gelozie, pentru că Ana-Maria vorbea atât de intim despre Carlos şi sperase să se mărite cu el.

— Dar va trebui să-mi iau o pălărie.

— Îţi pot da eu cu împrumut un Sombrero, replică Ana-Maria cu nepăsare. Şi-acum, hai să vedem ce ne-a pregătit Teresa pentru masă.

Aveau de mâncare *tacos* umplute cu carne foarte condimentată. Daphne ar fi preferat ceva mai puţin iute, dar altceva nu era, aşa că-şi alungă din gură gustul cu berea slabă pe care i-o oferi Teresa. Peste o jumătate de oră, călare pe Black Velvet, o urma pe Ana-Maria spre râu.

Soarele ardea nemilos. Lui Daphne îi şiroia transpiraţia pe obraji şi-i îmbiba bluza. Începea să aibă uşoare greţuri după *taco*-ul pe care-l mâncase la prânz, constatând că mâncărurile mexicane grele şi iuţi uneori nu-i cădeau bine. Începea să aibă şi dureri de la şa.

Cărarea pe care o urmau le aduse într-un mic

luminiş înconjurat cu copaci răzleţi şi bolovani mari.

— N-ai vrea să ne oprim aici pentru un timp? întrebă Daphne cu voce răguşită; avea gâtul uscat. Aş vrea să beau puţină apă.

— Sigur că da, răspunse Ana-Maria, oprindu-şi calul. Poftim, continuă ea, oferindu-i sticla de apă. N-aş vrea să mori de sete, şi eşti măritată de-atât de puţin timp…

În voce i se simţea o anumită ironie, iar Daphne o privi cu prudenţă, în timp ce ridica sticla la buze. Apa era călâie, dar îi mai alungă setea. Cu o mână rezemată pe oblâncul şeii, Ana-Maria o privea uşor dispreţuitor.

— E clar că nu eşti potrivită ca să trăieşti aici, în regiunea Golfului, spuse ea tărăgănat. Vara e o căldură toridă, iar ploile pot fi torenţiale. Şi suntem abia în aprilie.

Ochii ei aurii erau duri, măsurând silueta pleoştită a lui Daphne.

— Când vine vara, ai să pleci. Ai să-l părăseşti pe Carlos şi-i vei cere să divorţezi.

Tentată să răspundă că n-avea să rămână până vara, Daphne se stăpâni la timp, dându-şi seama că Ana-Maria încerca s-o ademenească tocmai spre a face o asemenea greşeală. Îndreptându-se în şa, îşi ridică bărbia, susţinându-i celeilalte femei privirea cu femitate.

— Tu aşa ai făcut? întrebă ea caustic. Ai divorţat de soţul tău fiindcă nu-ţi plăcea clima în care locuia?

Râsul Anei-Maria fu ascuţit şi sarcastic, călcând-o pe nervi.

— Nu. Am divorţat de Miguel din două motive. În primul rând, fiindcă mă săturasem de el. E bogat, dar plicticos. Bărbaţii bogaţi sunt adeseori nişte amanţi insipizi, ştii, fiindcă nu-i interesează decât banii. Şi mama mea a descoperit acelaşi lucru, la Claude – de-asta l-a părăsit. I-a lăsat o sumă de bani considerabilă, dar eu am reuşit să scot de la Miguel mai mult decât decât ea de la Claude. Am obţinut două milioane – de dolari, nu de pesos, preciză ea, arătând foarte mulţumită de sine. Şi am mai divorţat de el pentru

că voiam să mă mărit cu Carlos.

Ochii îi deveniră lascivi, iar buzele pline i se bosumflară senzual.

— Dintotdeauna mi l-am dorit ca amant, spuse ea, cu vocea torcându-i răguşit.

— Atunci de ce nu te-ai măritat cu el din capul locului? întrebă Daphne.

— Nu m-am măritat cu Carlos acum şapte ani fiindcă nu era aici. Şi nu avea nimic să-mi ofere, Claude încă nu-i lăsase moşenirea. Abia după ce m-am măritat cu Miguel, acea… acea *péon,* Teresa, a început să-i bage lui Claude în cap tot felul de idei, insinuând că fiul ei era singurul om care putea salva ferma din mizerie, fiindcă se pricepea la vite şi pământ, fiindcă ferma asta era moştenirea lui naturală, fiindcă e singurul nepot al lui Luis Valdez… *Pa!* scuipă ea dintr-odată, veninos. În fiecare zi o spunea, până când Claude a ajuns s-o creadă şi a scris în testament că, după moartea lui, Carlos va moşteni ferma, împreună cu jumătate din averea familiei Fontaine.

— Cine urma să moştenească cealaltă

jumătate a averii?

— Avea să fie împărţită între Teresa şi mine, răspunse Ana-Maria cu înverşunare. M-am înfuriat când Claude mi-a spus, şi atunci i-am cerut să includă în testament şi o condiţie.

— Ce condiţie? întrebă Daphne, simţind că începea s-o doară capul de efort.

— I-am spus lui Claude că era nedrept cu mine, fiindcă şi eu aveam acelaşi drept cu Carlos de a moşteni proprietatea şi jumătate din avere. I-am atras atenţia că îi fusesem mult mai apropiată, ca fiică, decât Carlos ca fiu, din simplul motiv că fusesem copilul lui adoptiv de mult mai mult timp decât Carlos. Şi, aşa cum sperasem, acuzaţiile mele l-au tulburat foarte tare, şi s-a hotărât să prevadă în testament că ferma şi jumătate din avere îi vor reveni lui Carlos numai dacă se însoară cu mine înainte de a trece şase luni de la moartea lui Claude. Înţelegi, aşa aveam timp să divorţez de Miguel, dacă întâmplător mai eram măritată cu el la moartea lui Claude. Şi totul ar fi ieşit perfect, numai că ramolitul ăla bătrân a uitat

să precizeze numele meu, când a cerut să se introducă prevederea asta în terament.

Scoase un hârâit furios din gât, agitându-şi nervoasă pumnii strânşi.

— Of, îmi vine să urlu când mă gândesc! şuieră ea.

— Nu sunt sigură că înţeleg, spuse Daphne, ridicând o mână la frunte; totul părea să i se clatine în faţa ochilor şi se întreba dacă era efectul căldurii.

— Când a murit Claude, acum cinci luni şi jumătate, avocatul lui a deschis testamentul. Condiţia fusese introdusă şi declara destul de clar: Carlos nu putea moşteni ferma decât dacă se însura înainte de a trece şase luni de la moartea lui Claude. Dar nu menţiona şi numele femeii cu care trebuia să se căsătorească. Numele meu nu era inclus.

Ana-Maria scrâşni din dinţi, privind-o cu duşmănie pe Daphne.

— Reieşea că putea să se însoare cu orice femeie, după care moştenea ferma. Reieşea că

putea să agaţe orice piţipoancă dintr-un oraş ca Acapulco şi să se-nsoare cu ea, ca să obţină ceea ce voise dintotdeauna: proprietatea asupra fermei Fontaine. Aşa că s-a însurat cu tine.

Daphne nu putu decât s-o privească fix câteva secunde, întrebându-se dacă auzise bine. Apoi, deodată, îşi dădu seama de ridicolul situaţiei. Înţelese cum un bătrân debil şi uitic dădu se peste cap toate ambiţiile Anei-Maria, şi izbucni în râs.

— O, ce comedie! bolborosi ea printre hohote. Ce comedie savuroasă!

— Comedie!? exclamă Ana-Maria, răsucindu-se în şa s-o privească; ridică mâna dreaptă, în care ţinea cravaşa, ca pentru a o lovi, dar se stăpâni în ultima clipă şi o coborî repede lângă trup, aruncând flăcări galbene din ochi. Mie nu mi s-a părut deloc comic atunci, şi nu mi se pare nici acum. I-am spus avocatului că s-a strecurat o greşeală şi am întrebat de ce nu fusese inclus şi numele meu, iar el mi-a spus că, atunci când a dat instrucţinuile pentru modificarea testamentului,

Claude nu l-a pomenit niciodată. I-am spus lui Carlos şi că tatăl lui vitreg voie să ne căsătorim, ca să moştenim amândoi ferma şi averea, şi că urma să fiu liberă să mă mărit cu el, în şase luni.

— Şi el ce-a răspuns? întrebă Daphne.

— Mi-a spus să continuu cu divorţul, iar atunci am presupus că urma să se însoare cu mine.

Buzele Anei-Maria se răsfrânseră de pe dinţi, care luceau feroce.

— M-a păcălit, şi o să plătească pentru asta!

— A, nu! replică insistent Daphne, neliniştită de expresia Anei-Maria; părea scoasă din minţi. N-a fost vina lui că numele tău a rămas omis din testament.

— Carlos nu avea niciun motiv să se însoare cu tine, scrâşni Ana-Maria printre dinţi. S-ar fi putut căsători cu mine – asta nu i-o pot ierta.

— Îmi… îmi pare rău, spuse împăciuitor Daphne. Nu ştiam, altfel n-aş fi…

Se întrerupse, dându-şi seama că ceea ce voise să spună nu era adevărat. Chiar dacă ar fi

ştiut despre testamentul lui Claude, tot s-ar fi măritat cu Carlos. Se măritase cu el pentru a nu fi închis de poliţie.

— Te rog, Ana-Maria, n-ai putea să-l ierţi şi să uiţi? continuă ea. Sunt sigură că nu s-a însurat cu mine numai ca să-ţi facă ţie în ciudă.

— Ba aşa a făcut, ştiu eu! i-o întoarse Ana-Maria. Acum te-ai odihnit destul ca să mergem mai departe?

— Aş prefera să mă întorc la fermă, spuse Daphne. Sau să mă odihnesc aici până se mai răcoreşte, şi apoi să mă duc înapoi. Nu mă simt foarte bine.

Buzele Anei-Maria se arcuiră dispreţuitor, iar în ochi îi luci o luminiţă neplăcută, în timp ce o privea pe Daphne în lungul nasului ei conturat fin.

— Da ştiu că eşti o moleşită, nu-i aşa? o zădărî ea. Bine, stai aici şi aşteaptă până se mai răcoreşte. Eu mă duc mai departe.

Dădu pinteni calului, iar rotatul porni înainte, dispărând după unul dintre bolovanii uriaşi.

Câteva momente, Daphne rămase cu privea

pe urmele ei. Poate ar fi fost mai bine s-o însoţească… Ba nu, o durea prea tare capul şi avea greţuri. Se hotărî să se aşeze la umbră, aşteptându-i întoarcerea.

Apoi descălecă, scoase şaua şi pătura din spinarea iepei şi o duse la umbra unuia dintre bolovani. Puse şaua şi pătura la umbra copacilor şi se culcă pe spate, cu capul rezemat de şa. Închise ochii, dar îi deschise curând din nou, căci când îi închidea avea senzaţia că i se învârtea capul. Ridicându-se în şezut, se rezemă cu spatele de un trunchi. Bănuia ce nu era în regulă cu ea; contractase o gastro-enterică; nu i se întâmpla pentru prima oară de când venise în Mexic. Închise ochii din nou. De astă dată, nu mai avu ameţeli şi reuşi să aţipească.

O senzaţie de arsură pe faţă şi mâini o făcu să tresară, şi când deschise ochii văzu că soarele o lumina din plin. Se ridică în picioare, buimacă, şi se duse până la cal, care stătea tot în plin soare. Mută iapa într-un nou loc umbrit, apoi se uită la ceas. Era ora cinci fără câteva minute. Ana-Maria

plecase de aproape două ore.

Daphne se întoarse la cal, căutând şasa şi o sticlă cu apă. Trebuia să bea ceva, iar apoi urma să încalece şi s-o caute pe Ana-Maria. Îşi aminti că pusese şaua sub copaci şi se îndreptă într-acolo, clătinându-se uşor. Nu găsi nicio sticlă de apă; Ana-Maria o luase pe singura pe care o aveau.

Ca să ia apă, trebuia să se întoarcă la râu. Cu şaua în braţe, se întoarse la iapă şi reuşi să i-o pună pe spate. Când se aplecă să-i strângă chinga, i se făcu rău şi trecu un timp până-şi reveni suficient pentru a încerca să încalece.

Cumva, reuşi să se salte în şa. Luă căpăstrul în mână, ţistui din limbă şi apăsă coastele iepei cu genunchii. Black Velvet nu se mişcă. Nici măcar urechile nu-i tresăriră. Cu capul în pământ şi umerii moi, animalul stătea nepăsător pe loc.

— Of, haide...! şopti disperată Daphne. Mişcă!

Se aplecă înainte, mângâind gâtul iepei cu o mână, şi-i murmură la ureche:

— Te rog, Blackie, nu fi încăpăţânată. Du-mă

înapoi acasă, la fermă.

Iapa nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o sau înţeles-o, iar Daphne îşi dădu seama cu amărăciune că probabil înţelegea numai limba spaniolă, aşa că-i dădu pinteni, cum o văzuse şi pe Ana-Maria făcând. Black Velvet nu se urni.

— Bine, am să merg pe jos! spuse sfidător Daphne. Dar vei veni şi tu cu mine.

Abia rostise aceste cuvinte, când animalul se opinti dintr-odată, arcuindu-şi spatele şi aruncând din picioarele dinapoi. Daphne zbură peste capul iepei, făcând o tumbă în aer, şi ateriză pe spate. Cu răsuflarea tăiată şi capul învârtindu-i-se din cauza loviturii, rămase privind cerul.

După un timp, reuşi să se ridice în patru labe şi, cu mare efort, se săltă în picioare. Totul se balansa în jurul ei – pietrele, copacii, pământul şi cerul. Încet, îşi mai reveni şi căută iapa neagră în jur. Nu se vedea nicăieri.

Mergând cât putea de repede cu cizmele Western strâmte, cu tocuri înalte, Daphne porni înapoi pe cărare. Abia când ajunse la poala pantei

văzu iapa mergând la trap spre râu.

Mă rog, n-o putea condamna pentru că voia să bea. Porni peste câmp, arsă de soare în ceafă, căci îşi uitase Sombrero-ul în locul unde căzuse.

Nu fu conştientă că leşinase decât când îşi reveni, pomenindu-se că privea un cer verde-pal, cu dâre stacojii, spuzit de stele răzleţe. Abia reuşi să se ridice în picioare, numai pentru a constata că era complet dezorientată şi n-avea idee încotro s-o ia.

Spre râu, într-acolo – către copacii care se vedeau la orizont. Împleticindu-se, porni, dar căzu din nou. Era înfierbântată şi dezhidratată. Numai de-ar fi reuşit să ajungă la râu! căzu din nou, iar de astă dată nu mai încercă să se ridice. Îi era mult mai uşor să zacă pe loc, deşi furnicile o devorau de vie.

Soarele apuse. O adiere de seară făcea să fremete ierburile. Căldura din atmosferă se risipea, dar Daphne nu se mişcă. Delirând de febră, scotea din când în când murmure neinteligibile. Nu auzi apropierea unui camion, nici nu-şi dădu seama

când acesta opri. Nu-i văzu pe cei doi bărbaţi care coborâră s-o privească. Îşi reveni doar în timp ce unul dintre ei o ducea în braţe spre maşină.

— Cine sunteţi? horcăi ea, spre ochii albaştri care o priveau cu uimire de pe un chip bărbos.

— Tom Hutton. Dumneata cine eşti?

— Daphne Thomas… Vreau să zic, Daphne… Daphne…

Care Dumnezeu era numele ei de familie?

— Sunt măritată cu Carlos, adăugă ea cu voce slabă.

— Carlos Thomas? întrebă bărbosul, dar fu întrerupt de celălalt, care întrebă:

— Locuieşti la fermă?

— Într-o casă… din curtea fermei.

— Atunci, te vom duce acolo.

Îi era foarte rău, iar după ce camionul porni, bărbosul o sprijini cu un braţ.

— Eşti într-un hal fără de hal, spuse el. Ce s-a întâmplat?

— Sunteţi din Anglia? mormăi Daphne. Vorbiţi englezeşte…

— Nu, eu sunt canadian, din Toronto. Dar mama mea e din Anglia, deci cred că am moştenit accentul de la ea.

— Eu sunt din Ţara Galilor…

— Şi cum ai ajuns să zaci la pământ în mijlocul unei ferme mexicane?

— Sunt măritată cu Carlos.

— Hmm, da, aşa ai spus… Cred că nu prea are grijă de tine.

— Calul meu a fugit. Am încercat să-l ajung din urmă, şi am căzut…

Vorbea cu mare greutate. Cuvintele i se tot încălecau şi se amestecau.

— Bine că am ajuns noi la timp. Tocmai ne întorceam la sit. Suntem arheologi.

— Acolo mergea şi Ana-Maria, şopti Daphne.

— Cine? Iapa dumitale?

— Nu… Ana-Maria. A spus că se va întoarce, dar n-a mai venit…

— Bine, cred că explicaţiile trebuie să le păstrezi pentru Carlos, când îl vom găsi. Diego, mergi mai încet. Cred că vine cineva încoace, pe

un cal. Poate o caută pe doamna.

Ca prin ceaţă, Daphne îşi dădu seama că maşina încetinea şi oprea. Auzi vag un schimb de replici – nu era sigură, dar părea să fie glasul lui Carlos. Apoi camionul porni din nou, iar Daphne îşi pierdu cunoştinţa.

* * *

Când îşi reveni din nou, cineva o ducea în braţe pe o scară. Dedehise ochii. Văzu luminile unui candelabru. Privirea i se abătu spre chipul bărbatului care o ducea în braţe. Doi ochi negri, cu sprâncene oblice, o priveau îngrijoraţi.

— Carlos… şopti ea, ridicând o mână slăbită pentru a-i atinge bărbia ţepoasă. O, Carlos, cât mă bucur că te văd! Ana-Maria şi cu mine am pornit călare să te întâmpinăm… dar calul meu a fugit. Te-ai întâlnit cu Ana-Maria?

— Nu.

— Atunci, unde e? Aici?

— Nu.

— Of, nu vrei să-mi spui nimic! gemu ea dezgustată.

— Iar tu vorbeşti prea mult, ripostă Carlos, ajungând în capul scării.

— Unde mă duci?

— În pat.

— În pod?

Privirea lui îi străbătu o clipă faţa, iar linia aspră a gurii păru să i se îmblânzească.

— Nu. În casa principală. Eşti bolnavă, *querida*, şi trebuie să te culcăm şi să chemăm un medic.

— Ce înseamnă *querida?* şopti Daphne, întorcând capul spre pieptul lui.

Carlos nu răspunse, ci doar o culcă pe un pat şi făcu doi paşi înapoi. Ultima persoană pe care o văzu înainte de a-şi pierde cunoştinţa era Teresa, aplecată peste ea, cu faţa bronzată încreţită de îngrijorare şi ochii negri neliniştiţi.

Capitolul 6

Ploaia răpăia necontenit pe acoperişul de tablă ondulată al casei, iar prin geam nu se vedea decât o perdea cenuşie de apă. Plouase toată ziua, transformând cărările şi curţile în mlaştini şi ţinându-i pe toţi în casă.

Era ultima zi a lunii aprilie. Daphne se afla la ferma Fontaine de două săptămâni, dintre care pe una o petrecuse în patul din casa mare, cu un atac grav de gastro-enterică care fusese complicată cu o insolaţie. O parte din timpul avusese febră, fiind doar vag conştientă de Teresa care stătea lângă ea ca o cloşcă îngrijorată, de un medic care o examina şi făcea nişte injecţii, şi de Carlos, care stătea uneori lângă pat, privind-o, iar alteori se aşeza pe un scaun de alături, fără s-o scape din ochii lui negri ca de cărbune, în care nu se putea citi nicio expresie.

După ce febra îi trecuse, îşi revenise destul de repede, iar cu trei zile în urmă fusese adusă în casa din curte, chipurile pentru a-şi delua îndatoririle de soţie. Dar acolo îl văzuse mai puţin pe Carlos. Acesta se scula la răsăritul soarelui şi

pleca înainte de a se trezi şi ea. Începea să se simtă ca o soţie neglijată.

Gura lui Daphne se arcui într-un zâmbet răutăcios. De ce-şi făcea griji? Era plătită pentru a-şi juca acel rol. Îi era mult mai uşor, acum că Ana-Maria plecase, iar ea începea să se întrebe cât timp dorea Carlos să mai continue prefăcătoria.

Uşa de la intrare, cu plasă, se deschise, apoi uşa camerei se dădu de perete. Carlos, îmbrăcat într-o manta lungă şi galbenă, cu o pelerină scurtă pe umeri, fără mâneci, intră şi închise uşa. Îşi scoase Sombrero-ul ud şi-l scutură de apă, apoi îşi trase mantaua peste cap şi le agăţă pe amândouă în cuierul de pe dosul uşii. În sfârşit, se duse la bucătărie, fără ca pe Daphne s-o învrednicească măcar cu o privire.

Buzele lui Daphne se subţiară, în timp ce-şi controla imboldul de a arunca pe jos cartea pentru a sări să-l întâmpine. Nu mai putea continua mult aşa, îşi spuse ea disperată: să împartă casa cu el, când dorea să împartă mult mai multe; dorea să

împartă cu el gândurile şi visurile; dorea să împartă din nou patul cu el – Carlos dormise în pod, de când se întorsese ea în casă; dorea să fie adevărata lui soţie, amanta lui, iubita lui.

— *Como esta usted?*

Încet, Daphne ridică privirea din carte. Carlos revenise de la bucătărie, cu o cutie de bere în mână.

— Azi mă simt mult mai bine, mulţumesc, spuse ea cu o voce lemnoasă, coborând din nou privirea în carte.

Spre surprinderea ei, Carlos se aşează lângă ea, pe canapeaua de bambus.

— Te simţi în stare să vii mâine cu mine în oraş? întrebă el, rezemându-şi capul de spătarul tapiţat al canapelei. Am nişte treburi acolo cu un avocat şi aş vrea să fii şi tu prezentă. Nu va fi nevoie să spui nimic, doar să fii acolo.

— Jucându-mi rolul ca de obicei? nu-şi putu ea stăpâni o replică acidă.

— *Şi,* ca de obicei – rolul de soţie a mea, răspunse calm Carlos şi mai luă o gură de bere.

Părea obosit, iar Daphne se gândi vinovată la patul incomod din pod unde fusese nevoit să doarmă în ultimele câteva nopţi.

— E ceva în legătură cu testamentul lui Claude Fontaine? se interesă ea.

Genele negre şi dese ale lui Carlos se ridicată brusc, în timp ce se încrunta şi mai tare. Ochii lui negri o priviră pătrunzător, îngustaţi.

— Ce ştii despre testamentul lui Claude? întrebă el. Ţi-a spus ceva mama mea?

— Nu. N-a suflat o vorbă. Ana-Maria mi-a spus.

— Şi ce ţi-a spus? se răsti Carlos.

— Totul. Despre faptul că, ştiind că ferma şi jumătate din averea lui Claude Fontaine urmau să-ţi revină ţie, l-a convins să adauge o clauză prin care le puteai moşteni numai dacă se căsătoreai în maximum şase luni după moartea lui.

Privind-o, Carlos bău restul de bere, apoi puse cutia pe jos, lângă canapea.

— Şi…? întrebă el tărăgănat. Altceva, ce ţi-a mai spus?

— A spus că trebuia să te însori cu ea, dar Claude Fontaine uitase să-i menţioneze numele. De ce n-ai aşteptat-o să divorţeze, pentru ca apoi să vă căsătoriţi?

— Voiam să moştenesc ferma, şi nu puteam fi sigur că divorţul ei se va finaliza la timp, răspunse netulburat Carlos.

— A spus că ai înşelat-o. Ai încurajat-o să divorţeze, ca să te poţi căsători cu ea, după care te-ai însurat în schimb cu mine.

— Ha! hohoti el scurt, amar. N-avea nevoie de nicio încurajare ca să divorţeze. Introdusese acţiunea încă înainte de moartea bătrânului Claude. Dar Miguel Garcia, soţul ei, nu era de acord cu pretenţiile ei, iar procesul s-a prelungit.

— Dar te-ai fi căsătorit cu ea, dacă divorţul se pronunţa mai curând, insistă Daphne.

— Numai în ultimă instanţă, ca să obţin ceea ce doream, confirmă el, cu gura strâmbându-i-se într-o grimasă cinică. Numai dacă nu găseam altă femeie cu care să mă însor.

Îi aruncă o privire mohorâtă, stranie.

— Te-am găsit pe tine, şi am fost salvat de o soartă mult mai cumplită decât moartea – o căsătorie cu Ana-Maria. Între noi, nu s-a făcut niciodată risipă de dragoste.

— Mi-a spus că dintotdeauna aţi fost foarte apropiaţi. Aşa, arătă Daphne, ridicând două degete încrucişate, cu sprâncele arcuite ironic.

— A spus asta numai ca să te facă pe tine să te simţi prost; ca să crezi că, măritându-te cu mine, interveniseşi între doi îndrăgostiţi. Spera să te simţi ofensată şi să pleci, să desfaci căsnicia înainte ca ei să fi apucat să-i arăt avocatului că îndeplinisem termenii testamentului lui Claude.

Întoarse capul spre ploaia care şiroia pe geam, cu o expresie posomorâtă.

— Ştiam că poate fi răzbunătoare, am bănuit că avea să-ncerce să se răzbune pe mine pentru că nu m-am căsătorit cu ea, dar nu m-am aştepta să încerce să mă lovească prin intermediul tău.

Privirea i se întoarse spre ea.

— Nu trebuia să te duci cu ea la călărie în ziua aceea. Nu te pricepeai destul la cai şi la

călărit, ca să mergi atât de departe. Mama mea mi-a spus că luaseşi numai două lecţii.

— Ana-Maria a spus că-i ceruseşi să mă înveţi să călăresc, ca să pot merge cu tine data viitoare când te duceai pe fermă, şi dintotdeauna mi-am dorit să învăţă călăria.

Daphne îşi privi mâinile împreunate pe genunchi.

— Şi n-am vrut să-i refuz oferta de a mă învăţa, ca să nu… ca să nu observe că nu mă comportam ca o femeie recent căsătorită…

Ridică ochii spre el, privindu-l.

— Totul a făcut parte din rol, adăugă ea repede.

— Te-am minţit, spuse Carlos. Nu i-am cerut să te înveţe. Ea a fost cu ideea.

Pe neaşteptate, se aplecă înainte, răvăşindu-şi părul cu o mână, apoi îşi rezemă bărbia în pumni.

— Tot a ei a fost şi ideea să ţi-o dea pe încăpăţânata aia mică de Black Velvet, mârâi el. A ei a fost ideea să te ducă pe un drum periculos,

unde te-a lăsat fără apă. *Dios,* ai fi putut să mori acolo, dacă nu te găseau în aceeaşi seară, îţi dai seama? întrebă el, cu glasul tremurându-i uşor.

— Şi atunci m-ai fi avut pe conştiinţă? nu-şi putu ea stăpâni ironia.

Carlos întoarse capul, privind-o cu ochi îngustaţi.

— M-ai adus aici, după care ai plecat şi m-ai lăsat singură cu două femei pe care nu le cunoşteam. De unde era să ştiu că Ana-Maria e răzbunătoare şi mincinosă? Cum puteam să ştiu te urăşte şi ar face orice ca să se răzbune pe tine? Nu m-ai prevenit în legătură cu ea şi nu mi-ai spus nici de ce aveai nevoie de o soţie temporară. Dacă ştiam ceea ce ştiu acum, aş fi fost mai prudentă.

— Mama mea a încercat să te avertizeze, replică el. Zice că ţi-a spus să nu pleci călare atât de departe, dar tu ai trecut peste avertismentele ei şi te-i dus totuşi. Te-i comportat prosteşte şi impulsiv – Dumnezeu ştie ce ce…

— Poate fiindcă sunt proastă şi impulsivă, răspunse Daphne cu voce tremurătoare. Dacă…

dacă… dacă nu eram aşa, acum n-aş fi fost aici, nu? N-aş fi acceptat să mă mărit cu un străin care refuza să-mi spună de ce avea nevoie de mine.

Trase aer în piept, tremurător, şi continuă mai calmă:

— M-am dus călare cu Ana-Maria fiindcă a spus că vom ieşi în întâmpinarea ta.

— Alta dintre minciunile ei, mârâi Carlos. Ştia că aveam să mă întorc exact din direcţia opusă. Şi a minţit din nou în aceeaşi seară, când am întrebat-o unde erai. A spus că rămăseseşi la situl arheologic şi aveai să te întorci a doua zi. Voia să mă împiedice să te caut. N-am crezut-o şi tocmai pornisem, când am văzut camionul.

Râse din nou, scurt şi amar ca prima dată.

— N-a trecut mult şi a înţeles că nu mai e dorită aici. A plecat în aceeaşi noapte.

— Şi unde s-a dus?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, dar sunt destul de sigur că nu se va mai întoarce, replică el dur.

— Nici chiar pentru executarea testamentului, ca să-şi primească partea care i se

cuvine din averea lui Claude Fontaine?

Carlos o privi din nou, cu o sprânceată arcuită, chipurile surprins.

— Care avere? întrebă el dispreţuitor. Claude nu mai avea nicio avere, când a murit.

Clătină din cap, râzând uşor.

— Bietul Claude! A fost ultimul Fontaine, decadent cât încape, fiindcă familia era consangvină. Era destul de agreabil şi bine educat, dar prea slab, iar banii pe care-i moştenise au atras în jurul lui un anumit soi de femei. O femeie ca mama Anei-Maria, Maria Fontaine, propria lui verişoară. Ea l-a convins să se însoare cu ea, când s-a pomenit că rămăsese gravidă cu alt bărbat, apoi i-a smuls averea prin decizia de divorţ. Nu i-a mai rămas decât ferma – şi asta, într-un hal fără de hal.

— Până când mamei tale i-a venit ideea de a te chema s-o administrezi, iar apoi l-a convins să ţi-o lase ţie. Nu face parte şi ea din categoria acelor femei la care te referi? Nu şi pe ea au atras-o banii lui Claude? întrebă Daphne pe un ton

provocator. Cred că nici unii dintre voi nu sunteţi oameni prea cumsecade. Toţi sunteţi avari şi vă repeziţi să puneţi mâna pe bunurile altora! exclamă ea cu voce înecată.

— M-am aşteptat să nu înţelegi, spuse calm Carlos. De-asta nici nu ţi-am spus de ce aveam nevoie de tine. Eşti din altă ţară, cu altă cultură, aşa că nu-ţi pot pretinde să înţelegi pasiunea asta pentru pământ a mamei mele, transmisă din tată-n fiu. Şi José e la fel. Toţi cei din familia Valdez sunt aşa, chiar şi eu.

Făcu o pauză, apoi continuă mai încet:

— Dorind să dobândim ferma Fontaine, n-m urmărit să ne însuşim un lucru care nu ne aparţinea. Pământul ăsta e al nostru, iar mâine, în ciuda trucului Anei-Maria pentru a împiedica să se întâmple asta, avocatul îmi va preda titlul original de proprietate, în momentul când am să-i arăt certificatul de căsătorie. Apoi, pământurile vor fi remenajate într-un *ejido* bazat pe creşterea vitelor, şi fiecare dintre noi va contribui la succesul lui.

Se întoarse din nou spre ea.

— Acum înţelegi?

— Încerc… oftă Daphne. Dar tu ce crezi, oare Claude Fontaine chiar a uitat să introducă numele Anei-Maria în condiţia pe care a adăugat-o în testament?

— Nu vom şti niciodată, nu-i aşa? ridică el din umeri. Dar slavă Domnului că n-a făcut-o.

Dădu să se ridice în picioare, întrebând-o:

— Deci, te culci devreme, ca să te scoli în zori şi să vii cu mine în oraş?

— Da. Acum unde te duci?

— În sat.

— O, te rog, nu pleca! se repezi ea insistent, punându-i o mână pe braţ. Stai aici, cu mine. Mă simt atât de singură când tu nu eşti aici! Rămâi cu mine sau ia-mă cu tine oriunde te duci.

Sub degetele ei, braţul lui Carlos se încordă. Întoarse capul şi-i privi mâna, apoi o măsură cu o privire care-i făcu inima să tresară în piept. Daphne îşi retrase mâna, ca arsă.

— Te-am prevenit să nu mai faci figura asta, spuse el scurt.

— Iar eu ţi-am spus că nu e nicio „figură”, şopti Daphne. Te rog, nu pleca fără mine. Ia-mă cu tine.

— Las *cantina,* în sat? întrebă el încet. Nici nu mă gândesc. N-am de gând ca toţi bărbaţii de-acolo să se holbeze la tine.

— Atunci rămâi aici, cu mine, te rog.

Obrajii lui Daphne se împrupurară dintr-odată, şi nu mai putu să-l privească. Niciodată n-ar fi crezut că avea să ajungă să implore un bărbat să rămână cu ea, dar o făcea fiindcă nu voia să-şi petreacă seara singură.

Cu degete aspre, Carlos îi ridică bărbia, silind-o să-l privească. În întunericul cenuşiu al camerei, ochi lui luceau ca doi tăciuni aprinşi, cercetându-i faţa, în timp ce degetele-i alunecau încet peste obrazul ei, spre curba gâtului. Încet, buzele i se apropiară de ale ei.

Calde senzul de moi, cu gust slab de bere, buzele lui Carlos începură să le sâcâie pe ale lui Daphne, îndemnându-le să se despartă. Cu un oftat de plăcere, Daphne se rezemă de el, şi

înreună se sprijiniră într-o parte, de spătarul canapelei.

Afară continua să plouă. În casă, umbrele se alungeau, dar niciunul dinte ei nu observa, pe măsură ce sărutările le deveneau tot mai flămânde şi mai pătimaşe, iar mâinile tot mai îndrăzneţe, până când ajunseră amândoi cu răsuflarea tăiată, ameţiţi de dorinţă.

Carlos se retrase primul, cu mâinile pe umeri ei, împingând-o cas-oprivească. În ochii lui cu pleoapele îngreunate încă mai mocnea pasiunea, iar buzele-i stăteau arcuite senzual.

— Înţelegerea dintre noi nu prevede şi să facem dragoste, murmură el.

— Ştiu…

Lui Daphne îi tremurau buzele şi toate părţile trupului pe care i le atinsese ardeau de dor să mai fie atinse şi eliberate din acel chin al dorinţei.

— Dar asta nu însemnă că nu putem face dragoste, dacă vrem, continuă ea.

Buzele lui, însă, nu se mai apropiară de le ei. Trăgându-şi respiraţia cu un şuierat sălbatic,

Carlos se îndepărtă şi sări în picioare, pentru a se duce la fereastră, unde rămase întorc cu spatele şi umerii aduşi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Daphne, urmându-l agitată. Nu ţi-a plăcut ce-am…

Carlos se răsuci spre ea, cu chipul palid, chinuindu-se să se stăpânească.

— Tu ce crezi? întrebă el crud. Sunt bărbat, nu, şi am sânge fierbinte în vene. Îmi place să mă culc cu o femeie şi să fac dragoste. Aş vrea să fac dragoste cu tine şi să ne culcăm împreună în patul de-acolo.

Arătă spre dormitor, apoi continuă:

— Dar asta nu intra în învoiala noastră, şi nu te voi lăsa să-ţi pierzi virginitatea numai fiindcă eşti constrânsă de căsătoria cu mine.

— Dar vreau să fac dragoste cu tine şi să merg până la capăt… O, Carlos nu înţelegi…

— Nu! o întrerupse el violent, cu o strălucire în ochi. *Tu* nu înţelegi că te joci cu focul? Dacă facem ceea ce spui, dacă mergem până la capăt, mai târziu ai regreta, şi nu ne-am

mai putea anula atât de uşor căsătoria. Ah, *Dios,* nu te uita aşa la mine, *querida!*

Dintr-odată, o cuprinse cu braţele, strivind-o la pieptul lui, într-o încercare de a o consola.

— Nu crezi că am destule pe conştiinţă, şi fără asta? N-ar fi trebuit să-ţi cer să te măriţi cu mine. Nu trebuia să te duc aici, dar am crezut că eşti mai rezistentă, mai puţin inocentă…

O împinse de lângă el din nou.

— În două săptămâni, totul se va sfârşi, continuă el încet, privind-o drept în ochi. Te voi duce la Mexico City şi-am să te urc în avionul de Londra. După ce ajungi în ţara ta, vei uita curând totul şi-ai să te bucuri că n-am mers până la capăt.

Atitudinea lui era neînduplecată. Cu umerii căzându-i, Daphne se întoarse la canapea şi-şi luă cartea. Auzi în urma ei bocănitul cizmelor lui Carlos traversând camera, urmat de foşnetul mantalei. Peste câteva secunde, nu mai rămse decât ropotul monoton al ploii pe acoperiş.

* * *

Spre miezul nopţii, în dormitorul umed, Daphne se vârî în patul care i se părea şi mai umed şi stinse lumina, ştiind că nu putea să adoarmă până nu auzea maşina lui Carlos.

O auzi în sfârşit şi rămase încordată, atentă. După zgomotul motorului oprindu-se, al portierelor şi al uşilor, răsună în sfârşit scârţâitul inconfundabil al cizmelor de piele apropiindu-se foarte încet de dormitor. Când îi văzu silueta în uşă, Daphne îi vorbi:

— Carlos?

— Hmm? De ce nu dormi? şopti el.

— Te aşteptam. Ce-ai făcut la *cantina?*

— Am băut *tequila,* răspunse el amuzat.

— Aha. De ce?

— Ca să mă îmbăt.

— Vai, ce neplăcut…! Eşti beat? întrebă ea ridicându-se într-un cot şi privind spre uşă.

— Nu, dar nici treaz nu-s.

În glasul lui se simţea din nou batjocura.

— Şi ai să te culci aici, cu mine? şopti

Daphne.

— Nu.

— Atunci, de ce-ai venit?

— Ca să mă asigur că mai eşti aici. N-aş vrea să lipseşti mâine dimineaţă, când mă duc la avocat. Va dori să te cunoască, şi să vadă pi certificatul de căsătorie. *Buenas noches, querida*.

— Aş vrea să-mi spui ce înseamnă *querida*, replică arţăgoasă Daphne, dar Carlos ieşise deja, şi nu-i mai auzi nici măcar cizmele, pe culoar.

* * *

Carlos o trezi la răsăritul soarelui, bătând în uşa dormitorului cu latul mâinii. În bucătărie, îşi băură cafeaua, mâncând *tortillas* făcute sul, umplute cu jumări de ouă şi felii de carne de vită, sau *machacado.* Daphne purta peste cămaşa de noapte un kimono înflorat, subţire. Carlos, însă, era îmbrăcat în costumul pe care-l purtase când îl cunoscuse, cu o cămaşă crem apretată, descheiată la guler. Proaspăt bărbierit, era mai necomunicativ

ca oricând, fără s-o învrednicească măcar cu o privire, şi mânca repede. Se ridică de la masă, imediat ce terminară, pentru a-şi duce farfuria şi cana de cafea la chiuvetă.

Când o auzi pe Bonita intrând în casă, Daphne vorbi repede, înainte ca servitoarea să intre în bucătărie:

— Carlos, aşteaptă! Trebuie să te întreb ceva.

— Aşa? Întreabă-mă în maşină, în drum spre oraş. Acum mă duc dincolo, să văd dacă mama e gata.

Privirea lui neguroasă o străbătu scurt, impersonal.

— M-aş bucura dacă te-ai grăbi, *por favor,* adăugă el cu răceală. Trebuie să fim la avocat înainte de ora zece. Atunci e termenul limită.

— Dar în maşină va fi prea târziu! strigă Daphne, sărind de la masă.

Îl urmă, dar se ciocni de Bonita, care tocmai intrase în bucătărie, cu găleaua şi cârpele.

— Trebuie să ştiu acum. Carlos, te rog, aşteaptă un moment…

Cu răsuflarea tăiată, îl ajunse din urmă la uşa din faţă.

— Nu te pot întreba de faţă cu mama ta… fiindcă nu ştiu cât de mult ştie… despre noi, adăugă ea.

— Nu ştie nimic, răspunse rece Carlos. Crede că eşti femeia la care m-am dus în Acapulco, ca s-o iau de soţie, atâta tot. Ce vrei să ştii?

— Mă întrebam… dacă azi tot vei primi ceea ce-ţi doreşti, şi-i vei dovedi avocatului că te-ai căsătorit, nu s-ar putea să… să plec în după-amiaza asta, sau mâine?

Făcu o pauză, simţind dintr-odată un nod în gât. În pofida hotărârii de a nu-l atinge, mâna i se ridică la reverul hainei lui.

— Nu… nu… nu cred că mai pot sta cu tine încă două săptămâni, fără… fără să-ţi cer unele lucruri care… care nu-ţi plac… încheie ea cu voce slabă.

Sub mâna ei, pieptul lui Carlos se ridică şi coborî, în ritmul unei respiraţii adânci. Îi prinse mâna şi, un moment, se priviră. Gura lui era

încordată, obrajii supţi, ochii adânciţi în umbră, iar Daphne bănui că nu dormise mai mult decât ea şi că, probabil, suferea efectele mahmurelii, după ce băuse prea multă *tequila.*

— Dacă vrei, atunci trebuie să pleci, desigur, spuse el încet, lăsându-i dintr-odată mâna să cadă, ca în urma unui şoc electric. Dar vei pleca fără banii pe care ţi l-am promis. Nu-i voi avea, ca să ţi-i dau, decât în paisprezece mai, cam peste două săptămâni. Dar dacă vrei să pleci azi, n-am să te opresc. Nu am dreptul s-o fac.

— Mulţmesc.

Cuvântul îi ieşi ca o şoaptă abia auzită, în timp ce se îndepărta de el. Câteva secunde, rămaseră privindu-se, iar lui Daphne i sepăru că, în pofida umezelii, aerul dintre ei era încărcat de electricitate statică. Ştiu, instinctiv, că niciunul dintre ei nu spunea ceea ce voia să spună. Se minţeau, jucând teatru, ascunzându-se de atracţia reciprocă violentă şi pasională care ameninţa să le schimbe complet vieţile.

* * *

La fel ca în majoritatea oraşelor mexicane în curs de dezvoltare, Micatepec conţinea un cartier modern care consta în paralelipipede de beton şi sticlă, iar biroul avocatului se afla într-unul din aceste blocuri moderne. În timp ce Carlos şi Teresa se întâlneau cu acesta în cabinet, Daphne rămase în biroul secretarei, răsfoind o revistă. După un timp, Carlos deschise uşa şi-i făcu semn să intre. Daphne îl urmă şi îi fu prezentată avocatului. De o politeţe pedantă, avocatului îi luă mâna şi i-o ridică la buze ca să i-o sărute, după obiceiul popoarelor latine.

Daphne nu avu de spus mai mult decât:

— *Buenos dias.*

În curând, părăsi clădirea împreună cu Carlos şi Thomas, ieşind la soare, în lumina pâcloasă a zilei.

— Deci, Daphne, acum noi două ne ducem la cumpărături, spuse pe un ton autoritar Teresa, după ce se aşezară din nou în maşină. Carlos ne va

duce la piaţa agro-alimentară şi ne va lăsa acolo, în timp ce el va face o vizită la bancă şi la bursă. Unde ne întâlnim ca să luăm masa, Carlos?

— La „Angelo's", restaurantul marin din *zócalo.* Voi lăsa maşina parcată în faţă, şi ne putem aştepta unii pe alţii acolo. Cam pe la douăsprezece şi jumătate?

— *Şi.* E foarte bine aşa.

Teresa se întoarse spre Daphne, care stătea pe bancheta din spate, şi-i zâmbi. Se vedea clar că era mulţumită de cele întâmplate în biroul avocatului.

— Vom sărbători, spuse ea. Căsătoria voastră, şi moştenirea fermei Fontaine de către Carlos.

Ochii ei negri scăpărau de sentimente pătimaşe.

— Nici nu-ţi pot spune cât mă bucur că în sfârşit pământul le-a revenit alor mei, spuse ea cu aprindere. Probabil tatăl meu, în cer, cântă de bucurie că visul lui s-a împlinit.

Aruncă din nou o privire piezişă spre

Daphne, cu un zâmbet dezarmant care-i încreţea colţurile ochilor şi-i dezvăluia dinţii albi.

— Crez că sunt puţin cam *loca,* atinsă la cap, poate, glumi ea, răsucindu-şi un deget îndreptat spre tâmplă, de mă comport astfel?

— Cred că nu eşti cu nimic diferită de orice persoană care-şi iubeşte ţara, precum şi libertatea, răspunse Daphne cu blândeţe. Şi sunt sigură că, fără oameni ca tine şi ca tatăl tău, Mexicul ar fi condus şi astăzi de dictatori şi moşieri care stau numai în străinătate.

— Aha, Carlos te-a învăţat bine lecţia, constată Teresa, dând din cap mulţumită. E adevărat că în trecut am avut nevoie de revoluţii. Dar acum avem nevoie de oameni ca Juan – Dumnezeu să-l odihnească în pace – şi Carlos, oameni îndemânatici şi pricepuţi, care să ne-ajute să ne folosim pământul bine şi să-i culegem roadele; oameni care pot construi industrii şi pot să ne înveţe cum să lucrăm. Şi oameni ca tine, Daphne, adăugă ea, cu o lucire afectuoasă în ochi. Şi cum vor fi copiii tăi şi ai lui Carlos.

— Sper să fie aşa… murmură Daphne, rezemându-se de spătar.

Spre uşurarea ei, ajunseseră în scuarul cu ronduri de flori multicolore şi copaci umbroşi. Carlos parcă maşina în faţa restaurantului şi coborâră toţi trei. El plecă într-o direcţie, iar Daphne şi Teresa în cealaltă, pe o stradă îngustă care cobora spre piaţă.

Fermierii îşi aduseseră produsele la vânzare, etalându-şi mărfurile pe câteva străzi înguste, sub umbrare de pânză albă. În timp ce mergea de la o tarabă la alta, admirând piramidele de fructe proaspete şi buchetele uriaşe de flori viu colorate, Daphne rămase încet în urma Teresei, cu gândul de a se întoarce în piaţă, unde observase un magazin cu îmbrăcăminte femeiască. Voia să cumpere un mic cadou pentru Teresa, în semn de mulţumire pentru grija cu care o doftoricise cât timp fusese bolnavă.

Imediat ce o văzu pe Teresa începând să se tocmească pentru şreţul portocalelor cu proprietarul unei tarabe de fructe, Daphne se

întoarse repede şi porni înapoi, ocolind oamenii şi coşurile cu legume şi zarzavaturi.

Curând, intră în magazin, începând să admire *huipils*-urile brodate, rochii indiene tradiţionale, rectangulare, toate confecţionte din ţesături de bumbac diferit colorate, unele cubroderii simple în jurul gâtului şi al poate lor, altele decorate bogat, cu panglici şi benzi colorate. Se găseau şi *quechquemitl*-uri, veşminte triunghiulare cusute din două bucăţi de material unite pe latura cea mai scurtă, cu o deschizătură pentru gât, pe care le văzuse purtate de femeile de la fermă, peste bluze.

Unele acoperăminte de cap nu erau decât nişte simple panglici sau eşarfe de satin, dar existau şi magnifice *mantillas* de dantelă. Şi mai erau şi bijuterii, salbe şi şiraguri de mărgele din sticlă colorată, corali şi argint, cu cruci triple, precum şi cercei făcuţi tot din mărgele.

După ce se gândi serios la preţ şi la stil, alese un *quechquemitl* pentru Teresa. Făcut din bumbac roşu-închis, era brodat de mână cu un model

indian în alb şi negru. După ce îl luă, împachetat în hârtie albă, ieşi din nou în stradă şi se uită după un poliţist, pentru a întreba care era drumul spre autogară.

— Hei, Daphne – Daphne Thomas Reynolds! Tu eşti, nu-i aşa?

Glasul care o strigase era tineresc şi vag familiar. Daphne se uită peste umăr. Spre ea venea un tânăr înalt, îmbrăcat în blugi şi tricou albastru, cu un Sombreor de paie înclinat ştrengăreşte pe cap.

— Nu-ţi mai aminteşti de mine? întrebă el, oprindu-se în faţa ei. Sunt tipul care te-a ridicat de pe câmp, acum o săptămână şi ceva, lângă fermă. Tom Hutton mă numesc. Ce mai faci?

Capitolul 7

Daphne privi chipul cu barbă castanie şi ochi albaştri şi, câteva secunde, se revăzu pe sine în camion, ţinută în două braţe puternice şi încurajată de un glas blând, uşor ironic.

— Da, îmi amintesc, spuse ea zâmbindu-i spontan şi strângându-i mâna. Lucrezi tot la situl arheologic?

— Mă tem că nu. Ne-am strâns bagajele ieri, răspunse Tom Hutton. Vremea devine nepotrivită pentru săpături, prea umedă şi înăbuşitoare. Dig… ăsta-i Diego Gutieerez, eu îi spun mai scurt, Dig, zâmbi el vesel, mă rog, Dig şi cu mine ne întoarcem la Mexico City. Nu ştiu dacă ţi-am spus, dar amândoi studiem la Institutul de Antropologie şi Istorie şi am fost aduşi aici de către unul dintre profesori, pentru a-l ajuta la excavaţii.

— Nici eu nu ştiu dacă mi-ai spus sau nu, răspunse Daphne. Mă tem că nu aveam mintea prea limpede când m-ai găsit. Dar mă bucur că ne-am revăzut, voiam să-ţi mulţumesc. Dacă nu mă găseai…

Se întrerupse, cutremurându-se.

— Ai fi devenit carne pentru vulturi, răspunse el cu un zâmbet macabru. Am trecut pe la fermă acum câteva zile, ca să întreb cum te mai simţeai, iar soţul tău mi-a spus că mergeai spre bine.

O privi pieziş, cu o expresie curioasă în ochii lui albaştri.

— Mi-a mulţumit, dar n-a vorbit prea prietenos şi nu m-a lăsat să te văd. Nu ţi-a spus că am venit?

— Nu…

Daphne se încruntă uşor, întrebându-se de ce Carlos nu-i spusese. Cu siguranţă, trebuia să fi ştiut că i-ar fi făcut plăcere s-o viziteze tânărul acela simpatic şi vesel.

— M-am gândit mult la tine de-atunci, mă tot întrebam cum a ajuns o fată drăguţă din Wales ca tine să se încurce cu un tip dur ca el şi a ajuns într-o fermă din statul Veracruz. Cum de-ai călătorit atât de departe de casă?

— E o poveste lungă, murmură evaziv Daphne, evitându-i privirea. Nu cumva ştii unde e autogara?

— Sigur că ştiu. Te duc cu maşina acolo, dacă vrei. E destul de departe de-aici, în cartierul nou al oraşului. Camioneta e parcată pe cealaltă parte a pieţei. Vino, hai să traversăm acum, cât nu vin

maşini.

Îi puse o mână sub cot şi traversară grăbiţi strada, spre centrul scuarului, după care o luară pe o cărare în diagonală printre rondurile de flori, spre camioneta Ford roşie cu crem care era parcată la bordură.

— Dig îşi ia rămas bun de la prietena lui, îi explică Tom Hutton, după ce porniră. El e de pe-aici, şi cred c-o să mai stea un timp. Dar de ce vrei să mergi la autogară? o întrebă el curios. Plănuieşti să te duci undeva?

— Da, aş vrea ca azi să merg la Mexico City, răspunse calmă Daphne.

Tom Hutton nu comentă, ocupat să conducă maşina pe o stradă îngustă, cu caldarâm. În capătul străzii începea partea modernă a oraşului, iar după un timp coti pe un drum lat, intrând în parcarea unui mall comercial.

— Autogara e aici, spuse el, oprind motorul. Casa e în mall. Vrei să vin cu tine?

— Ai putea? Nu prea ştiu spaniola şi nu înţeleg niciodată când altcineva îmi vorbeşte în

limba asta. Întotdeauna vorbesc atât de repede…

În holul casei, Daphne îi spuse ce voia să ştie, iar el o întrebă pe casieriţă într-o spaniolă destul de fluentă, după care îi traduse răspunsurile. Daphne află că trebuia să meargă cu autobuzul până la Tuxpan, iar de acolo să schimbe cu un alt autobuz, până în capitală.

— Cred că n-ai să te poţi duce azi, îi spuse Tom. Autobuzul de Tuxpan tocmai a plecat, iar următorul e abia spre seară. Ar trebui să rămâi peste noapte în Tuxpan şi să iei mâine dimineaţă primul autobuz spre Mexico City. Ce zici?

— Nu… nu sunt sigură, murmură Daphne. Va trebui să mă gândesc.

— Eo, până te gândeşti, hai o să bem o cafea! o invită vesel Tom. Cafeneaua e alături.

Se aşezară într-un separeu din colţ, cu două locuri, şi îi servi un băiat indian negricios la faţă. Un timp, rămaseră tăcuţi.

— Îmi spui şi mie povestea aia lungă? o întrebă Tom, smulgând-o din gânduri.

Daphne îi povesti totul, din momentul când îl

cunoscuse pe Carlos la petrecerea Elsei şi până la momentul când îi spusese că nu mai putea sta încă două săptămâni, trecând peste detaliile intime. Tom o ascultăatent, cu o expresie de scepticism care treptat se transformă în uimire, apoi iritare şi, în cele din urmă, furie.

— Dumnezeule, da ştiu că are tupeu! exclamă el la sfârşit. Să se ofere să te plătească pentru a-i fi soţie de formă, un timp, iar apoi să nu se ţină de cuvânt! Eu în locul tău aş mai sta, să pun mâna pe banii ăia pe care i-a promis. Ştii, am bănuit eu că era ceba putred la mijloc, când te-am găsit zăcând în drum, pe proprietatea uneia dintre cele mai mari ferme din regiune. Şi pe urmă, Reynolds a fost aşa de rece şi nepăsător când l-am întrebat despre tine, de parcă n-ar fi vrut să te cunosc. Dar încă nu-l poţi părăsi. Trebuie să mai rămâi aici, pentru bani. Ai făcut mult pentru el şi ţi se cuvin.

— Dar nu cred că mai pot rămâne, şopti Daphne. Nu mai pot sta nicio zi.

— Nu...?

Sprâncenele lui Tom se înălţară. O privi cu

ochii îngustându-i-se încer şi un licăr complice în ei.

— Aha, deci asta e… murmură el. E o brută, nu? Profită de situaţie.

— A, nu, se grăbi Daphne să-l contrazică, n-a făcut aşa ceva. Am… eu… în fine, mi-a oferit funcţia desoţie temporară ca să mă ajute, fiindcă nu prea am bani. Trebuia să se însoare, ca să preia ferma şi să facă din ea un *ejido.* De fapt, e un om de foarte bună calitate, care ţine la ceilalţi.

— Nu zău? aruncă Tom zeflemisitor. Eşti chiar atât de sigură de treaba asta?

— Da, sunt sigură. Dacă n-o moştenea el, ferma i-ar fi revenit intrigantei ăleia interesate de Ana-Maria Fontaine, şi atunci nimeni n-ar mai fi avut de câştigat.

— Bine, bine. Am înţeles. În ciuda faptului că şi-a călcat cuvântul faţă de tine, îl placi, îl admiri şi-l respecţi, însă nu suporţi să-i fii soţie temporară. Asta e?

— Da, murmură Daphne. M-am gândit că pot s-o fac şi totul să se termine cu mine. Am crezut

că puteam juca rolul fără să mă implic emoţional. Dar n-am putut, iar acum trebuie să plec cât mai pot... înainte de a-mi pierde puterea de a acţiona independent şi înainte ca el să poată obţine banii ca să mă plătească. De-asta vreau să mă duc la Mexico City. M-am gândit că acolo mi-aş putea găsi o slujbă.

— În ce domeniu?

— Coafură. Sunt coafeză calificată.

— Şi câţi bani ai la tine?

— Nu prea mulţi, recunoscu ea, gândindu-se vinovată la costul cadoului pe care-l cumpărase pentru Teresa. Ca şapte sute de pesos...

— Phii!... fluieră dispreţuitor Tom. Când ajungi în capitală, ăştia n-au să te ţină prea mult.

Făcu o pauză, privind-o cu ochi îngustaţi, gânditori.

— Eşti gata să pleci? întrebă el după un timp. Ai la tine, paşaportul, banii şi toate lucrurile?

— Da, sunt gata de plecare. Cred c-aş putea să prind autobuzul de după-amiază până la Tuxpan şi să-mi petrec noaptea în autogara de-acolo,

aşteptând primul autobuz de dimineaţă spre Mexico City.

— Am o idee mai bună, spuse el, scoţând o monedă pe care o puse pe masă, ca bacşiş. Poţi veni cu Dig şi cu mine. În camionetă e loc şi, când ajungem în capitală, poţi sta la noi. Avem acolo un apartament.

— Eşti foarte amabil, răspunse Daphne nehotărâtă, dar nu sunt sigură dacă... dacă se cade...

— Eu sunt, replică ferm Tom. Dacă vrei cu adevărat să scapi din încurcătura emoţională în care ai intrat, vei veni cu noi. E cea mai bună ocazie. Ai nevoie de ajutor la vorbitul limbii, şi nu ai mulţi bani. Eu te pot ajuta cu amândouă, pentru că ştiu spaniola, a o maşină cu care să te duc şi o casă în care să stai până-ţi găseşti o slujbă. Dacă refuzi o ofertă atât de avantajoasă, Dumnezeu ştie ce ţi se poate întâmpla. Ai să iei un autobuz greşit, sau cine ştie... Ori va profita de tine altul, cu mai puţine scrupule ca mine, zâmbi el din nou, cu obişnuita lui autoironie. Cum a făcut şi Carlos

Reynolds.

— N-a profitat! replică Daphne furioasă. Am intrat în aranjamentul ăsta cu ochii deschişi. Ştiam ce făceam, când am acceptat să mă mărit cu el. Era singura cale ca să-l salvez de închisoare, sub acuzaţia falsă de răpire.

— Bine, bine, nu te enerva, o temperă glumeţ Tom. Deci, vii cu Dig şi cu mine?

— Da, te rog… răspunse ea nefericită. Dar va trebui să mă duci înapoi în scuar. Valiza mea e în maşina lui Carlos. Va trebui să-l găsesc, ca’s mi-o iau şi să-i spun că plec cu bvoi. Am întâlnire cu el şi mama lui, ca să luăm masa la „Angelo’s”, la douăsprezece şi jumătate.

— Bine, atunci să mergem direct acolo, spuse Tom, ridicându-se în picioare. Acum e douăsprezece şi douăzeci.

Spre uşurarea ei, Carlos era deja lângă maşină, rezemat de capotă, stând de vorbă cu un bărbat în haine de agricultor. De cum o văzu, se îndreptă şi-i spuse ceva celuilalt, care plecă, salutându-l veu un gest. Teresa nu se zărea

nicăieri.

— Cred că te-ai pierdut de mama mea, observă Carlos, cu gura arcuindu-i-se într-un zâmbet sardonic. Era inevitabil. Îi place la nebunie să se tocmească în piaţă. O s-apară ea, mai devreme sau mai târziu. Vrei să intrăm în restaurant şi să bem ceva, înainte de a lua masa?

— Nu… Nu, mulţumesc, răspunse ea cu sufletul la gură. Aş… aş vrea să-mi iau valiza, te rog. Am… am găsit o maşină care să mă ducă până la Mexico City. Mă duc cu Tom Hutton şi cu prietenul lui, Diego.

Nu putea fi sigură, căci chipul lui Carlos era ascuns în umbra pălăriei Sombrero, dar i se păru că pălea vag. Carlos nu se mişcă şi, un moment, Daphne crezu – speră – că avea să refuze să-i dea valiza, poate chiar să insiste să nu plece încă, să se întoarcă la fermă cu el. Apoi, însă, Carlos ridică din umeri şi, descuind portbagajul, în scoase valiza. O puse jos pe trotuar, lângă ea.

— N-a durat mult până să-ţi găseşti alt protector, spuse el tărăgănat, cu fiecare cuvânt

lovind-o usturător ca vârful de oţel al unui şfichi de bici.

Totuşi, Daphne nu răspunse. Cu buzele tremurându-i uşor, rămase tăcută, şi îi întinse pachetul care conţinea cadoul pentru Teresa.

— Te rog să-i dai asta mamei tale, murmură ea, privindu-i mâna bronzată care se întidea să ia pachetul. Şi să-i explici.

— Sigur, am să-i explic. Am să-i spun că m-ai părăsit pentru alt bărbat, răspunse Carlos.

Privirea lui Daphne se repezi în sus spre chipul lui. În ochii negri îi lucea o ironie amarnică, iar gura prelungă i se arcuise în jos la colţuri.

— O, nu, te rog, îl imploră ea. Va avea o părere atât de proastă despre mine…

— Dar nu-i voi spune decât adevărul, nu-i aşa? replică el sarcastic. Pleci cu alt bărbat.

— Dar nu fiindcă l-aş prefera pe el în locul tău, insistă Daphne. Mă duc cu Tom pentru că mi-e mai comod, şi ştii că nu vreau să rămân cu tine mai mult timp decât e necesar. Nu mai ai nevoie de o soţie de formă, ai obţinut ceea ce-ţi doreai. La

revedere, Carlos…

Şi îi întinse mâna.

Carlos nu i-o luă, privind-o doar cu ochi reci şi lipsiţi de expresie, ca şi cum n-ar fi putut s-o vadă. Daphne îşi luă valiza şi porni din loc, gata să traverseze strada spre camionetă. În spatele ei, Carlos spuse încet:

— *Adios, querida*. Să mă anunţi când ajungi în capitală. Trimite-mi o adresă, ca să-ţi pot expedia banii.

— Nu vreau banii! strigă Daphne cu voce înăbuşită, păşind pe bordura tortuarului. Te rog să nu mi-i trimiţi. N-am nevoie de el.

Nu se mai uită la el, ci se avântă de-a latul străzii, fără să-şi dea măcar seama că silise un şofer să oprească brusc, într-un scrâşnet de frâne. Tom îi luă valiza şi o pusă în camionetă, apoi îi deschise portiera şi o invită să se aşeze în cabină, în aşteptarea lui Diego.

Chipeş în stil latin, cu piele măslinie şi păr negru şi cârlionţat, Diego o salută politicos şi o întrebă de sănătate, apoi porni motorul. În timp ce

camioneta se îndepărta în lungul străzii, Daphne privi înapoi prin parbriz, tocmai la timp ca s-o vadă pe Teresa sosind în faţa restaurantului „Angelo’s”, cu coşul de târguieli plin.

* * *

La început, Tom şi Diego îi vorbiră despre studiile lor post-universitare de antropologie pe care le rmau la institut, delectând-o cu istorisiri despre originile aşa-zişilor indieni americani, şi îndeosebi, desigur, ale celor din Mexic – aztecii, mayaşii, iar înaintea acestora olmecii şi zapotecii, mixtecii şi tarascanii.

— Omul a trăit în Mezoamerica, zona asta a continentului, de vreo treizeci de mii de ani, spuse cu entuziasm Tom, şi a vorbit nu mai puţin de o mie două sute de dialecte, toate provenind din o sută patruzeci de limbi diferite, ceea ce arată că existau multe triburi distincte.

— Ce anume aţi căutat la stul unde excavaţi? întrebă Daphne, făcând un efort să se arate

interesată.

— Resturi de case, vestigii de unelte şi ustensile de gătit folosite cu mii de ani în urmă, răspunse Diego. Şi le-am găsit. Studiindu-le, am descoperit că oamenii care trăiau aici cam prin anul 2900 înainte de Christos erau vânători şi culegători. Foloseau canoe şi pescuiau peşti şi moluşte, şi se mai hrăneau cu fructe şi vânat. Am mai găsit şi unele vase din ceramică de dată mai recentă, Indicând că locul vânătorilor şi al culegătorilor a fost apoi ocupat de cultivatori, probabil olmeci, care ulteiror au fost asimilaţi de huaestecii înrudiţi cu mayaşii care au construit El Tajin.

— Ce e El Tajin?

— A fost un oraş, amplasat într-o vale, între două râuri importante. Domina câmpiile aluvionare şi controla comerţi., devenind principalul centru religios al indienilor totonaci, care s-au mutat în regiunea asta şi l-au ajutat pe Cortez, conquistadorul spaniol, să-i învingă pe azteci.

— Totonacii mai trăiesc şi acum aici, completă Tom. Şi n-aş fi deloc surprins dacă mama se… a lui Carlos Reynolds, vreau să zic, ar fi în parte totonacă.

— Mi-a spus că tatăl ei a fost Luis Valdez, care a luptat alături de zapatişti în Războiul Revoluţionar.

— A, aşa se explică, răspunse Tom. Dorinţa feroce de o deveni stăpâni pe fermă. Valdez a fost un *mestizo,* pe jumătate *criollo* – asta înseamnă de sânge spaniol, dar născut în Noua Spanie – şi pe jumătate totonac. Considera că pământul le aparţinea lui şi oamenilor lui, nu emigranţilor francezi czare au venit aici ca să se stabilească şi au primit loturi de teren.

Aruncă o privire piezişă spre Daphne.

— Ai nimerit în mijlocul unei feude locale, remarcă el sec, sau o mini-revoluţie, pusă la cale de o redutabilă matriarhă, *señora* Teresa Valdez Reynolds de Fontaine… Sper că am reţinut toate numele de familie în ordinea corectă.

— Poate ar trebui s-o ducem pe Daphne la El

Tajin, propuse Diego, în timp ce camonul ieşea din Naulta şi pornea pe drumul spre Papantla, aflată la nord. S-ar putea să nu mai aibă ocazia de a trece pe aici.

— Bine gândit, răspunse Tom vesel. Nu m-ar deranja să mai arunc o privire la Templul Nichesilor, şi nu ne-am abate prea mult din drum. Te-ar interesa, Daphne?

— Sigur că da.

Cuvintele lui Diego, rostite cu toată nevinovăţia, o cufundaseră în nostalgie amintindu-i de cele câteva ore petrecut cu Carlos în Taxco. *S-ar putea să nu mai trecem pe-aici, aşa că ar fi bine să vedem totul acum, când avem ocazia,* spusese Carlos, iar în acel moment Daphne se îndrăgostise de el – abia acum îşi dădea seama. Se îndrăgostise atât de profund, încât peste circa o oră nu ezitase să se mărite cu el.

* * *

Odată cu înserarea, restul drumului spre

capitală deveni mai plicticos, deşi se opriră să mănânce la un restaurant de pe marginea drumului. Daphne picotea când ajunseră în sfârşit la periferiile oraşului Mexico City, şi nu se trezi decât când maşina se opri.

Privind afară, văzu nişte paralelipipede de lumini multicolore care păreau să stea suspendate în aer şi-şi dădu seama că erau blocuri de locuinţe, cu sute de ferestre luminate. În curând, ajunse într-unul dintre acele apartamente, la etajul cincisprezece, şi începu să privească uimită oraşul care se întindea ca un animal gigantic, cu spinarea bătută în pietre preţioase, peste lacul Texcoco.

Apartamentul era mobilat simplu, dar confortabil, şi conţinea două dormitoare. Galant, Tom îi cedă lui Daphne camera lui, insistând că el avea să se simtă foarte bine în sacul de dormit, culcat pe divanul mare din living.

* * *

În următoarele câteva zile, cu ajutorul lui Tom şi al lui Diego, Daphne învăţă cum să se descurce prin oraşul agitat şi plin de viaţă, găsindu-l un loc al contrastelor, unde zgârie-norii păreau să îmbrăţişeze frumoasele biserici spaniole baroce aflate la doar câţiva paşi de ruinele piramidelor aztece. Era cu adevărat oraşul a trei culturi: cea aztecă, cea spaniolă şi cea provenită din contopirea acestora două, *mestizo,* cultura mexicană modernă.

Daphne îşi găsi o nouă locuinţă, împreună cu Sandra, o fată canadiană care era prietenalui Tom şi studia şi ea la institului de antropologie. Se angajase într-un salon de coafură de pe o străduţă de lângă *zócalo*, în centrul oraşului vechi. Lucra ceasuri îndelungate şi nu era plătită prea bine, aşa că avea să treacă mult timp până să economisească bani suficienţi pentru biletul de avion. Dar poate că nici nu avea motive să se grăbească, îşi spuse Daphne, în timp ce mergea împreună cu sute de alţi salariaţi, majoritatea de la băncile şi instituţiile guvernamentale din zona

aflată în jurul *zócalo*-ului, coborând treptele metroului unde se afla o fermecătoare piramidă aztecă mică dezgropată, asemenea multor alte relicve aztece, când fusese construit metroul.

Când ajunse acasă, Sandra nu era acolo. Bănuind că noua ei pretenă studia la biblioteca institutului, Daphne începu să-şi pregătească de mâncare în bucătărie, şi tocmai tăia roşii mexicane mici, când auzi o bătaie în uşă. Îşi şterse mâinile şi se duse să răspundă, crezând că venise Tom în vizită.

Uşa se deschise, iar Daphne îl privi cu uimire pe bărbatul care stătea pe coridor. Purta un costum gri de alpaca, o cămaşă gri şi o cravată roşie, iar în mână ţinea un Sombrero alb. O privea cu ochi negri şi opaci, fără să clipească.

Capitolul 8

Imboldul de a-l întâmpina cu căldură, pasiune chiar, o străbătu ca un val fierbinte, făcându-i obrajii să se înroşească şi ochii să

scânteieze. O luă rin surprindere, trimiţându-i furnicături în vârfurile degetelor, iar Daphne fu cât pe ce să ridice braţele pentru a şi le arunca pe după gâtul lui. Apoi, privirea ei îi întâlni din nou negrul dur al cohilor, observă expresia severă a gurii, iar impulsul fu înfrânat atât de brusc, încât o cutremură ca un şoc. Deveni rigidă, şi-şi ridică bărbia cu mândrie.

— Bună, îl salută ea rece. De ce nu intri? Cum ai aflat că locuiesc aici?

Carlos păşi pe lângă ea, iar Daphne învehise uşa. Amândoi se întoarseră cu faţa unul sprealtul. Era acelaşi, îşi spuse ea, dur şi precaut, cu profunzimi insondabile. Rămăsese o cantitate necunoscută.

— M-am dus la institutul de antropologie şi m-am interesat de Tom Hutton. El mi-a spus că locuieşti cu prietena lui, răspunse Carlos. De ce nu mi-ai trimis adresa?

— Am uitat, minţi Daphne. Am fost ocupată cu munca, aşa că am uitat.

Privirea lui era sceptică. Vârî mâna în

buzunarul jachetei şi scoase un plic gros, pe care i-l întinse.

— Aici sunt, echivalentul a zece mii de lire sterline, în *pesos,* spuse el. Îţi propun să-i duci mâine la bancă şi să-ţi deschizi un cont. Acum poţi să te laşi de muncă şi să-ţi cumperi un bilet de avion pentru Anglia oricând vrei.

Daphne privi plicul, simţind că o străbătea un fior straniu. O dată ce accepta banii, o dată ce datoria era plătită, Carlos urma să plece. Avea să iasă din viaţa ei şi s-o uite, la fel cum încercase şi ea să-l uite în ultimele câteva săptămâni – şi avea să reuşească acolo unde ea dăduse greş, pentru că nu avea în suflet niciun fel de sentimente. Reuşise să-şi păstreze emoţiile neimplicate.

— Nu vreau banii, mulţumesc, spuse ea pe un ton crispat.

— Dar trebuie să-i iei, replică el, cu glasul aspru. Ai acceptat să fii soţia mea pentru un timp, contra cost, iar mie-mi place să-mi onorez datoriile.

— Nu pentru bani m-am măritat cu tine,

răspunse Daphne, ridicându-şi mândră capul. M-am măritat cu tine fiindcă… fiindcă…

Vocea îi ezită. Sentimentele ei erau prea puternice ca să şi le mai poată înfrânta, şi izbucniră năvalnic, scăpate de sub control.

— O, ştii foarte bine de ce te-am acceptat de soţ! se repezi ea, cu sufletul la gură. Dacă n-o făceam, te-ar fi închis, şi nu puteam lăsa să ţi se întâmple asta. M-am măritat cu tine nu pentru că te-ai oferit să mă plăteşti, ci fiindcă te plăceam. Nu pentru bani te-am luat de soţ, şi… şi… încă te mai plac…

Se întrerupse, dându-şi seama că, în eforturile ei de a-l convinge, începuse să se bâlbâie incoerent. Carlos nu spunea nimic, aşa că ridică repede privirea spre el. Ochii lui negri o priveau cu o expresie aproape de milă, iar buzele i se arcuiseră sardonic.

— Of, nu mă crezi! îl acuză ea.

— *Dios!*

Era mai mult un oftat de exasperare decât o exclamaţie. Carlos se întoarse, aruncând plicul pe

canapea. Apoi, răsucindu-se din nou spre ea, o privi rece.

— Ai dreptate, spuse el. Nu te cred. Şi ar trebui să te bucuri că nu te cred. Ţi-i primit banii. Acum poţi să te întorci în ţara ta – de anularea căsătoriei am să mă ocup eu. *Adios.*

Se răsuci pe călcâie şi se întoarse spre uşă. Turbată de frustrare şi exsperare, Daphne se grăbi să i-o ia înainte şi abia reuşi să se strecoare între el şi uşă. Carlos o privi cu sprâncenele ridicate în semn de surprindere arogantă.

— Ce mai e? întrebă el alene, cu o nerăbdare plictisită care-o enervă şi mai mult.

— Of, eşti… eşti el mai arogant, mai încăpăţânat şi mai crud om pe care l-am cunoscut vreodată! se bâlbâi Daphne furioasă.

— Chiar aşa? ridică el din umeri, indiferent. Atunci, dă-te la o parte şi lasă-mă să trec – şi mulţumeşte stelelor tale norocoase că scurta noastră relaţie s-a sfârşit.

Făcu un pas spre ea.

— Scuză-mă, *por favor.*

— Nu, nu încă – nu înainte de a-ţi spune ce simt – ce simt cu adevărat în legătură cu relaţia noastră, spuse Daphne, încercând cu disperare să găsească o cale de a-l face să-şi coboare garda. Nu vreau să se sfârşească, şopti ea. Nu vreau să anulezi căsătoria. Vreau să continue, până la adânci bătrâneţi.

— Nu ştii ce vorbeşti, spuse el cu buzele crispate. Te-am prevenit de la început că nu va fi nimic romantic, că vom avea doar un aranjament de afaceri, doar o legătură temporară.

— Ştiu că aşa ai spus. Dar a ieşit altfel, susţinu Daphne. Vreau să rămân măritată cu tine, vreau să-ţi fiu soţie cu adevărat, să trăiesc cu tine, să avem copii…

— Nu, nu! o întrerupse el, făcând din nou câţiva paşi în cameră.

Dintr-odată, se întoarse şi reveni la ea, cu expresia gurii îmblânzindu-i-se şi lucirea ostilă pierind-i din ochi, pentru a face loc unei priviri mai blânde, aproape compătimitoare.

— Credeam că ţi-m spus clar, când erai la

fermă, că nu sunt bărbatul potrivit pentru tine, că nu vreau să fii soţia mea *cu adevărat,* şi de aceea ai plecat cu Hutton. Ai înţeles mesajul şi ai plecat, încheie el încet.

— Într-adevăr, şopti Daphne. Dar era prea târziu. Mă îndrăgostisem de tine, şi încă te mai iubesc.

— *Dumnezeule!*

Carlos scrâşni cuvântul printre buzele subţiate şi-şi răvăşi părul cu degetele, îndepărtându-se din nou de ea.

— Iubire, iubire! mârâi el, făcând-o să tresară. Ce naiba înseamnă iubirea? Şi cum poţi să fii îndrăgostită de un om pe care tocmai l-ai acuzat că e arogant, încăpăţânat şi crud? întrebă el răsucindu-se iar spre Daphne, cu ochii scăpărători.

— Of, am spus asta fiindcă eram furioasă pe tine, fiindcă nu voiai să mă crezi când ţi-am spus că te plăceam. Şi trebuia să te fac să stai şi să mă asculţi, cumva. Mereu insişti să te ascult, dar tu nu mă asculţi niciodată. Şi, uneori, te porţi într-

adevăr arogant, când refuzi să ţii seama de sentimentele altora; eşti încăpăţânat când nu vrei să crezi ceea ce auzi; şi eşti crud când… când te blindezi împotriva iubirii.

Ochii lui negri se măriră uşor de mirare, dar aproape imediat se îngustară la loc, prudent.

— Ce prostii vorbeşti, pufni el. Şi ce prostii crezi – nişte prostii romantice fără niciun sens!

Buzele i se arcuiră răutăcios.

— La fel ca multe alte femei, îţi faci iluzii despre un bărbat, faci din el un fel de erou, apoi spui că te-ai îndrăgostit de el.

Făcu o pauză. Sarcasmul îi dispăru de pe chip, lăsându-i-l posomorât.

— Nu vreau să fii îndrăgostită de mine, spuse el încet. Nu sunt genul de om pe care e bine să-l iubeşti. Sunt mult mai în vârstă decât tine…

— Numai cu unsprezece sau doisprezece ani! se repezi Daphne însufleţită.

— Şi am făcut în viaţa mea multe lucruri cu care tu n-ai fi de acord.

— Nu mă interesează ce ai făcut înainte de a

ne cunoaşte. Pentru mine nu contează decât ceea ce ai făcut cât timp am fost împreună! ripostă ea.

— Sunt un om, călit cu experienţă. Am avut multe femei, continuă el cu glas aspru. Şi, acum câţiva ani, când locuiam în New Mexico, m-am căsătorit cu una dintre ele.

— A...!

Aceste cuvinte o surprinseră într-adevăr.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea?

— M-a părăsit după şase luni. Nu-i plăcea viaţa la fermă, departe de luminile oraşului, de cei mai apropiaţi vecini. Nu-i plăcea să stea singură ore întregi. Voia să rămân cu ea tot timpul, să-i stau la dispoziţie...

Zâmbetul amar i se transformă în rânjet.

— La fel ca tine, îşi făcuse iluzii despre mine. Nu m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor ei, aşa că m-a părăsit.

— Nu te-a iubit! susţinu Daphne. Dacă te iubea, ar fi găsit ceva cu care să-şi ocupe timpul, când tu erai ocupat. Ar fi vrut să-şi ducă în continuare propria viaţă, chiar şi după ce se

măritase cu tine. Eu nu sunt ca ea, şi poţi înceta să te mai gândeşti că aş fi ca ea, dacă aş trăi cu tine.

— N-ai să trăieşti cu mine, replică aspru Carlos. Nu eşti potrivită pentru viaţa de la fermă, şi nici clima nu-ţi prieşte.

Trase aer în piept, tremurător.

— Mai ţii minte ce ţi s-a întâmplat când te-ai dus să călăreşti cu Ana-Maria? Ai fost la un pas de moarte.

Se opri din nou, privindu-şi pălăria din mână. Când ridică iar spre ea ocii, aceştia erau reci şi inexpresivi.

— Mai bine să terminăm acum, *querida*, spuse el indiferent, înainte să suferi şi mai mult.

— Acum ştiu ce înseamnă *querida*, spuse Daphne.

— Ştii ce înseamnă? întrebă el, cu sprâncenele arcuite de nedumerire.

— Înseamnă „iubită”, şi nu înţeleg de ce-mi spui aşa, dacă nu mă iubeşti, şopti ea, ridicând-şi mâinile pe pieptul şi umerii lui.

— Termină! se răsti Carlos, cu buzele răsfrângându-i-se feroce. Nu mai tot încerca să mă seduci!

Se retrase din faţa ei.

— Acum trebuie să plec, continuă el cu glas crispat. Peste câteva minute, am o întâlnire cu cineva, la cină.

— Cu o femeie?

Gelozia se răzvrăti imediat în sufletul lui Daphne, ca un şarpe galben.

— *Şi,* cu o femeie, replică sec Carlos ocolind-o, în drum spre uşă. Întoarce-te în ţara ta, Daphne. Uită tot ce s-a întâmplat aici. Mărită-te cu unul de-ai tăi. Mărită-te cu un bărbat ca Tom Hutton.

— Dar nu vreau să mă mărit cu un bărbat ca Tom Hutton! protestă ea. Of, de ce nu încerci măcar să înţelegi? De ce mă tot respingi? Nu-ţi plac?

— Îmi placi, răspunse el printre buzele încordate, cu o scăpărare de furie în ochi. Îmi placi prea mult ca să te rănesc cerând-o să te

întorci la fermă şi să trăieşti cu mine acolo.

Deschise uşa şi arătă spre plicul de pe canapea.

— Banii ăştia te achită de orice obligaţie faţă de mine. Ia-i şi pleacă. La revedere.

— Carlos, te rog, ascultă-mă!

Daphne porni spre el, simţind instinctiv că-i putea învinge argumentele dacă reuşea să ajungă destul de aproape ca să-l sărute.

— Nu! se răsti Carlos.

Şi ieşi pe uşă, trântind-o în urma lui.

Daphne rămase nemişcată, privind fix în locul unde stătuse el.

Prefera să se ducă şi să ia cina cu altă femeie, decât să rămână cu ea. Scrâşni din dinţi, chinuită iar de gelozie. De ce-şi bătea atâta capul cu el? De ce nu voia să uite tot ce se întâmplase între ei şi nu pleca înapoi în Wales, că să-şi găsească un bărbat mai potrivit?

Nu! Toată fiinţa i se revolta la acest gând. Niciodată nu dorise să se mărite cu cineva doar de dragul măritişului, şi n-o dorea nici acum. Oricum,

era măritată cu Carlos şi voia să rămână măritată cu el indiferent ce-i spusese despre sine însuşi.

* * *

Era sfârşitul lunii mai, plouase toată ziua, iar Daphne trebuise să-i ofere şoferului de taxi dublul sumei obişnuite pentru a-l convinge s-o ducă la fermă. Noroc că taxiul nu se împotmolise în noroi, şi ajunseră fără niciun incident în curtea din faţa vechii case franceze a fermei. Clădirea era cufundată în întuneric, şi nicio fereastră nu o primea cu lumina ei caldă. Toate erau oblonite şi întunecoase.

— *Señora Reynolds!* exclamă surprins José Valdez. De ce nu ne-aţi anunţat că urma să veniţi azi? Am fi trimis pe cineva să vă aducă din oraş.

— Nu eram sigură... Vreau să spun, n-am ştiut că aveam să vin astăzi, până azi-dimineaţă, şi n-am putut anunţa pe nimeni, murmură Daphne, coborând din taxi în ploaie. *Señora Fontaine* e acasă? îl întrebă ea pe José.

— Nu. Nu mai locuieşte aici. Carlos nu v-a spus? S-a retras în satul unde s-a născut. În casă nu mai stă nimeni şi o s-o dărâmăm, ca să construim una nouă.

— O nu! protestă Daphne. Dar e atât de frumoasă!

— E putredă, stă să cadă, la fel ca familia care-a locuit în ea, replică José. Dar vă udaţi, *señora,* mergeţi repede în casa mică, acolo e Carlos şi-o să se bucure mult să vă vadă.

— Nu… nu sunt sigură… începu ezitant Daphne, dându-şi la o parte din faţă părul ud.

— Eu da, răspunse José cu convingere. De-acum o lună, de când aţi plecat dumneavoastră, e foarte dificil să se lucreze cu el, parcă l-ar durea ceva.

Zâmbi larg şi strălucitor, apoi se întoarse spre taxiul care nu reuşea să plece, cu roţile învârtindu-i-se pe loc în noroi.

— *Eh amigo!* strigă José, mergând spre taxi. *Que pasa?*

Daphne deschise uşa cât putea de încet şi-şi

puse jos valiza. Cu picioarele clefăindu-i în pantofii uzi, intră în living. Carlos stătea aşezat la biroul cu capac pliant, scriind ceva.

— Bună, Carlos… începu ea. Am… am venit s-o vizitez pe mama ta, dar José mi-a spus că nu e aici. Mi-a zis să intru şi să te întreb…

Cuvintele îi pieriră în gât.

Carlos nu se mişcă imediat, ci rămase cu privirea spre hârtia pe care scria, timp de cel puţin trei secunde. Apoi, încet, întoarse capul şi o privi lung, uşor încruntt, fără să clipească din ochi.

— Cum ai ajuns aici? întrebă el.

— Cu autobuzul, apoi cu un taxi.

— De ce ai venit?

— Ţi-am spus – ca s-o văd pe mama ta. M-am gândit că s-ar putea să mă ajute, să-mi dea unele sfaturi, ca să deschid un salon de cosmetică la Micapetec.

Una dintre mâinile pe care Carlos şi le ţinea rezemate pe birou se strânse încet pumn, iar muşchii fălcilor i se încordară.

— Ţi-am spus să te întorci în ţara ta! zise el cu glas aspru. Credeam că ai şi plecat de-atunci. De ce naiba te-ai întors aici? Nu e locul potrivit pentru tine.

— Nu… nu pot fi de aceeaşi părere, replică Daphne. Am ajuns la concluzia că nu vreau să mă mai întorc în Ţara Galilor. M-am hotărât să deschid un salon de cosmetică şi coafură în oraş, ca să pot locui şi lucra în apropierea ta. Am… am venit înapoi ca să pot trăi cu tine din nou. Acum îmi dau seama că n-ar fi treuit să plec. Ar fi trebuit să rămân şi să syupot consecinţele unei vieţi trăite în aceeaşi casă cu tine, aproape de tine.

Porni încet spre el, până ajunse lângă scun. Cu un gest nesigur, îi mângâie părul la tâmplă, observând că avea fire argintii.

Privirea pe care i-o aruncă el pe sub sprâncene era vizibil ameninţătoare. Îi apucă mâna cu brutalitate şi i-o desprinse din părul lui. Dar nu-i dădu drumul, când se ridică încet în picioare.

— Va să zică, vrei să suporţi consecinţele, da?

întrebă el încet. Prostă mică şi impulsivă ce eşti!

O smuci spre el, cu chipul întunecându-i-se de pasiune şi o scăpărare neaşteptă în ochi, şi-şi coborî buzele peste ale ei. Un moment doar mai aşteptă, după care îi strivi gura într-un sărut dureros, savurând plăcerea de a o chinui.

Cu respiraţia tăiată, Daphne se moleşi la pieptul lui. Într-un târziu, Carlos îşi desprinse buzele de ale ei, dar continuă s-o ţină strâns în braţe, vorbind aspru în părul ei.

— *Dias,* dacă ai şti cât de mult mi-ai lipsit, *amada!* Nu înţelegi ce se întâmplă cu mine? Cât de mult te doresc? Crezi că vei putea să suporţi, ori de câte ori vom fi singuri, împreună?

— Da, da, pot să suport, şopti Daphne, cuprinzându-l cu braţele pe după gât. Sărută-mă din nou, Carlos, sărută-mă iar şi iar şi iar. Sărută-mă toată noaptea şi lasă-mă să-ţi arăt că pot şi să dau, nu numai să primesc.

Râsul lui fu aspru, înăbuşit în părul ei, în timp ce mâinile-i frământau trupul lipit de al lui, iar şoldurile i se repezeau înainte, într-o invitaţie

intimă.

— După ce faci o baie fierbinte şi-ţi mai revii, şopti el, răsfirându-i părul cu degetele şi privind-o în ochi, am să te duc în pat şi-am să-ţi arăt cum se face dragoste – toată noaptea, dacă doreşti.

Gura i se deschise iar peste a ei, mai blând şi mai senzual de astă dată, lăsând-o să-i răspundă, şi cnrând începură să se agaţe unul de altul, orbi şi surzi la toate, complet absorbiţi de valul pasiunii care-i străbătea, până când cineva bătu în uşă, iar aceasta se deschise. Retrăgându-şi smucit capul, Carlos înjură cu năduf şi se îndepărtă de ea.

— *Que pasa?* întrebă el, privindu-l pe José, care apăruse în uşă, privindu-i cu un uşor aer ironic.

— Avem nevoie de ajutor, spuse şeful de echipă, în engleza lui cu accent spaniol. Afurisitul de taxi s-a împotmolit în noroi.

* * *

— *Como esta usted?* întrebă Carlos, a doua zi

dimineaţa. Cum te simţi?

— *Perfectamente,* răspunse timidă Daphne, întinzându-şi picioarele, cu o senzţie de desfătare prin tot trupul. *Y usted?*

— *Muy bien.* Foarte bine. Văd că faci progrese tot mai mari cu spaniola.

— Îţi mulţumesc.

Întorcându-se spre el, Daphne îi studie chipul neguros, căutând semne de iubire şi găsind doar perpetua prudenţă.

— Te bucuri că m-am întors? întrebă ea.

— *Şi,* mă bucur că te-ai întors, răspunse Carlos, lăsându-şi capul pe pernă şi închizând ochii.

— Şi vei contramanda acţiunea de anulare a căsătoriei?

Carlos tăcu un timp, parcă întrebându-se cum să răspundă, apoi murmură:

— Dacă aşa vrei…

— Aşa vreau, şopti ea, privindu-l rezemată într-un cot, cu un prim fior slab de posesiune.

Era oare în sfârşit al ei? Cum îl putea

convinge să-i împărtăşească şi ei emoţiile lui?

— Te iubesc, spuse ea simplu şi, aplecându-se, îl sărută pe buze.

Atingerea el fu ca o flacără pe un butoi de pulbere. Carlos intră în acţiune, exploziv, şi timp de o jumătate de oră retrăiră magia din timpul nopţii, făcând dragoste dulce şi senzual, fără a şti că ziua de muncă începuse până când îi deranjă Bonita, care intrase în casă. Abia atunci, încă ameţiţi de dragoste, se îndepărtară, deşi fără tragere de inimă.

Daphne îl privi pieziş, muşcându-şi buzele. Nu voia să strice începuturile noii lor relaţii, dar trebuia să afle răspunsul la o întrebare care o frământa de câteva zile, încă de când o vizitase Carlos în Mexico City.

— Carlos, vrei să-mi spui şi mie, cinstit, de unde ai obţinut banii pe care mi i-ai dat pentru rolul de soţie a ta?

O privi surprins şi, un moment, Daphne crezu că n-avea să-i răspundă.

— I-am câştigat *cinstit,* spuse el într-un

târziu, cu un umor sardonic.

— Cum? insistă ea. Te rog, spune-mi.

— Am vândut pământul pe care-l aveam în New Mexico, răspunse el. Era o fermă mică, prima mea fermă proprie.

— Acolo ai locuit cu… cu…?

— Cu Ellen?

— Prima ta soţie? îşi impuse Daphne să întrebe.

— *Şi.* Am locuit acolo cu ea până a plecat şi după aceea, singur, până când mama mea mi-a scris rugându-mă să mă întorc aici ca s-o ajut.

Ridică din umeri. Partea aceea din viaţa lui ţinea de domeniul trecutului.

— Aş dori să-ţi dau banii înapoi, spuse ea.

— De ce? se încruntă Carlos. Parcă voiai să-i foloseşti pentru a deschide un salon de cosmetică.

— Aşa voiam, dar nu pot. Sunt ai tăi şi nu-i pot folosi.

— Nu mai sunt ai mei, o contrazise Carlos. Acum sunt ai tăi – ţi i-am dat ca plată pentru că te-ai măritat cu mine.

— Tocmai de-asta nu-i doresc, se revoltă Daphne. Nu m-am măritat cu tine fiindcă te-ai oferit să-mi plăteşti, ci pentru că îmi plăceai. Nu se poate să nu mă crezi acum, după noaptea asta.

— N-am nevoie de ei, se încăpăţână Carlos, clătinând din cap.

— Te rog să-i iei înapoi! insistă ea. Dacă… dacă nu-i ei, toată viaţa voi rămâne cu impresia că… că m-ai cumpărat.

O privi nedumerit câteva secunde, apoi spuse:

— Bine, îi iau înapoi, dacă asta te face să te simţi mai bine. Dar dacă vrei neapărat să-ţi deschizi propriul salon cosmetic şi afli că o poţi face în Micatepec, vei veni la mine să-mi ceri un împrunut… ca la bancherul tău personal?

— Voi veni, îl asigură Daphne, îmbrăţişându-l. Cred că totuşi mă iubeşti, măcar puţin.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse Carlos. Poate că de-asta am încercat să te apăr chiar şi de mine însumi, încă din seara aceea când m-am ciocnit de tine, la Acapulco. Vor veni vremuri când

vei detesta viaţa aici şi-ţi vei dori să fi plecat înapoi în Ţara Galilor. Vei dori să pleci…

— Niciodată. Am mai plecat o dată, şi am regretat! strigă ea. Am hotărât să rămân aici, cu tine, să te iubesc şi să te las să mă iubeşti şi tu… măcar puţin.

— Mai mult decât puţin, răspunse el cu glas gros. Dar acum trebuie să plec.

Îşi luă Sombrero-ul, îşi agăţă jacheta pe un umăr şi porni spre uşă. După ce o deschise, se opri şi mai întoarse o dată capul spre Daphne.

— *Hasta luego, querida*, spuse el încet.

Şi, întorcându-se, ieşi pe culoar.

Pe curând, iubita mea.

— Sfârşit